



El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Ministeri
de la Unió

Catalunya Cristiana

"Tot passa pel nostre bé,
fins i tot les coses que
ens fan mal i no compren-
nem."

Joan Bta. Manyà

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Any VI N.º 266

Setmana del 28 d'octubre al 3 de novembre del 1984

50 Ptes.

AFINANT

Tots Sants, o l'oferta de santedat

Quan l'any cristià s'apropa a la fi, l'Església, després d'haver celebrat el misteri de Crist, gira el seu esguard vers ella mateixa, obra també de Crist, cos seu, esposa de l'Anyell, poble adquirit i santificat per la sang del Rei immortal, l'únic que viu i regna pels segles dels segles.

La nostra meditació esdevé particularment eclesial en aquests dies missionals de Tots Sants, Fideles difunts i Crist Rei.

Una pregunta truca insistent a les portes del nostre pensament: quin rostre té, avui, l'Església que ara i aquí formem nosaltres? O el que ve a ser el mateix: ¿què oferim als nostres contemporanis quan els invitem, si ho fem, a les noces del Fill del Rei? Perquè molts invitats refusen de venir-hi; i la demanda de vestits nupcials no és pas massa gran.

Sols la santedat és radical i definitivament atractiva. I és precisament l'oferta pròpia i exclusiva de l'Església. Com diu un amic meu, pare de molts fills, potser la vida cristiana, amb totes les seves exigències, no atraurà mai massa gent, ara, la vida cristiana amb rebaixes no atrau ningú. La nostra generació n'ha après la dura lliçó.

Joan E. Jarque i Jutglar

SUMARI

Records i anècdotes de
l'estada del Papa
a Saragossa

6

Pujol, a les Borges
del Camp: "L'energia
dels homes ve de les
conviccions fondes

13

Josep M.ª Gironella:
"L'home tornarà a
descobrir la soledat"

CENTRALS

Trento-84: un pas decisiu a favor de l'ecumenisme



"Pare, que tots siguin u, així el món creurà que tu m'has enviat".

TRENTO.— "L'Europa exportadora de divisions cristianes", en paraules de Joan Pau II, medità sobre la seva responsabilitat per a la Unió de les Esglésies en una commovedora i esperançada trobada a Trento. El dia 7 d'octubre es va cloure, a la mateixa catedral en la que fa segles no s'aconseguí la unió, la 3a trobada ecumènica europea. Hi assistiren 80 representants de totes les Esglésies cristianes d'Europa en un clima de fervor i d'unitat que ha estat qualificat, per membres de totes les confessions, com un pas molt positiu i esperançador vers la unitat. F.J. (Més informació a pàgina 23)

A Fàtima entrà en contacte amb l'Església portuguesa

El Dr. Torrella assistí a la sessió

preparatòria del simposi europeu

TARRAGONA.— El doctor Ramon Torrella i Cascante, arquebisbe de Tarragona, ha assistit a Fàtima a l'Assemblea General de les Conferències Episcopals Europees en el transcurs de la qual s'ha preparat el proper simposi europeu de bisbes que se celebrarà a Roma l'octubre del 1985.

A l'Assemblea hi participaren els delegats de gairebé tots els episcopats europeus, a excepció dels de Txecoslovàquia, Bulgària, Hongria i Malta. La reunió se celebrarà a Fàtima amb l'objectiu que els bisbes poguessin tenir un contacte directe amb l'Església de Portugal. Els bisbes peregrinaren al Santuari de Fàtima on pregaren amb els fideles. També mantingueren contactes amb la Conferència Episcopal portuguesa representada pel

cardenal Ribeiro, Patriarca de Lisboa.

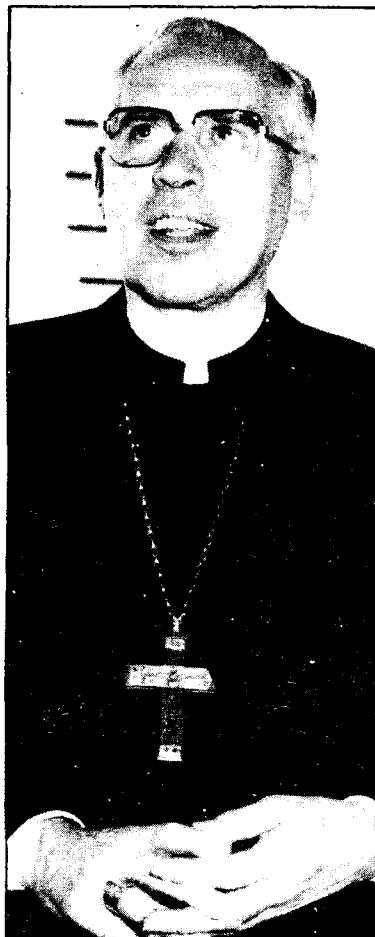
A la sessió preparatòria del simposi de bisbes europeus, el teòleg pare Hervé Legrand introduí el tema d'estudi de l'esmentat simposi sobre la secularització i l'evangelització actual a Europa. Aquest simposi de bisbes europeus serà precedit, de gener a abril del 1985, de cinc sessions de preparació, d'àmbit regional, organitzades per àrees lingüístiques anglesa, francesa, alemanya, italiana i espanyola.

Els membres de les Conferències Episcopals europees abordaren altres diversos temes relacionats amb el tercer encontre ecumènic europeu celebrat recentment a Riva del Garda al qual assistí el doctor Torrella i Cascante. També s'efectuà una anàlisi de la

pastoral de treballadors emigrants, i es creà un comitè europeu de mitjans de comunicació social presidit pel bisbe del Havre, doctor Saudreau. Els bisbes també foren informats dels treballs realitzats en el fòrum europeu de laics, celebrat a Dublín, sobre el tema "Cristians, artesans de la pau".

Aquesta reunió celebrada a Fàtima constitueix la segona experiència del Consell de Conferències Episcopals Europees a fi que el ple del Consell entri en contacte amb l'església local. Igual que a la primera reunió celebrada a Zagreb, aquest encontre de bisbes europeus ha estat valorat positivament ja que a més d'abordar temes comuns, també han pogut entrar en contacte amb la realitat i les necessitats del poble de Portugal.

El que no
s'aconseguí
en el
I Concili
de Trento,
ara es
comença a
albirar



Som molts els qui toquem de peus a terra

i que estem convençuts, cada cop més, que ho vam encertar.

Sumar, l'un darrera l'altre, fins a arribar a ultrapassar el nombre de

250.000 mutualistes,

és la més gran demostració de l'honestetat i l'eficàcia que presideixen la tasca col·lectiva que porta a terme la nostra Agrupació.

A l'Agrupació Mútua no s'hi entra per força.

Tothom decideix les prestacions i n'escolleix la mesura del que pot convenir-li.

Pot ser que aquest és el gran raonament que fa compendre que a l'Agrupació, ens hi apleguem ja més d'un quart de milió de mutualistes.

Recordeu quines són les prestacions:

- Per malaltia: fins a 1.500 ptes. diàries.
 - Subsidis per Intervencions Quirúrgiques (també per a menors de 16 anys) i dietes per estada a la clínica: fins a 3.000 ptes. diàries.
 - Per invalidesa: fins a 90.000 ptes. mensuals.
 - En cas de defunció: fins a 1.500.000 ptes.
 - Subsidis per orfenesa: fins a 15.000 ptes. mensuals.
- I, a més a més, el Premi a l'Antiguitat Mutualista.

El lema que presideix la filosofia de l'Agrupació Mútua és ben senzill:

Tothom ajuda tothom.

Això fa que aquesta confiança envers l'Entitat, que no ha parat de creixer des de 1902, ens ha fet ultrapassar la xifra de 250.000 mutualistes.

Tothom pot pertànyer-hi: homes i dones dels 16 anys complets als 40 per complir.



AGRUPACIÓ MÚTUA
DEL COMERÇ I DE LA INDÚSTRIA

Granvia de les Corts Catalanes, 621. Telèfons 318 18 00 - 318 40 50. 08010 Barcelona

EDITORIAL

“Estava aturat i no em donàreu feina”

Que avui el problema de l'atur és el més greu i angoixós al nostre país i que incideix negativament en l'individu i en les famílies, ningú no ho posa en dubte.

Fa escassament unes setmanes que la Comissió episcopal espanyola de Pastoral Social es va fer ressò de la qüestió amb una Declaració dura, contundent i clarificadora ensem.

“A Espanya —diuen els bisbes— hi ha més de dos milions i mig de persones en atur involuntari; mig milió de vells que viuen en la indigència i dos milions de famílies camperoles que s'estan empobrint progressivament.

En la Declaració, els bisbes demanen, en primer lloc, un canvi de mentalitat, de costums i d'actituds, i assenyalen els criteris ètics fonamentals que han d'inspirar el canvi de mentalitat i el nostre comportament individual i col·lectiu. Un criteri per al canvi de mentalitat és la solidaritat efectiva amb els aturats i pensionistes, solidaritat que no es redueix als homes que treballen, sinó que ha d'arribar als que estan sense feina. I aquí, en la Declaració, s'esmenten i denuncien certs pecats greus d'insolidaritat: l'evasió de capital, el notable increment de l'economia subterrània, el manteniment il·legal de la pluriocupació i hores extraordinàries, el fre de les inversions per temor a un risc no sempre objectiu, l'excés de despeses superflues, els ingressos immorals d'algunes professions liberals, el nepotisme en la distribució de nous llocs de treball, així, com l'elevat frau fiscal i socio-laboral.

La creació de nous llocs de treball és una forma de solidaritat que obliga en consciència a tot el conjunt social. Ja deia Pius XII fa més de trenta anys: “Els qui poden invertir capital i no ho fan que considerin si poden quedar tranquils amb la seva consciència”.

Els bisbes prou que coneixen certes causes de la no inversió, provocades per una tècnica desfassada i per tant improdactiva, la manca d'entesa entre la patronal i els sindicats, l'augment de la màquina sofisticada que substitueix l'home, l'aplicació rígida d'una legislació que “rebenta” la petita i mitjana empresa, etc. Amb tot, cal una reactivació que, a llarg o curt termini, afavoreixi la situació crítica dels aturats.

Si la insolidaritat amb els que estan mancats de feina és un pecat greu, inversament, podem dir que el testimoni evangèlic més autèntic que avui dona és el d'aquell que dona feina, ni que sigui a un sol aturat.

Podria ser que pels homes de la segona meitat del segle XX —reprovats en el dia del Judici— Jesús els hagués interpellat: “Estava aturat i no em donàreu feina”.



LLIBRERIES ON PODEU ADQUIRIR EL LLIBRE:

“L'EVOLUCIONISME, AVUI”

de Francesc Nicolau

LLIBRERIA CLARET Roger de Llúria, 3
LLIBRERIA LA HORMIGA DE ORO Av. Portal de l'Àngel, 3
LLIBRERIA BALMESIANA Duran i Bas, 9
LLIBRERIA SIGNE Mallorca, 301
LLIBRERIA AMICS DEL CATECISME Comtal, 27
LLIBRERIA ONA Gran Via de les Corts Catalanes, 654

I també a CATALUNYA CRISTIANA

En pròxims números ampliarem aquesta relació de llibreries arreu de Catalunya.

En els vuitanta anys de Graham Greene

La desesperada esperança

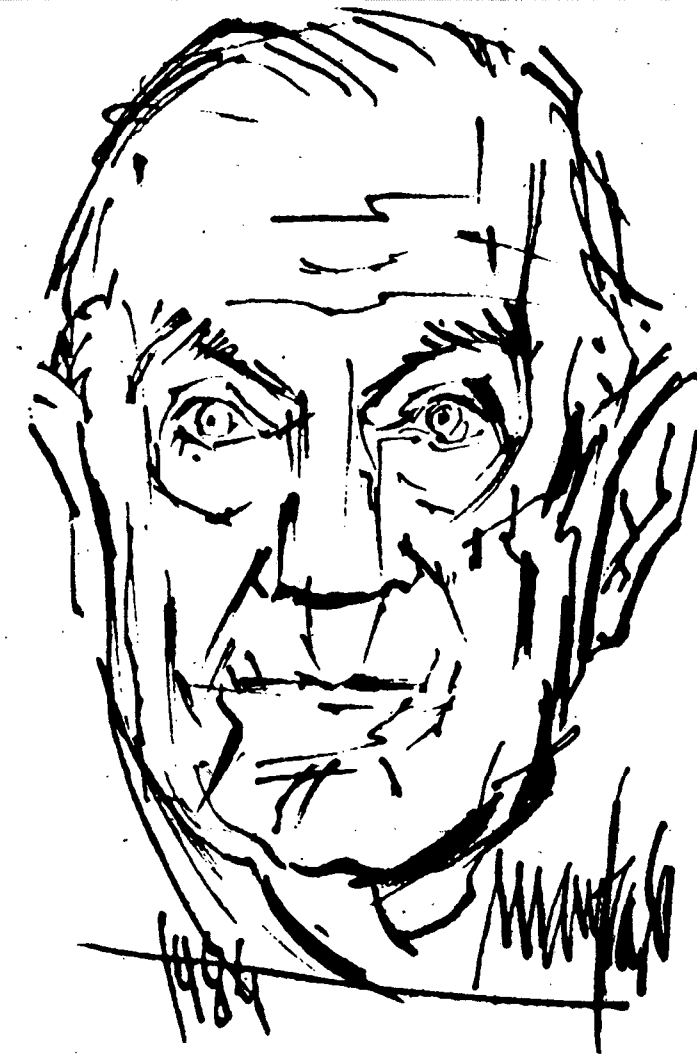
El propassat dia 2 d'octubre, el novel·lista i pensador anglès Graham Greene, complí vuitanta anys. C.C. s'adhereix amb el present article de José Luis Martín Descalzo, a l'homenatge que amb aquest motiu se li ha retut arreu del món.

Sempre m'ha impressionat molt aquesta mena de tràgic destí que ha perseguit i acompanyat Graham Greene: llegit i admirat per molts, conegut per pocs, devaluat per no pocs i tots per raons distintes. Per a la gran progressia imperant Greene cometia l'imperdonable pecat de ser catòlic i de no ocultar-ho. Però també per ser un catòlic lliure i freqüentment inconformista, se'l veia, alhora, amb admiració i recel en les files oficials de la clerecia. La seva obra cometia el delictes més imperdonable: encara d'assolir un èxit espectacular arreu del món. I aquesta fortuna, que d'alguna manera podria compensar tant de silenci al seu voltant, també venia contrapesada per la major de les desgràcies: aquests multitudinaris lectors es quedaven, els més, amb la crosta aventurera dels seus llibres i ni tan sols s'abocaven a llur vertigen interior. Greene narrava massa bé per ser comprès, i era excessivament profund per ser llegit al vol. Vivia així en la seva existència aquest “Viatge sense mapes” que foren els seus anys, sempre com un estranger de si mateix, essent el que no volia, volent ser el que no era, enfonsant-se més ràpidament del que ell i els seus lectors hauríem desitjat en unes obres creixentment menors que l'allunyen progressivament del gran escriptor dels anys 40-60. Els senyors del Nobel l'han anat oblidant tossudament i despectivament, sens dubte, perquè era més important que tots ells. I els cristians burgesos es troben davant d'ell com fora de joc, ja que els intranquil·litza i ni tan sols els deixa l'escapatòria de poder escandalitzar-se per allò que Greene conta.

Naturalment que no presentaré l'escriptor anglès com un “pare de l'Església”, ja que, en tot cas, és un pare bastant heterodox. I tal vegada per això conto sempre amb molt de recel que “El poder i la glòria” fou precisament la lectura predilecta que jo repassava —per centèsima vegada— en els exercicis espirituals que precediren a la meua ordenació sacerdotal.

Recordo molt bé que als seminaris a la realitat armats de les falçes de l'esperit, disposats a recollir dotzenes de garbes, ja que les espigues eren aquí, esperant els segadors. Però mai no sabíem com eren, com vivien, perquè sofrien i sagnaven aquestes ànimes i des de quins cossos i angoixes ho feien.

Greene ens transportava al món contrari: a un món construït no de sants, sinó de pecadors, a una terra



en la qual el bé i el mal combatien, en el qual hom sabia que finalment triomfaria la Gràcia, però només molt al final, després d'haver xipollejat en un món de fang.

I per això, perquè creia en el mal i en els pecadors, escrivia no per edificar-nos, sinó per inquietar-nos. No per inventar-se sants (¿es pot inventar sants en una novel·la?) sinó per ajudar-nos a baixar els nostres últims llocs. Millor que ningú, Greene sabia que fa molts segles sortíem del Paradís, que som desterrats i que no ajudàrem a ningú repartint morfina i amagant-li la desgràcia de ser un exiliat. Greene no pensa que la veritat sigui trista, però sap que és dura i amarga, sap que, en tot cas, cal viure-la costa amunt.

Però per contar-ho amb aquesta immensa compassió que solament un escriptor catòlic pot tenir. Això és potser allò que a alguns —i jo m'hi compto— ens apropa definitivament a Greene. Ell creu que el bé i el mal existeixen. Creu que quan algú odia, roba o mata, no solament s'ha transgredit una llei més o menys importants com qui esquivava la llei de netejar-se les dents, sinó que passa “quelcom”, quelcom veritablement decisiu, un tremor de l'univers. En Greene la separació entre el bé i el mal no és, com per a les ànimes pietoses, un problema sentimental, sinó un drama metafísic, quelcom radical i visceral. Greene pot ser un catòlic tan mediocre com es vulgui, pot

fins i tot passar-se la vida lluitant per desprendre's d'aquesta mena de pell de “novel·lista catòlic” que li han penjat, però sap ben bé que, en canvi, no assolirà desprendre's d'una fe molt visceral. Si ho fes viuria espellat. O no sabria viure.

Estic mirant d'explicar que la fe de Greene no és una ètica, sinó una religió. I això, naturalment, no és una frase: el món és ple de cristians que creuen viure el cristianisme i només viuen una ètica de tints cristians.

D'aquí que Greene, entre ungir els seus personatges de bones conductes o de fe radical, aposta sempre per això segon. El seu capellà de “El poder i la glòria” és el més alt paradigma. En ell, el novel·lista ha recarregat damunt del pobre pare-whisky tots els pecats i totes les baixeses, a fi que “malgrat de” tot això descobrim que la seva veritable grandesa és una altra; que no són els seus pecats els que l'impedeixen de ser sacerdot, ni les seves virtuts les que li concedirien el sacerdoci, sinó una realitat més alta, diferent d'ell, superior a ell, la que li confeix quelcom que tots els seus costums no construïrien: el poder sacrosant de consagrar. Que això s'escrivís a l'hora dels capellans-Bing-Crosby, a l'hora que en tots els sacerdots semblava comptar més el somriure, la modernitat i quatre ganseries similars, és, si

(Passa a la pàgina 4)

Catalunya
Cristiana



Difusió
controlada
per O.J.D.

Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Redacció y Administració: C/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona
Tels. 215/2739 - 2805 - 2433.
Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Impressió: Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L.
Dipòsit Legal: B. 14.387/79

Subscripcions anuals:

Catalunya: 2.500 pessetes; resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 3.000 pessetes.
Europa: 6.000 pessetes.
Amèrica: 7.750 pessetes
Àfrica, Àsia i Filipines: 8.500 pessetes.
Oceania: 11.000 pessetes.

(Ve de la pàgina 3)

més no, miraculós i magnífic.

Greene no ha vingut a pintar un món lluminós, sinó un món obscuríssim amb esperança. I aquest és, em sembla, el seu gran do. Altres preferiran horitzons més clars. Però em sembla que els escriptors no són repartidors de vaselina. El seu dolor i el seu mèrit és tenir els ulls oberts, tràgicament oberts, desemmascarar l'aparent felicitat de les

nostres falses vides, sabent que molts cors viuen en un món assolat, al centre mateix de l'abandó, en el qual, tanmateix i afortunadament, l'amor de Déu encara ens abasta. El món, per a Greene és com un casalot vell, del qual n'ha desaparegut el vell vernís i en el qual les parets traspuen humitats com una secreta lepra. Però en el qual, malgrat tot, és possible "estimar els homes tal com són", sense fingir-los sants, sinó estimant-los com a pecadors i miserables, assumint la totalitat de la condició

humana igual com Crist l'assumí, mirant el mal de cara, i assumint-lo.

En Greene continua trobant-s'hi quelcom que és molt difícil de trobar en aquest món: la sensació que és un home que "no s'ha curat de la joventut", la impressió que continua descontent de si mateix, famolenc de llum, cercant-la de vegades en pous més o menys ingenus, però mantenint aquest aspecte d'infant capaç d'il·luminar tot el seu univers.

I a més de la seva joventut, la

seva compassió. Greene mai no mira el món i els seus personatges des de dalt. No sap totes les respostes. Se situa al costat dels que sofreixen o pequen i els compadeix. ¿I no serà la compassió la tasca més digna dels creients —i també dels no creients— en el món d'avui? ¿Com i a qui podríem jutjar i condemnar? Tal vegada canviaria la terra si tots descobríssim fins a quin punt ningú no sap res de res i menys que ningú. Si aprenguéssim que, com Greene diu, "si sapiguéssim l'últim perquè de totes

les coses, tindríem compassió fins i tot de les estrelles".

Tindríem compassió de les persones i del món i fins i tot de la imatge de Déu que ens hem forjat. Sabríem que no és cert que aquest món podria estigui abandonat per Ell. No parlaríem del fracàs de Déu, tan aparentment trepitjat a totes hores, sabríem que encara que aparentment sense poder, la seva Glòria i la seva Gràcia són enmig de nosaltres.

J.L. Martín Descalzo

avisos i comunicats



ajuda
a
l'església
necessitada

Ens complau invitar-vos a la Conferència - Col·loqui amb projecció de diapositives que sobre el tema:

«ENTRE DOS MONS»
(Dues concepcions de l'home)

ens oferiran: El P. Alexandre Mircea, religiós rumà, i el P. Germà Rodríguez, missioner a Àfrica.

Tractaran de la problemàtica de l'Església, viscuda en els països de l'Est i Àfrica.

A continuació tindrà lloc el col·loqui.

Lloc: «Fòrum Vergés»: c/. Rosselló, 223 - Balmes, junt al Metro Provença.

Dia: Dijous, 8 de Novembre. Hora: 19,30h.

Per a més informació:

Tel. 237 37 63. De 8 a 13 i de 16 a 19 hores.

Filial a Catalunya: Travessera de Dalt, 24, Entl. 2.^a
Tel. 237 37 63 - 08024 - BARCELONA

BARCELONA

Servei de Planificació Familiar a l'Hospital de Sant Joan de Déu. — A l'Hospital de Sant Joan de Déu (carretera d'Esplugues, s/n.) funciona habitualment un servei d'orientació i planificació familiar, dirigit pel Dr. Francesc Abel. Entre les seves activitats col·lectives té previstes unes conferències sobre els mètodes naturals de control de la natalitat. Les persones interessades poden establir contacte amb el Servei d'Orientació i Planificació Familiar, tels. 203.40.00 i 203.40.50, (extensió 231), cada tarda, de 3 a 7.

Centenari de Ramon Rucabado. — Un grup de deixebles seus organitza el

següent acte commemoratiu: Eucaristia d'Acció de Gràcies, a la parròquia de Sant Pere de les Puel·les, a les 8 del vespre del dissabte, dia 10 de novembre del 1984. També ha preparat una reduïda edició bibliogràfica de Ramon Rucabado, que hem pot consultar a les biblioteques públiques més destacades de Catalunya. El nom de Ramon Rucabado està identificat amb de CATALUNYA SOCIAL, setmanari pioner en el despertar i en el nodrir el sentit social assenyalat del poble català.

Divina Litúrgia de Ritu Bizantí. — El Grup IRINI del Centre Ecumènic, us invita a la propera celebració, diumenge, dia 11 de novembre, a les 10'30 del

matí, a la Capella de les MM. Reparadores, c/ Girona, 32, (xamfrà c/ Casp).

"DIADA" de les Organitzacions Catòliques Diocesanes. — El proper DIUMENGE DIA 4 DE NOVEMBRE, tindrà lloc la "DIADA" de la C.O.C.D. Serà una JORNADA festiva dels distints Moviments i Associacions, oberta a tots els catòlics de la diòcesi que desitgin unir-se a aquesta celebració de convivència i intercanvi, centrada en l'Eucaristia, presidida pel nostre Pastor Diocesà. No hi falteu! Us esperem! Tots sou invitats a participar-hi!

Quart centenari de sant Carles Borromeo. — La Comunitat parroquial de Sant Carles Borromeo de Barcelona (carrer Sant Lluís núm. 89, telf. 213 36 42), amb motiu del IV centenari de la mort de sant Carles Borromeo, invita als següents actes: **Dia 4 de novembre, diumenge**, a les 8 del vespre, MISSA CONCELEBRADA presidida pel Cardenal-Arquebisbe de Barcelona doctor Narcís Jubany. A aquesta Eucaristia s'invita especialment els empleats d'entitats bancàries, per ser sant Carles **Patró de la Banca**. **Dia 5 de novembre**, a les 8.30 del vespre, "Actualitat de sant Carles Borromeo en l'Església d'avui", conferència pel doctor Josep M. Martí Bonet, arxiver diocesà i professor de la Facultat de Teologia de Barcelona. A més d'aquests actes, se n'han organitzat d'altres de caràcter cultural, social i esportiu. Informació a la mateixa parròquia.

EXERCICIS CAP DE SETMANA. — Se celebraran a Sarrià, els dies 2 al 4 de novembre, començaran el divendres a les vuit de la tarda i acabaran el diumenge a la mateixa hora. Poden assistir senyores, homes i joves. Els dirigirà el P. Munñané, S.J.

MISSA PELS DIFUNTS DE LA CIUTAT A LA CATEDRAL. — El dia 2 de novembre, solemnitat dels Fideles Difunts, el Sr. Cardenal-Arquebisbe celebrarà a les set de la tarda, a la S.E. Catedral, una Missa en sufragi dels que han mort a la nostra ciutat i diòcesi durant aquest any.

Sou invitats tots els fidels, especialment els familiars dels difunts.

GIRONA

Centre d'Estudis Diocesà. Programa d'Activitats per al curs 1984-1985. — "El Centre d'Estudis Diocesà no ha perdut actualitat en els anys que porta de servei. Com més va, més necessària es veu la seva participació en la construcció de l'Església diocesana" (Jaume Camprodon, Bisbe de Girona).

Home i Món: "El paper de l'Església en la Catalunya d'avui" (3 sessions). Professors: Jaume Lorés, i dos altres experts. Lloc: Girona. "Evolució de la Família des de l'any 1975 fins ara". Professors del C.E.D. i del Secretariat Familiar de Girona i Barcelona. "Ètica de la informació". Professor: Del C.E.D. i dels Mitjans de Comunicació de Girona. Jornades Universitàries: "La incidència de la Universitat en el món d'avui". Professors: Del Col·legi universitari i consiliaris del M.U.E.C. **Serveis Pastoral:** "Canvis en el nostre món i deïaments pastorals". Professors: Un sociòleg i un especialista en la matèria. Lloc: Casa Missió. "Curset de Formació de Catequistes", a càrrec del Secretariat Diocesà de Catequesi. "Consells de Pastoral" (5 sessions), a càrrec de la Vicaria de Pastoral. "La construcció de la comunitat", a càrrec de la Vicaria de Pastoral. "Pla de formació d'animadors de celebracions litúrgiques". Curs d'iniciació o bàsic (5 sessions). Professors: Joan Baburés, Josep M. Pont i Joan Pujol. "Orientació per a acompanyadors de promesos", a càrrec del Secretariat de Pastoral Familiar. **Caritas:** "Escola de Formació de Voluntaris", a càrrec del C.E.D. i de Caritas. **Escola de Teologia:** "Curs Base de Teologia: Reflexió sobre els Temes Centrals de la Fe" (5 sessions). Professors: Jaume Julià i Narcís Ponsatí. "Jesús de Natzaret: Introducció a la Cristologia" (30 hores). "Curs monogràfic: l'Esperança cristiana" (5 sessions). Professors: Un metge, Joan

Busquets, Pere Carreras. "La Bíblia". Professor: Albert Vidal. "Moral de la Vida (Bioètica)" (5 sessions). Professor: Emili Montal. "Espiritualitat" (5 sessions), a càrrec del C.E.D. "Introducció a la Litúrgia" (5 sessions). Professor: Joan Baburés. "El sentiment religiós i la fe cristiana". Professors: Especialistes en ecumenisme de Girona i Barcelona. "Dret canònic" (3 sessions). Professors: Del C.E.D. i de la Cúria diocesana. **Escola de formació per a professors de religió.** "Seminari per a l'ensenyament de la religió a E.G.B." Professora: Gna. Isabel Espinosa. Lloc: Girona. "Curs de Pedagogia Religiosa per a ensenyar religió". Professors: Gna. Isabel Espinosa, Gna. Llum Delàs i Mn. Josep M^a Garcia. "Curs per a l'obtenció de la D.E.I. a B.U.P. i F.P.2. Informació, inscripció i matrícula: Centre d'Estudis Diocesà: C.E.D. c/ Pujada de Sant Martí, 12. Apartat 117 - Tels. 20.04.62 i 59.41.17. Girona. Horari: Divendres, de 6 a 7 de la tarda.

☆☆☆

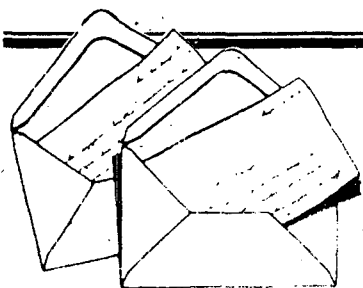
SOLSONA

EL MIRACLE. — Introducció a la lectura de la Bíblia, pel P. Romuald Díaz, monjo. Dirigida a tothom qui desitgi un millor coneixement de la Sagrada Escriptura. Començarà el dia 12 de novembre, a 2/4 de 12, fins el 17, a les 10 del matí. — **Jornades de reflexió i pregària**, pel P. Daniel Codina, monjo. Dirigides a tothom qui cerqui aprofundir la joia i l'esperança de la seva fe. Començarà el dia 19 de novembre, a les 6 de la tarda, fins el 24 a les 10 del matí. — **Exercicis per a Religioses**, pel P. Alcuí Serras, monjo. Començarà el dia 26 de desembre, a les 6 de la tarda, fins el 31 a les 4 (places limitades). Per informació i inscripcions: Casa d'Espiritualitat, tel. (93) 811.00.45.

Solsona

Nova Tanda d'Exercicis per al Poble de Déu. — Se celebrarà al "Miracle". El Sr. Bisbe de Solsona, Mons. Miquel Moncadas, dirigirà, personalment, una nova Tanda d'Exercicis per al Poble de Déu, els dies del 31 d'octubre, al vespre, fins a la tarda del dia 4 de novembre. És oberta a tothom: joves, adults, tercera edat, matrimonis, sacerdots, religiosos/es... Per a tots, una experiència de Déu, sempre jove, i un retorn a les fonts del cristianisme. És necessari portar la Bíblia (Antic i Nou Testament). Les despeses de pensió són cobertes de manera anònima i voluntària. Inscripcions: Casa d'Espiritualitat, tel. (93) 811 00 45.

cartes



Sacerdots jubilats

Ja comprenc que es molt difícil crear un corrent d'opinió comptant

que molts no la compartiran i que, encara que arribés a reeixir, potser seria de difícil aplicació en la pràctica, però no em resisteixo a silenciar el que fa temps em pesigolleja el cor. És el cas dels sacerdots, amb missió parroquial, que es jubilen.

Cert que exerceixen el ministeri, en la comunitat que el bisbe els hi ha assignat. Però cert també que, el sacerdot, el rector, no es tan sols un servidor de la comunitat sinó que n'és un membre més; és, per a

molts, realment com un pare. I trobo francament inhumà que quan arriba, i perquè arriba, a una determinada edat, que prescriu la llei, sigui apartat no sols de la "tasca professional" —com qualsevol ocupació civil— sinó que, a més, ha de ser desarrelat del lloc on darrerament ha viscut: comunitat, parròquia, casa, barri...

¿No fóra possible, que, arribada l'edat, rellevar-lo, sí, de responsabilitat, però, si no és per propi desig, deixar-li un lloc a la vora...?

Suposo que l'actual bisbe de Vic, Dr. Guix, té unes grans qualitats espirituals, intel·lectuals i humanes per haver arribat a on és, però, per a mi, va adquirir una talla gegantina tan sols pel respecte i amor que va demostrar envers els bisbes que anava a substituir i quina grandesa!

Aquest testimoni ¿no serveix d'exemple? Sacerdots que en la seva vida apostòlica es cansaran de predicar la caritat i han de seguir, i ser víctimes, d'una tan

inhumana i freda burocràcia eclesial? És per pensar-ho ¿no?

És clar que una cosa és mirar-se la situació amb estimació i respecte, i una altra, mirar-se-la amb esperit d'alliberació, desitjosos de renovació i protagonisme, però, si "la misericòrdia ha de ser superior a la justícia" com ens diu l'Evangeli... ¿es gaire misericordiós, el comportament de les comunitats envers els seus pastors jubilats? ¿s'ha pensat? Invito a fer-ho.

Carmen Canudo

Catalunya

18 iots il·legals a Sitges

Efectius de la Guàrdia Civil, detectaren en el transcurs d'una investigació al port d'Aiguadolç a Sitges, l'existència de 18 iots que infringien el règim d'exportació, segons informaren fonts policials. Els vaixells que són valorats entre els 10 i 30 milions de pessetes, tenen matrícula estrangera i pertanyen la majoria a ciutadans no espanyols.

La Guàrdia Civil agredeix uns municipals

La guàrdia urbana de Molins de Rei ha presentat una denúncia contra tres guàrdies civils que, vestits de paisà, van intentar d'agredir dos municipals. Els fets van succeir fa uns dies a les dues de la matinada quan els municipals anaven a mul·tar un cotxe mal aparcad d'un d'aquests guàrdies civils.

USO demana la presència dels sindicats minoritaris al Consell de Treball

El president de la Generalitat, Jordi Pujol, ha rebut el secretari general de l'USO de Catalunya, Francesc Giménez, i el responsable de relacions institucionals d'aquest sindicat, Francesc

Garcia. Durant l'entrevista els dirigents de l'USO es van referir especialment a la composició del Consell de Treball i demanaren que la representativitat necessària passés del deu al cinc per cent per tal de poder accedir-hi.

Dos ajuntaments s'atribueixen el cànon de l'aigua de Susqueda

Un contenciós administratiu s'ha suscitat entre els ajuntaments d'Osor i Sant Martí Sacalm, amb motiu de la jurisdicció sobre l'embassament de Susqueda, supeditada al pagament del cànon de les seves aigües, que ha de fer-se efectiva al municipi que els tribunals de justícia dictaminin que forma part del seu terme. El problema rau que ambdós ajuntaments consideren que el cobrament els pertany, ja que cal tenir present que aquest embassament posseeix una longitud de 15 quilòmetres i penetra en els esmentats termes municipals, motiu pel qual tant un com l'altre, reclamen l'esmentat cànon.

Segons l'alcalde d'Osor, existeix una ordre del Ministeri d'Hisenda que assenyalava la quantitat de dos milions i mig de pessetes per al seu Ajuntament. En canvi, el seu homòleg de Sant Martí Sacalm presentà un recurs al·legant que l'embassament es trobava una major part en el seu terme municipal, per la qual cosa el Ministeri d'Hisenda li traspasà la quanti-

tat en principi destinada a Osor.

Espanya

La Generalitat valenciana posarà en marxa el tercer canal televisiu

El conseller de la Presidència de la Generalitat, Rafael Blasco, ha reiterat el propòsit del govern autonòmic de posar en marxa en el curs de la legislatura actual, el seu tercer canal de televisió. Blasco va dir que la inversió a fer serà d'uns 800 milions de pessetes, a gastar en el curs dels pròxims quatre anys, encara que l'inici de les emissions es farà dins de la legislatura actual. Blasco digué que la televisió valenciana s'auto-finançarà en un termini de tres o quatre anys, i que la inversió no comportarà cap despesa desaconsellable.

La Màfia implicada en la pesca il·legal de coral a Alboran

El secretari provincial de pesca de CC.OO., Javier Ayes-tarán ha declarat que les extraccions de coral en el mar de Alborán són controlades per la màfia italiana. Aquesta afirmació fou feta en el transcurs d'una conferència de premsa convocada per informar sobre la situació dels pescadors acomiadats del vaixell "Los 10 Mandamientos", enfonsat en estranyes circumstàncies



a finals del mes de juny i als quals la "Sociedad de Pesca de Almeria" té un deute de tretze milions de pessetes".

CC.OO. ha denunciat al mateix temps, la presència de tripulants italians en el "Punta Almina" malgrat ser prohibida per la normativa vigent; que no es respectin les línies divisòries d'explo-tació ni el límit dels 1.500 quilòmetres de coral per vaixell i llicència; que es pesqui a profunditats menors de 120 metres i que, es faci ús de l'anomenada "barra italiana" amb la qual es destrossen els bancs on fres-sen els ous els peixos.

Món

L'exèrcit turc penetra a l'Iraq per atacar els kurds

Una nova i àmplia operació de les forces armades turques en territori iraquí contra els rebels kurds és imminent, després que el règim turc ha obtingut l'acord de Bagdad per a una intervenció que es preveu que tingui una profunditat de quinze quilòmetres i que té la finalitat de destruir la guerrilla nacionalista kurda que, en el curs dels dos darrers mesos, ha matat divuit sol-

lats a les províncies del sud-est del país.

D'altra banda, s'indica de bona font que continuen les negociacions d'Ankara, ara amb Teheran, amb la mateixa finalitat de penetració de l'exèrcit turc contra els kurds iranians. L'acord amb Bagdad fou obtingut en el curs d'una visita a la capital iraquiana efectuada pel ministre turc d'afers estrangers, Vahit Halefoglu.

Es redueixen les tirades dels llibres a Itàlia

La indústria editorial italiana continua amb una situació de crisi que posa en perill la supervivència de moltes empreses del sector. Roberto Bonchio, president de l'associació dels editors italians, ha declarat a Milà que la disminució de les tirades que va produir-se l'any 1981 (onze milions menys d'exemplars en relació amb l'any anterior) s'ha confirmat durant els dos anys següents (un deu per cent menys cada any).

La disminució de les tirades afecta totes les empreses editorials. D'un llibre, del qual s'imprimien cinquanta mil exemplars fa quatre anys, se n'imprimeixen avui només vint mil en una primera edició.

ARA MATEIX

Torna la missa d'abans?

La concessió vaticana —molt condicionada— als nostàlgics de la missa pre-conciliar no ha estat, per a la majoria, una bona notícia. Vol dir que en aquest, com en altres punts, la pràctica del Vaticà II no ha reeixit a convèncer tothom i que alguns sectors de recalcitrants tenen força davant la jerarquia. Si no fos així, no haurien aconseguit la insòlita exempció d'una normativa de la categoria de la constitució apostòlica "Missale Romanum", de Pau VI.

Jo puc comprendre, sense massa dificultat, que molts enyorin el cant gregorià i, fins i tot, la llengua llatina que li és consubstancial. Martí de Riquer, per exemple, parla, entre comentaris que van fora d'osques, de "l'esperança, que semblava perduda, de la continuïtat del cant gregorià..." ("La Vanguardia", 17.10.84) No seré jo qui negui que la comparació entre un disc de l'abadia benedictina de Solesmes, i la majoria de tonades de les nostres celebracions, no té color... (Epl, però, posats a fer memòria, tampoc no podem oblidar quina mena de gregorià s'oferia, generalment, a les nostres parròquies —enterraments inclosos.) Ara bé, ni el llatí ni el gregorià són incompatibles amb el missal vigent, que mai no els ha exclòs. No es tracta, com alguns titulars de premsa han fet entendre, d'autoritzar la Missa en llatí, sinó el missal del Concili de Trento. I això és més fort.

Cal recordar —recomanaria, en aquest sentit, un relectura de l'esmentada constitució "Missale Romanum"— que la reforma conciliar va significar una recuperació de formes litúrgiques antiquíssimes, que el missal tridentí desconegué. Com en tants altres aspectes de la reforma litúrgica, més que no pas inventar res, es retornà a les fonts. Això comportà una gran riquesa de textos: tres cànons nous, nombrosos prefacis,... i la restitució, "segons la primitiva norma dels sants pares", de pràctiques tan importants com l'homília, la pregària dels fidels i el ritu penitencial al començament de la celebració.

Un altre aspecte transcendental del Missal del Vaticà II ha estat l'obertura dels textos de la revelació divina, de la Bíblia, ordenats pedagògica-

ment: tal com prescrigué el concili Vaticà II, en un nombre determinat d'anys —tres— es llegeixen al poble les parts més importants de la Sagrada Escripura. I, en aquest punt, no hi ha cap dubte: la introducció de les llengües vives és indiscutible. Està bé que superem una certa radicalitat que ens ha dut a la desaparició d'un interessant repertori de cants universals en llatí. Però, ¿qui gosaria, avui, defensar un retorn a aquella sistemàtica ocultació de la litúrgia de la paraula, que és a la base de la secular ignorància bíblica dels catòlics, fins i tot els practicants?

Els privilegis, com el que atorga la concessió de la Missa tridentina, no són lleis: som lliures de fer-ne ús o de no fer-ne cas. Més útil que enfadar-nos perquè el Vaticà ha posat al mercat una peça litúrgica de missa especial, serà treballar perquè tothom arribi a la talla normal i no la necessiti...

En aquesta concessió hi ha, al mateix temps alguns avisos. La renovació litúrgica, que va començar com un corrent sorgit de la base i envoltat de contradiccions i que, així aconsegui d'obrir-se pas, no pot adoptar ara un posat conservador, que ho esperi tot de les normes. Sovint els renovadors han aspirat més a vèncer que a convèncer. Un altre avís ens el fa avinent mossèn Pere Tena en el número ja esmentat de "La Vanguardia": "És inadequat, en bona eclesiologia, construir-se una litúrgia pròpia. Seria, en efecte, més que una contradicció escandalitzar-se d'aquesta concessió, feta per qui pot fer-la, i, al mateix temps, utilitzar textos que mai no han rebut l'aprovació que cal perquè siguin textos eclesials, en contradicció expressa amb el Concili". Potser aquest savi avís als "de baix", es podria, encara, complementar amb un altre als "de dalt": la manca d'energia davant certs desordres no és malaltia que es pugui guarir amb una feblesa de signe contrari. Els penaltis de compensació ha estat sempre un recurs de mals àrbitres...

J. Carrera Planas

AVUI

Prensa Catalana S.A. Consell de Cent, 425, Barcelona, 9. Telef. 246.60.00 (10 línies). Telex 54063.

VULL REBRE INFORMACIÓ, SENSE CAP COMPROMÍS, DE LES CONDICIONS I MODALITATS DE SUBSCRIPCIÓ AL DIARI AVUI.

NOM I COGNOMS

ADREÇA

POBLACIÓ

BARCELONA, A DEL

PREMSA CATALANA, S.A.
Consell de Cent, 425, 6è - Barcelona-9

Les tres afirmacions del Papa a Saragossa

Més justícia social, respecte a la vida

i llibertat en escollir l'educació per als seus fills

"En l'àmbit de la família defenseu la indissolubilitat del matrimoni; promogreu el respecte a tota vida humana des del moment de la seva concepció i en el món de la cultura escolliu per als vostres fills una ensenyança que hi estigui present el pa de la fe cristiana" digué en resum el papa Joan Pau II en la primera i principal al·lució en la seva visita a Saragossa, camí de Santo Domingo.

No podent publicar íntegre aquest missatge del Papa als espanyols per la seva extensió —vuit atapeïts folis— deixarem constància dels paràgrafs més significatius.

"Tan de bo —digué Joan Pau II— tingui plena efectivitat el dret dels pares a escollir l'educació que prefereixen per als seus fills".

"Contribuïu a una millor justícia social"

Més endavant el Papa insistí en la responsabilitat cívica i en la convivència. "Sigueu exemplars en les vostres vides cíviques i en la capacitat de convivència, contribuint a una millor justícia social per a tothom, amb el degut respecte a les legítimes opcions alienes. No caiguen en l'error de pensar que es pot canviar la societat, canviant les estructures externes o buscant primer que tot, la satisfacció de les necessitats materials."

"He volgut venir personalment a Espanya"

En el seu discurs el Papa va fer un recorregut als motius del viatge del descobriment i evan-

gelització d'Amèrica. "Una tasca —digué— urgent i secular que va tenir el seu origen aquí, a terres ibèriques, per això he volgut venir personalment per agrair a l'Església d'Espanya, l'ingent tasca evangelitzadora".

Unes paraules als bisbes

Joan Pau II es dirigí a la jerarquia eclesiàstica espanyola. "Conec —va dir— els vostres esforços, les vostres aspiracions i dificultats. La meua visita de fa dos anys m'ensenyà a conèixer millor les vostres ànsies presents: Llavors us vaig poder dir amb tota sinceritat: Malgrat els clar-obscur, les ombres i alts i baixos del moment present, tinc confiança i espero molt de l'Església d'Espanya. Actualment, mantinc augmentades, la mateixa confiança i esperança. Sé molt bé que heu dissenyat un ampli i exigent programa de servei a la fe del poble espanyol, basat en la predicació que fa dos anys vaig portar a terme en tants indrets d'aquesta estimada terra. Aquesta predicació no era sino el compliment per la meua part, com a primer missioner, del mandat de Jesús: "Aneu i ensenyeu. Demano al Senyor que el seu record i meditació produeixi els fruits desitjats al poble de Déu".

El Papa acabà el seu missatge amb una clara i sentida menció a la devoció a la Mare de Déu sota la invocació del Pilar.

Tres afirmacions en el missatge papal

Un periodista —enviat especial— diu que el missatge de



Joan Pau II als catòlics d'Espanya, pot resumir-se en tres afirmacions: Fidelitat al passat, col·laboració a la pacífica convivència en el present i audàcia per a la creativitat en el futur.

I continua dient el comentarista: "Ni en el terreny eclesial, ni en el terreny polític, el Papa ha negat la necessitat de modernitzar Espanya. És més, ha reconegut que és necessari. Les seves paraules han estat la reafirmació de la validesa dels valors cristians, però en un clima de democràcia i pluralisme.

D'altres observadors han qualificat el discurs de "pacificador".

F.G.

Trobada amb 800 familiars

de missioners

De senzilla, íntima i familiar es podria qualificar la breu visita de Joan Pau II al temple marià del Pilar de Saragossa, on s'havien congregat prop de 800 familiars de missioners a Hispano-amèrica, seleccionats mitjançant sorteig en les diferents diòcesis espanyoles.

Joan Pau II, assegut a un podi enfront als Reis es dirigí als presents amb unes breus paraules d'agraïment: "A tantes famílies que des de fa gairebé cinc segles han lliurat els seus fills i filles, perquè portaran la llum de Crist als pobles del Nou Món".

Molts dels familiars i religiosos, abillats típicament per les festes del Pilar no pogueren escapar a l'ambient d'eufòria i expectació que arribava de l'exterior del temple, aplaudint durant diverses pauses del discurs papal i posant-se drets damunt els seients per a veure millor el Pontífex.

Acabada una oració conjunta, el Papa es dirigí a la capella de la Mare de Déu i després de resar uns breus instants en silenci, s'apropà i besà els peus de la imatge i la part superior de la columna que la sosté.

A la sortida del temple i, entre les aclaracions d'uns quatre mil fidels que portaven banderes vaticanes i espanyoles, l'alcalde Ramon Sainz de Baranda, lliurà al Papa les claus de la ciutat. En una altra intervenció, no preparada, el Pontífex va contestar a les salutacions de "Joan Pau II, tot el món t'estima", dient: "Tot el món no ho sé, però almenys Saragossa sí".

M.S.

AVÍS IMPORTANT

Noteu si us plau els nostres números de telèfon:

215 27 39

215 27 84

215 28 05

Els altres números han estat suprimits.

Equip Dr. Viscarri i Trullàs

Neuropsiquiatria. Psicologia. Tractament malalties nervioses. Quequesa. Problemes conjugals. Alcoholisme. Drogodependències. Informació: Dilluns, dimecres, divendres, de 5 a 2/4 de 8 tarda. Telèfon: 247 50 97.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estadades per sempre, i per convallescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada. COSM. Equador, 53, ent. 4t. Tels. 239 12 92 - 322 31 82. Pref. Concerta entrevista.

Les poques hores del Papa a Saragossa

Records i anècdotes

"Fins a sempre, Espanya, aviat tornaré", foren les paraules amb les quals s'acomia el 9 de novembre del 1982, a l'aeroport de Santiago de Compostela, després del seu històric viatge per diverses ciutats i regions espanyoles.

Joan Pau II ha complert la seva paraula i ha tornat al nostre país, aprofitant una escala "tècnica", en el seu viatge a Santo Domingo on es traslladava a fi d'iniciar la preparació de les commemoracions del cinc-cents aniversari del descobriment i evangelització d'Amèrica.

La seva estada de poques hores a Saragossa fou plena d'anècdotes. N'ofereim algunes a continuació.

La primera salutació viatjant a Espanya

La primera salutació d'Espanya que arribà al Papa fou quan sobrevolava Barcelona, segons manifestaren els periodistes que l'acompanyaven en l'avió.

Els controladors del Prat, quan estava sobre la vertical de la ciutat, li feren arribar aquest missatge: "Digueu al Papa que estem amb ell". Quan Joan Pau II rebé la simpàtica salutació, digué: "Contesteu-los, per favor, que jo també estic amb ells".

Mig milió d'assistents

A l'acte multitudinari que se celebrà en el polígon Actur, de Saragossa, amb motiu de l'arribada del Papa, es calcula que hi assistí mig milió de persones. Aquesta fou l'opinió de la Guàrdia Municipal, mentre altres organitzadors parlaven de 700.000.

El recinte resultava impressionant i la majoria dels assistents eren joves que reberen el Papa amb banderes i aclamacions. La tribuna construïda a posta era de quatre metres d'alçada, des de la

qual es divisava la basílica del Pilar.

La imatge de la Mare de Déu del Pilar no duia mantell

Quan el Papa entrà a la basílica mariana de Saragossa per agenollar-se davant la Mare de Déu del Pilar, la imatge, aquesta vegada, no duia el tradicional mantell. Quan visità la basílica fa dos anys, sembla que va expressar certa sorpresa per no haver pogut veure el Pilar, en estar cobert totalment per un mantell.

Després de cinc minuts d'oració, Joan Pau II besà la imatge.

L'alcalde socialista de Saragossa opina sobre el Papa

Sainz de Baranda, el batlle socialista de Saragossa, amb motiu de la visita de Joan Pau II a aquesta ciutat, dirigí una crida a tots els saragossans en la qual entre altres coses deia: "Invito a acollir el gran defensor dels drets humans i de les llibertats públiques, oblidant les nostres discrepàncies i mos-

trant els que sigueu creients la vostra pietat i els que no ho siguin la seva cortesia, respecte i gratitud vers qui inicia tan històric recorregut".

El menú del sopar

El sopar preparat per al Papa i el seu seguici consistí en consomé, lluç a la marinera i vedella amb guarniment de verdures.

Preparà el menú i el serviren les religioses de Santa Anna, fundades per la catalana mare Ràfols.

Un festival de jotes no el deixà retirar-se aviat

La jornada del Papa Wojtyla a Saragossa acabà a les 11.30 de la nit. Les places de la Seu i del Pilar eren plenes de gom a gom de públic que demanava que el Papa sortís al balcó.

"Els espanyols, digué després d'haver observat el ball d'unes jotes, sabeu ballar, cantar, resar, evangelitzar, però sobretot sabeu cridar de nit". El públic fidel li deia que no marxés i ell digué: "Una altra jota? No, per favor, aquesta visita només és una escala tècnica". I repetí: "Sabeu cantar i sabeu resar, però, ¿potser no sabeu dormir?". Finalment pogué retirar-se.

No hi hagué aplaudiments quan el Papa parlà d'una major justícia social

Segons alguns experts observadors, el Sant Pare, que fou abundantment aplaudit quan al·ludí l'avortament i la llibertat dels pares de família per escollir el tipus d'educació que preferien per als seus fills, no rebé cap mena d'aplaudiment ni interrupció quan manifestà que a Espanya és necessària una major justícia social.



Trobada del Papa amb el president Felipe González

Amb motiu de la visita del Papa a Saragossa, Joan Pau II i el president Felipe González dialogaren durant més de vint minuts sobre temes relacionats amb l'actual situació a Ibero-amèrica, no descartant-se els que han suposat alguna fricció amb l'Església.

Encara que es desconeixen els continguts de l'entrevista, totes les opinions coincideixen a assegurar que el Papa i el president González han tractat temes més candents que afecten actualment a la societat espanyola en la seva incidència socio-política i moral.

Aquests afers, subratllats pel Papa en el seu missatge estan en alguns casos pendents de la resolució del Tribunal Constitucional, com la llei de l'avortament i de la regulació del dret a l'educació.

La conversa es va desenvolupar al despatx del director de l'aeroport de Saragossa. Una sala de vuit metres quadrats, presidida per les banderes pontificia i espanyola, amb dues butaques i una tauleta-consola. Parlaren en castellà. En la sala no es trobava cap altre interlocutor. Només durant uns moments es va permetre l'entrada a dos fotògrafs pontificis i a una càmera de TVE.

El president del Govern havia arribat a l'aeroport procedent de Madrid en un "Mystère" de la Subsecretaria d'Estat a dos quarts de nou del matí. El Papa arribava a les nou en punt.

Vint-i-cinc minuts després, Felipe González apareixia altra vegada en públic, amb posat distès, somrient i mostrant-se "molt content" del resultat de l'entrevista.

Després de acomiadar-se del Papa Felipe González es va dirigir altra vegada a l'avió "Mystère" per retornar a Madrid, on a tres quarts d'onze havia d'acomiar el president Caramanlis. Aquesta circumstància va fer que la trobada amb Joan Pau II fos cronometrada al minut.

Per altra banda, fonts pròximes al president del Govern, han manifestat que els discursos del Papa i especialment, el missatge dirigit als espanyols al·ludint a temes de fricció com l'avortament, el divorci i l'ensenyança, han tingut, malgrat tot, bona acollida en els mitjans governamentals. Es considera que són dins de les línies de la competència de l'Església i de la correcció en les relacions Govern socialista-Vaticà.

Per altra banda, en ser preguntat pels periodistes que anaven a bord de l'avió que conduïa el Papa a Santo Domingo, sobre el tema de la conversa amb el president Felipe González, el Papa va respondre: "El col·loqui amb un president d'un govern, és sempre secret" i va fer broma afegint: "Així, vosaltres els periodistes podeu exercir millor la vostra imaginació".

J. I.



Catequesi i confirmació

El Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes ha publicat (1) un nou material per adolescents i joves, preparat pel delegat diocesà de joves de Menorca, orientat a ajudar especialment als catequistes i als mateixos joves a fer conjuntament el camí del creixement en la fe en una etapa concreta de la vida, en la que normalment hi ha la celebració del sagrament de la Confirmació.

Aquesta publicació titulada "Aixeca't i camina" - 1, i "Rebreu l'Esperit Sant" - 2, consta de quatre volums, dos per al catequista i dos per al catequizant i corresponen a dos anys catequètics en torn de les edats 14-17 anys i més grans. Dins aquest procés de catequesi d'adolescents i joves s'hi contempla el sagrament de la Confirmació com expressió pública de confirmació de la fe —vot de confiança donat a Déu per la recepció de l'Esperit de Jesús dins l'Església.

Com es diu en la presentació, aquests materials volen ser sols una "eina". I, una eina es necessita quan la pròpia habilitat necessita reforçar-se. No té més valor que el de recolzar i animar la vocació de catequista que —pel testimoni cristià personal i per la transmissió de la fe feta des de la comunitat— és l'única que crea lligams i marca les actituds i continguts de la fe que han de rebre els adolescents i joves. Encara més, una vocació que és participació d'una vocació col·lectiva.

"Aixeca't i camina" i "Rebreu l'Esperit Sant" vol tenir, per tant una funció de servei i ajuda als

catequistes que tracten especialment adolescents i joves i es proposen un acompanyament de la seva fe. Parteix de la realitat d'una edat caracteritzada per constants canvis personals i per la situació també canviant d'una societat i d'una Església que evoluciona. Els llibres del catequista Corresponents als dos anys marquen constantment la necessitat de la maduresa de l'adult, de l'assumpció personal dels continguts i les actituds que ha de transmetre, i la capacitat d'acollida i acompanyament.



La primera part —"Aixeca't i camina" vol iniciar un camí de descoberta des de la pròpia persona fins a la comunitat cristiana i presenta els grans temes de la fe des de l'experiència adolescent i jove, vertader moment catequètic per a fer-ne experiència cristiana.

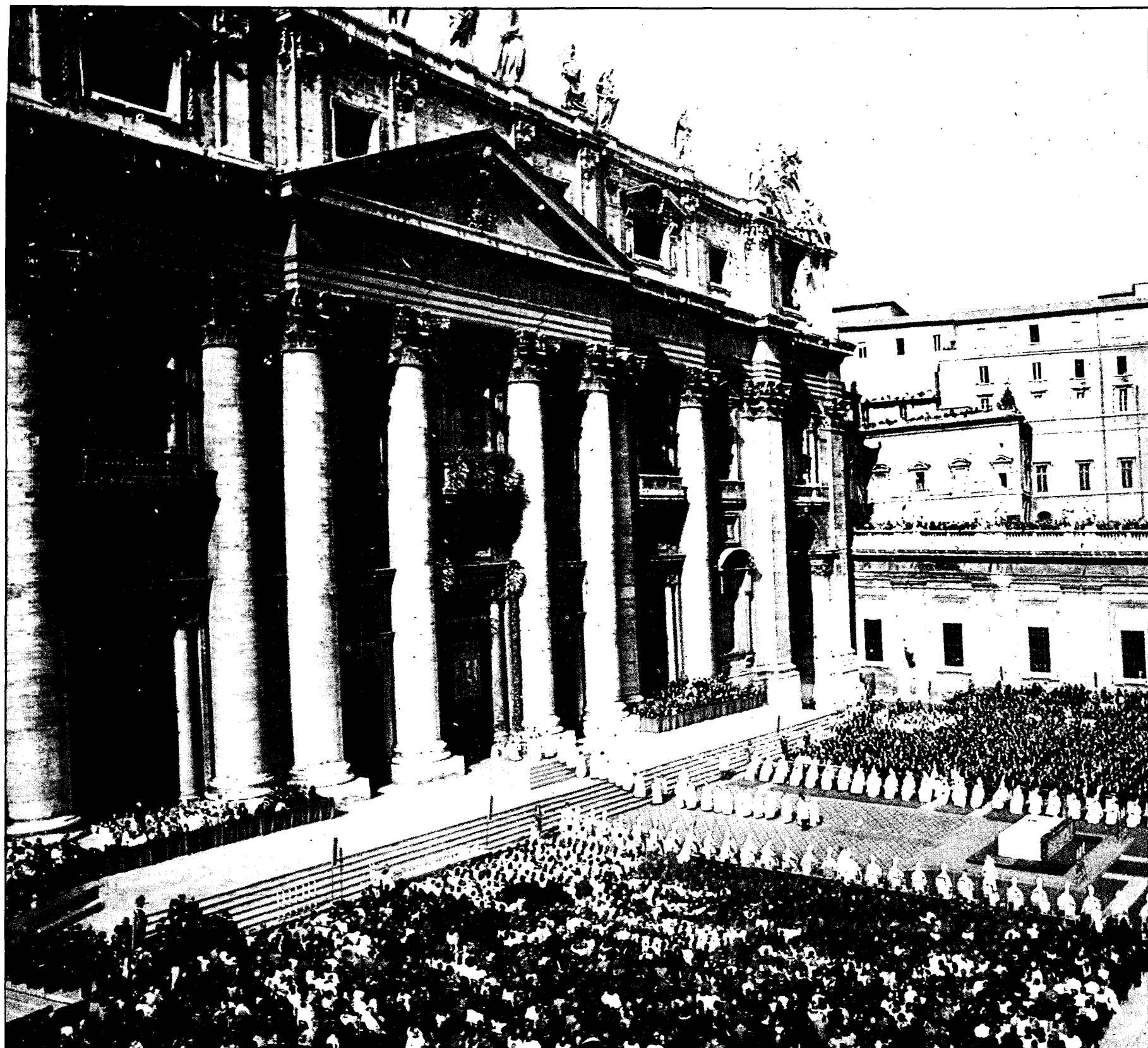
La segona part —"Rebreu l'Esperit Sant"— proposa un major aprofundiment en el missatge cristià orientat vers el compromís baptismal que trobarà el seu coronament en el sagrament de la Confirmació. Inclou el caràcter sacramental de l'Església i els aspectes claus de la professió de fe, situats en el moment que des de l'experiència hi pot haver una major comprensió, descoberta i aprofundiment. La fe es transmet, però també emergeix del cor adolescent i jove..., quan és desvetllada.

En una i altra part i perquè no quedi desconectada tota la labor catequètica de la vida eclesial, se segueix el ritme del temps litúrgic, per això, la celebració i les activitats hi pugen un paper molt important de cara a la comprensió del missatge, a la consciència comunitària i a l'arrelament en la vida.

A més de tota la metodologia catequètica que proposa, els coneixements teològics, psicològics i pedagògics que tot catequista ha de tenir, aquests nous materials sorgeixen d'una experiència i d'una preocupació fonamental, que és la preocupació de la catequesi amb adolescents i joves i de la pastoral juvenil en general: la de saber-nos formular una pregunta clau, que interessa realment a l'adolescent i al jove d'avui que sigui "Bona Notícia" de Jesús?

Departament de Joves del S.I.C.

(1) El trobareu a les llibreries especialitzades i al Centre de Material Catequètic, carrer Talamanca, 5 i 7 Marresa (Barcelona).



A Roma amb Catalunya Cristiana Gran Pelegrinatge

Per assistir a la beatificació del català pare JOSEP MANYANET I VIVES fundador de la congregació dels Fills de la Sagrada Família i de la congregació de les Filles de la Sagrada Família de Natzaret.

Dissabte, 24 de novembre.- Sortida de Barcelona amb avió. Trasllat amb autobús a l'hotel. Visita panoràmica de Roma: Pincio, Giannicolo, Campidoglio. Sopar. Visita de les fonts i els monuments il·luminats.

Diumenge, 25.- Trasllat a Sant Pere per assistir a la beatificació. (Llocs reservats). Dinar. Tarda. Visita als monuments de la Roma imperial.

Dilluns, 26.- Visita als museus vaticans. Basílica de Sant Pere i jardins. Dinar. Tarda. Visita a les principals basíliques romanes.

Dimarts, 27.- Missa a les catacumbes. Visita. Trasllat a l'Aeroport. Retorn a Barcelona.

Preu: 50.500 pessetes.

En aquest bitllet s'hi inclou: Bitllet d'avió, classe turística, franquícia de 20 kgrs. d'equipatge. Autopullman de luxe amb aire acondicionat pels desplaçaments a Roma. Hotels Turista i Turista Superior. Habitacions dobles amb bany/dutxa. Pensió completa. Assegurança turística espanyola i europea. Entrades a museus i monuments.

Direcció cultural i religiosa: Mn. Joan E. Jarque.

Direcció tècnica: Maria Figueres.

Per a informacions i inscripcions: CATALUNYA CRISTIANA. c/. València, 244, 2on. BARCELONA 08007.

Tels. 215 24 33 i 215 28 05 (De 9 a 1 i de 4 a 7).



GIRONA

"La Primera Comunió té sentit quan la situem en el seguiment de Jesús"

GIRONA.— El bisbe de Girona, monsenyor Jaume Camprodon, s'ha dirigit als pares dels nois i noies que en l'actualitat es preparen per a rebre la Primera Comunió a fi d'alliçonar-los per a l'exacta comprensió del pas tan decisiu per a la seva vida espiritual que els seus fills donaran properament. Heus-ne ací el seu text íntegre:

El vostre fill o filla ha començat o començarà ben aviat la catequesi a la parròquia. Li heu apuntat i penseu que la pròxima primavera podrà fer la Primera Comunió.

Els actes importants convé enfocar-los bé des del principi, altrament sorgeixen incomprensions que fan sofrir a tots. Les presents ratlles volen ajudar-hi.

La Primera Comunió té sentit quan la situem en el camí de seguiment a Jesús. Per això en aquests darrers anys hem anat repetint que convé acudir a la catequesi, abans que tot, per entrenar-se a viure en cristià, en la vida del qual l'Eucaristia té un lloc central.

Suposat això, és bo recordar alguns aspectes importants que cal tenir presents perquè el vostre fill o filla vagi desenrotllant la seva personalitat d'una manera equilibrada, evitant contradiccions que el podrien malformar.

L'edat de despertar de la raó

El vostre fill o filla té 7-8 anys. És l'edat del despertar de la raó i de la consciència moral. Comença a jutjar dels actes independentment del judici dels seus pares; les seves motivacions són cada vegada més "des de dintre". Fons bàsic per als catecismes de les diòcesis catalanes.

Això vol dir que a aquesta edat els nois ens escolten, ens observen i jutgen. I els seus judicis van conformant la seva personalitat.

S'adonen quan hi ha acord i quan no n'hi ha entre el que se'ls explica a la catequesi sobre el seguiment de Jesús i la vida de casa i l'enfocament que donareu a l'acte de la Primera Comunió. Un acte important per ell. Almenys així li direm tots.

**Monsenyor
Camprodon
s'adreça als pares
que preparen llurs
fills per a rebre
l'Eucaristia**

Els observen, sovint callen, poden semblar distrets, però treuen les seves conclusions o les trauran més tard.

Predicar amb l'exemple

Si hi ha acord entre el que senten a la catequesi i la vida de casa, el noi viu un clima equilibrat; la vostra vida conseqüent l'ajuda.

Si no hi ha acord, traurà la conclusió, ara o més tard, que en la vida es pot aparentar una cosa i ésser-ne una altra. I es crea una divisió en l'esperit del noi que no l'ajuda gens a créixer equilibradament. El noi queda desorientat per aquells que té més a prop, justament en una edat en què necessita posar bases clares a la seva personalitat.

No hi donem importància; "són petits", es diu. Són petits, però sortosament tenen una intel·ligència desperta.

Molts dels trencaments que lamenten entre generacions, ¿no tenen el seu origen, en bona part, en què els joves han descobert moltes inconseqüències en els adults? Refusen, diuen ells, una societat muntada sobre massa hipocresies.

El temps de la catequesi i tot el que envolta la Primera Comunió és un temps que cal vetllar, tant per la importància que té en l'educació cristiana del noi i noia, com de cara a una formació equilibrada i coherent de la seva personalitat.



Hi ha d'haber connexió entre allò que s'ensenya als nois a la catequesi per a la Primera Comunió i l'ambient que es viu a casa.

PENSANT-HO BÉ



"QUI FA UN COVE, FA UN CISTELL"

Creure en l'home, esperar en l'home i estimar l'home, és un gran repte que tots tenim plantejat. Fer confiança a algú és sempre un risc. L'experiència de les pròpies fallences ens fica la por al cos quan hem de fiar-nos d'altri. Sense aturar-nos a pensar qui, què i com som nosaltres per als altres, tots desitgem el millor metge, el millor advocat, el millor veí, el millor amic. I els altres, ¿poden esperar el millor de nosaltres?

Hem après a conviure molt comprensivament, sovint potser una mica massa, amb les pròpies mancances, però ens enquerimem d'allò més, un bon xic hipòcritament, de les fallades alienes. La paràbola de l'amo que condona milions al servent i l'estúpida actitud del servent disposat a escanyar al col·lega per un grapat de xavalla, és ben eloqüent.

Només un malhumor sense domesticar o una paciència momentàniament exhaurida, han pogut donar a llum expressions com: "Amor de germà, amor de ca", "el qui es fia de tothom es fa pobre i no sap com", "qui té amics té faties, i qui no en té està molt bé". Àdhuc el salmista decebut i aclaparat per la dissort, deia: "Els homes tots enganyen". Cal reconèixer que tots som subjectes agents i pacients en aquest misteri de mentida i de desamor que sovint ens atueix. ¿El camí de la pròpia vida no està sembrat de deixalles d'amistats i de fidelitats malmeses? I, tanmateix, l'home, en l'univers que l'envolta, només pot parlar amb l'home. Els vincles de la carn i de la sang el porten a una irrenunciable solidaritat amb els seus congèneres. Els cristians, com els altres, coneixem per experiència aquesta situació penosa i punyent, però també des de la fe creiem que, ni ara ni mai, és un atzucac definitiu. Creure en l'home, brolla, com una exigència indefugible del creure en Déu.

Creure en l'home, vol dir també creure en la possibilitat de creativitat, de millorament i de conversió de l'home. Si l'únic camí de millorament és tallar caps, no hi haurà cap que s'aguanti, ni el nostre. Tots som marginadors i discriminadors, i

enderiats en etiquetar el proïsme, ignorant el cartell amb què cadascun de nosaltres podria revestir-se. "Qui fa un cove, fa un cistell", "Qui fa un cove fa un paner i al cap de l'any és cisteller", "Qui ha fet avui, farà demà", "Qui va amb un coix, al cap de l'any és coix i mig", etc. són dites que demostren la poca fe de l'home envers l'home. El pragmatisme català sovint es passa de viu, i corre el risc de bloquejar els millors dinamismes antropològics que poden portar l'home a un humanisme cada vegada més net i sa.

Qui ha fet una malifeta, certament pot fer-ne una altra, però també pot no fer-la. L'home no solament pot intentar, i aconseguir-ho, de guarir els seus mals físics, sinó també els morals. La nostra llibertat pateix moltes limitacions, però l'esclavitud total de l'home no existeix. La malifança no és cap virtut. La virtut és donar confiança als altres, amb el discerniment i mesura necessaris, i ajudar-los en la realització feliç del seu viure.

És possible que, alguna vegada, anem barret en mà a l'encontre de l'altre i en tornem fets un Sant Llàtzer; o anem per llana i en tornem esquilats. I bé, en últim terme, ¿qui és el perdedor? El bé sempre fa bé i és una aportació positiva al progrés de l'home i del món.

Potser sí que, el qui n'ha fet una com un cove, s'atrevirà a fer-ne d'altres; però també és possible que, si algú li dóna la mà i l'atura en el pendent, recobri la fe en si mateix i retrobi el sentit i el camí del seu viure.

Si tots ens passem de vius, acabarem tots morts d'egoisme. Si ens neguem a fer el bé, perquè ens tornen mal per bé, acabarem tots malament.

I jo, i tu i l'altre i el de més enllà, ¿no podem viure en la pau i en l'esperança, gràcies a l'amor de Déu i a la comprensió dels altres?

Xesc Soliu



PERE ROVIRA

GRANS VINS I BRANDY

LLEIDA

Sis notícies de l'activitat eclesial lleidatana

1

Teologia per a seglars

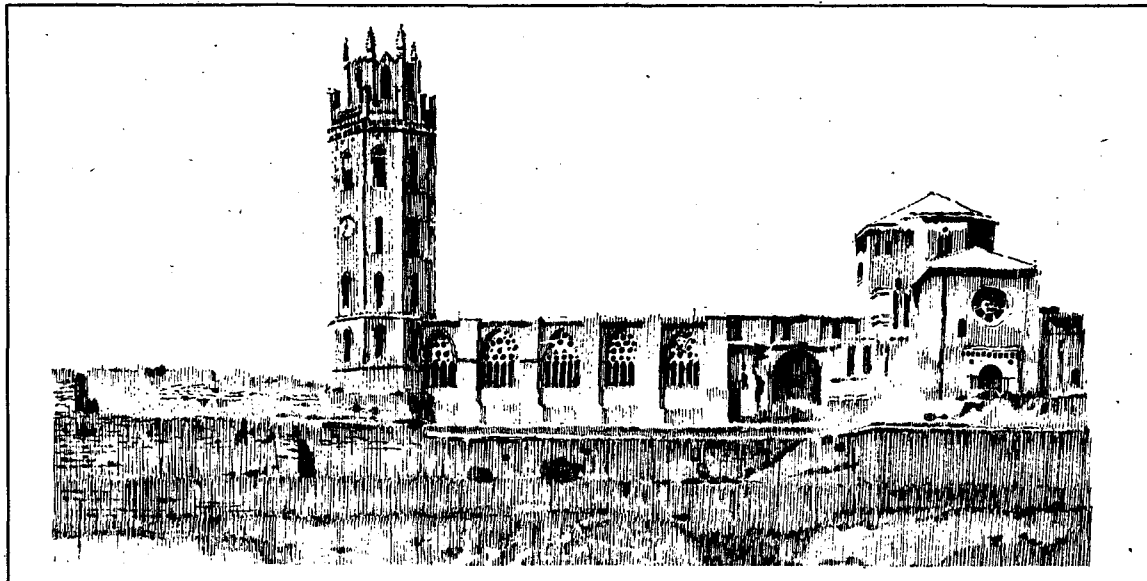
Ha tingut lloc la inauguració del Curs de l'Escola Diocesana de Teologia de Lleida. La lliçó inaugural va córrer a càrrec del Rvd. P. Fr. Tomás Alvarez O.C.D., professor del Teresianum a Roma, amb una dissertació sobre "SOR ISABEL UNA VIDA JOVEN ANTE LA TEOLOGIA". Va completar el cicle de conferències sobre Sor Isabel de la Trinitat parlant dels següents temes: "SEMBLANZA DE SOR ISABEL ENTRE LOS 18 Y LOS 26 AÑOS I LA LECCION DE SOR ISABEL PARA EL CRISTIANO DE HOY".

La beatificació de Sor Isabel de la Trinitat, carmelita descalça, el proper dia 25 de novembre ha estat l'ocasió perquè l'escola diocesana de Teologia de Lleida li dediqués aquest cicle de conferències a l'obertura del curs d'aquesta escola. Sor Isabel és un personatge important en el camp de la teologia de l'Espiritualitat que bé mereix ser conegut amb tota la profunditat pel cristià i estudiós de la Teologia avui.

Els cursos que impartirà l'Escola de Teologia comprèn un primer Introductor, un Teològic i un tercer Bíblic. Un quart curs monogràfic tractarà sobre LA TROBADA EN DÉU EN L'ORACIÓ, a càrrec dels professors de l'Escola i diferents especialistes.

Paral·lelament en les mateixes dependències de l'Escola de Teologia s'impartirà un curs bàsic de litúrgia organitzat per la Delegació Diocesana de Litúrgia que començarà el 19 d'octubre i acabarà el 29 de març. Els divendres de 8,15 a 9,30.

Per inscripcions en els cursos de l'Escola a la Secretaria de la mateixa institució, c/. Brugulat, 11.



L'altíssim, i no menys esbelt, campanar de la Seu Vella de Lleida sembla vetllar per les nombrosíssimes activitats eclesials que es duen a terme als seus peus.

2

Reunions de Pastoral

Torres de Segre fou la parròquia anfitriona de la reunió dels consiliaris de Pastoral Rural que hom celebrà el 14 de setembre per estudiar els plantejaments del moviment rural cara el nou curs que ja ha començat.

També s'han reunit els consiliaris de l'Equip de Pastoral de Joves de la ciutat de Lleida, que està format per representants dels diversos moviments, colònies, parròquies i col·legis de l'Església. Es va aprovar la celebració de les Jornades de Consiliaris que des de fa sis o set anys es venen tenint els primers dies de gener, aquest any voldria arribar en les Jornades, des de els testimonis de l'experiència pastoral, a la elaboració d'un directori de pastoral juvenil.

les de Formació d'Educadors en el lleure de la D/G. de Joventut de la Generalitat de Catalunya. És una entitat educativa de l'Església amb la finalitat d'orientar, formar i potenciar els educadors en l'esplai des d'una visió integral de la persona i per una educació integral alliberadora i activa. L'Escola de l'Esplai de Lleida és també membre de la "Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai" i de la "Federación de Escuelas de Tiempo Libre Cristianas", aquesta d'àmbit estatal amb la qual comparteix el mateix projecte educatiu.

Concients que "no és el temps sinó l'home qui ha de ser lliure" l'Escola de l'Esplai de Lleida organitza cursos de monitor, cursos de directors i cursos monogràfics per capacitar joves i grans com a bons educadors en l'esplai d'acord amb un projecte educatiu cristià.

3

L'Escola de l'Esplai de Lleida educa per al temps lliure

L'Escola de l'Esplai de Lleida està inscrita en el Registre d'Esco-

4

VIII Trobada Comarcal a Les Avellanes

Amb una participació que es pot dir massiva al convent de les Ave-

5

IV convivència religiosos/es i sacerdots del Cinca Litera

A Fraga es va celebrar el dia 29

de setembre passat una reunió conjunta de religiosos, religiosos i sacerdots de la zona pastoral del Cinca Litera que comprèn 42 parròquies i té una població de 64.623 habitants, i està atesa per 28 sacerdots diocesans més els sacerdots religiosos de les comunitats presents a la zona comptant amb la col·laboració dels religiosos no sacerdots i de les comunitats de religiosos que fan un gran servei a la pastoral conjunta.

Es va informar que aquest curs també funcionarà el Centre de Teologia Comarcal que en col·laboració amb l'Escola Diocesana de Teologia de Lleida i el Centre Regional d'Estudis Teològics d'Aragó. El curs comprèn 10 sessions que s'impartiran en aquest primer trimestre atorgant-se títol d'ideoneïtat per a l'ensenyament de la religió. L'any passat es comptà com un èxit el Centre de Teologia Comarcal que va tenir matriculats 64 alumnes. La reunió a Fraga va ser en el col·legi de Santa Anna.

6

Trobada de germanor de la tercera edat

Fou el 12 de setembre que a Lleida tingué lloc la IV TROBADA DE GERMANOR DE LA TERCERA EDAT dels vells de les residències de Catalunya de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül. Ancians de les residències de Girona i província, de Tarragona i Barcelona, de Lleida i també alguns d'Osca, fins un total de 900 participants en aquesta IV trobada que tenia per lema "En l'amor ens trobem tots junts".

Vinguts en autocar des dels quatre punts de Catalunya els vells passaren una jornada molt plena per ells i acompanyants i s'emportaren de l'estada a Lleida un grat record.

Jaume Montana

URGELL

La centenària d'Espui es disgusta quan no pot seguir la missa per televisió

LA SEU D'URGELL.— Es diu Beneta Farrando Gallart, és d'Espui (Vall Fosca) i el dia 3 d'octubre d'enguany ha complert el segle de vida. És vídua, el seu espòs, Francesc Soldevila Nus, va morir l'any 1956 a l'edat de 78 anys. D'aquest matrimoni han nascut quatre fills, dels quals sobreviuen dos: l'hereu de Cal Sasatre d'Espui i un altre que resideix a Barcelona.

És una dona riallera que traspuja bondat i serenor en cada paraula i en cada gest. Algú l'ha descrit com una dona de "galtes amb patina de poma camosina". Hi sent bé, té una bona vista i sempre està atenta a tot

el que s'esdevé al seu entorn.

Té encara una memòria envejable, i explica els fets amb aire serè i reposat, una simpatia natural que fa agradable el diàleg amb ella. La seva personalitat és única: quan hom parla amb ella s'adona que ha trobat una persona DIFERENT, perquè té dues virtuts difícils de veure en el món d'avui, la seguretat i la joia. Gairebé dues expressions d'una mateixa virtut, la seva serenor profunda i contagiosa. Tot això aconseguit mitjançant una vida ordenada—treball i alimentació sana—i particularment per la seva fe, que amara tota la personalitat de l'àvia. "Sempre m'he fiat de Déu". Cada dia fa la seva visita

al Santíssim i enyora no poder pujar ja a l'ermita de la Mare de Déu de Fa: "Reseu una salve a la Mare de Déu per mi, perquè jo ja no hi puc pujar", és l'encàrrec que sempre fa als que pugen a la muntanya d'Espui. S'enfada quan no pot veure la missa per TVE. Precisament en l'ermida el dia de sant Miquel, 29 de setembre, els familiars de la Beneta es van aplegar per celebrar el centenari de l'àvia. I el dia 13 d'octubre, familiars i amics, amb tot el poble d'Espui, van assistir a la missa commemorativa i d'acció de gràcies celebrada a l'església parroquial del poble. Un dinar amb l'assistència de tot el poble va cloure l'emotiva festa.

Un signe de solidaritat

Més de cinquanta pagesos d'Albesa (Segrià), en torns de cinc, han recollit la fruita de Joaquim Morell, pagès que morí d'accident de tractor el dia 19 de setembre i que deixà vídua i dos fills, de 8 i 6 anys respectivament. Els voluntaris treballadors del poble són també pagesos, que tenen les seves finques, i pertanyen al sindicat "Unió de pagesos".

El Bisbe d'Urgell ha visitat la missió de migracions de Suïssa

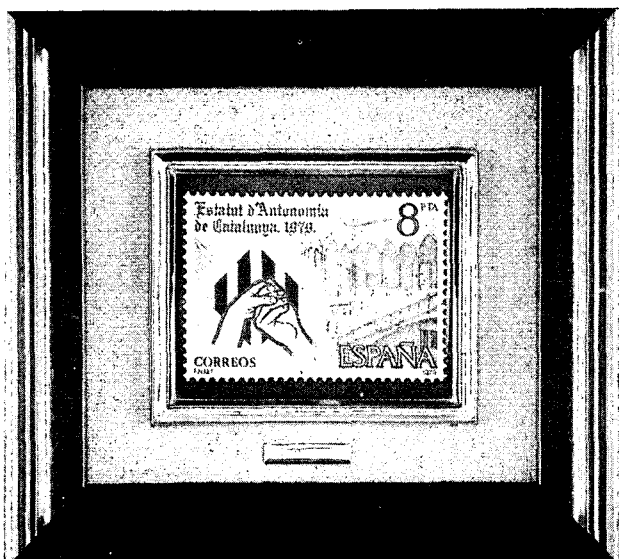
Dos dies, el 2 i 3 d'octubre,

ha dedicat el Bisbe d'Urgell al diàleg pastoral amb els sacerdots dels emigrants espanyols a Suïssa. Cal recordar que des del febrer d'enguany monsenyor Martí Alanís és President de la Comissió Episcopal de Migracions de la Conferència Episcopal Espanyola. Anteriorment ja havia visitat els treballadors espanyols emigrats a Europa: el 7 de juny del 1974, els de Bèlgica, i els dies 18, 19 i 20 del 1975 celebrà una trobada pastoral amb els mateixos emigrants espanyols de Suïssa.

Antoni Mirabet

LA FILATÈLIA PORTADORA DE CULTURA, ART i ara... DECORACIÓ UN BONIC RECORD I UN BONIC REGAL PER ALS SEUS CLIENTS

Decorí la seva casa, oficina, despatx
o establiment amb aquests
BONICS ESMALTS



Cataluña

Amb la reproducció de cada un dels
segells commemoratius dels
ESTATUTS DE LES AUTONOMIES

Comandes i informació a:
ESTUDI FILATÈLIC EGARA
Cervantes, 99 TERRASSA, tel. 788 23 56

Nom
Adreça
Població Tel.

Desitjo rebre contra reemborsament en el meu
domicili ja indicat els esmalts assenyalats amb X,
estan conforme en pagar 250.- Ptes. en conceptes de
despeses d'envio.

Mod. "N" 32 x 35 cm. 3.500.- Ptes.
Mod. "G" 39 x 45 cm. 5.000.- Ptes.
E.A. Catalunya unitats
altres estatuts unitats

Desitjo rebre més informació, concretar entrevista
al tel.

Firma

XXIII VIATGE CULTURAL

18 novembre - 1984

- DOLMEN DE PEDRA GENTIL (Vallgorguina)
- BREDÀ (on dinarem)
- RIELLS DEL MONTSENY

En propers números donarem més detalls d'aquest
interessant viatge.

VIC

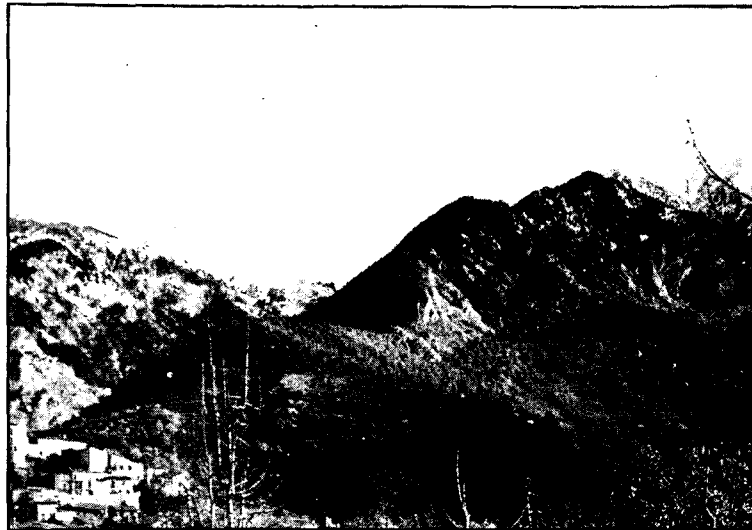
Per a venerar sant Antoni Maria Claret

Els canigonencs s'apleguen aquest diumenge a Vic

VIC.— Entorn de la festa de
sant Antoni M.^a Claret, avui diu-
menge 28 d'octubre, els apleguis-
tes de Matagalls i del Canigó re-
tran el seu homenatge al sant
davant les seves relíquies en el seu
Temple-Sepulcre de Vic. Es farà la
visita del museu claretí, instal·lat
a la casa pairal dels missioners.
Allí mateix i després del dinar de
germanor es projectaran les dia-
positives dels dos aplecs claretians
i verdaguerians del 1984. Al matí
s'haurà dit la Missa a la Doma, de la
Garriga i hi haurà temps per visitar
Sant Miquel del Fai i la Font de
Sant Jordi, a Coll Formic del Mont-
seny.

**Tres nous diaques
claretians a Catalunya**

Aquest dissabte, dia 27 d'octu-
bre, a 2/4 de 6 de la tarda, seran
ordenats diaques pel bisbe Ramon
Daumal, a la parròquia del cor de
Maria de Barcelona (C/. P. Claret,
45), els joves claretians Josep M.
Alentà i Farré, Agustí Miarnau i



Massís del Canigó.

González, i Màxim Muñoz i Duran;
els dos primers, fills de Llardecans
(Lleida), i, l'últim, nascut a Zarza-
capilla (Badajoz), però resident,
d'ençà dels 10 anys, a Sant Boi del
Llobregat.

Tots tres es troben ja plenament

incorporats a l'acció pastoral; Josep
M. Alentà i Agustí Miarnau, trebal-
len a les parròquies claretianes de
Montgat i de Lleida, respectiva-
ment; i Màxim Muñoz, al Movi-
ment Hora/3, del qual és actual-
ment Coordinador General.

Cada any s'hi reuneix més gent

Molt de jovent a Sant

Francesc s'hi moria

VIC.— L'aplec anual a l'er-
mita de "Sant Francesc s'hi
moría" de la Plana de Vic —tant
bellament cantada per Verda-
guer— va prenent cos cada
any, amb assistència massiva,
sobretot de joventut.

L'aplec se celebra el diumen-
ge següent a la festa de sant
Francesc d'Assís. Enguany s'ini-
cià al capvespre del dia 3,
dissabte, amb una vetlla litúr-
gica, que fou alhora motiu de
pregària i reflexió i de festa
explosiva. Els joves encengue-
ren la flama al davant de l'er-
mita, que apareixia com a símbol
de l'estima que tenia el Pobris-
só d'Assís al "germà Foc". Se-
guiren unes lectures bíbliques i
altres textos selectes, una ses-
sió de diapositives, amb un
comentari i diàleg animat so-
bre el tema del valor evangèlic
de la pobresa. Tot acompanyat
de cants, amb guitarres i flau-
tes.

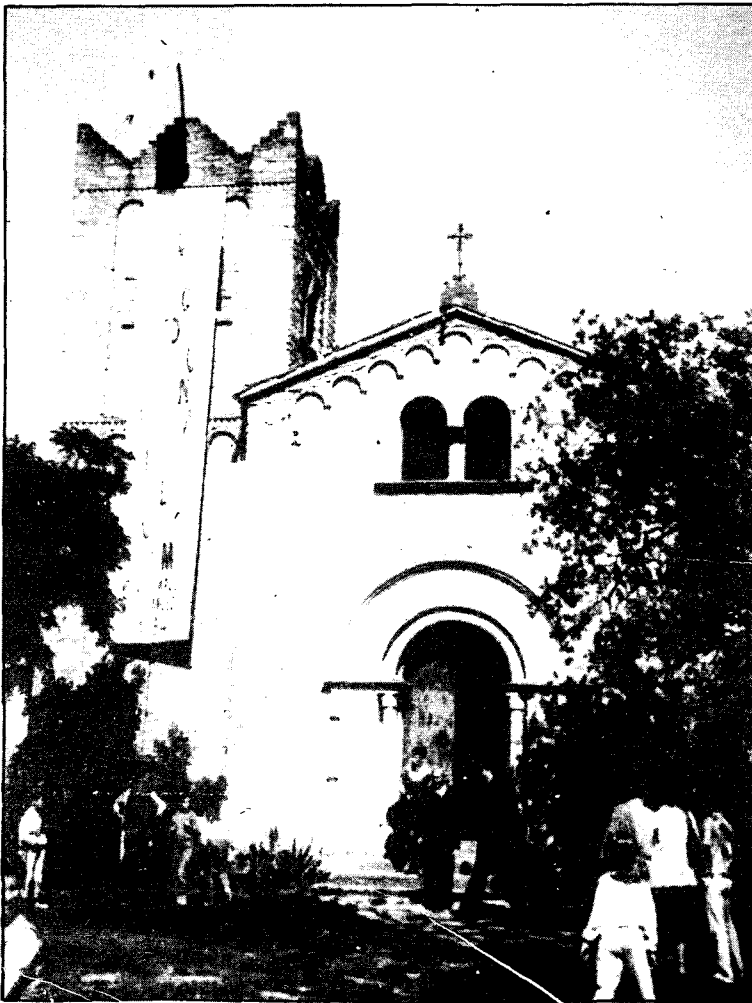
L'endemà, diumenge, a mig-
dia se celebrà l'Eucaristia, pre-
sidiada pel superior dels fran-
ciscans de Vic, pare Josep Gen-
drau, acompanyat d'altres sacer-
dots, entre ells el nou rector de
Calldetenes, demarcació parro-
quial que pertany a l'ermita.

No podia faltar el dinar de
germanor: mongetes amb boti-
farra. Es va clausurar la diada
festiva, amb una sessió de ball
de sardanes, amenitzades per
la cobla "Canigó".

El crescut nombre d'assis-
tents a l'aplec de "Sant Fran-
cesc s'hi moria" demostra una
vegada més que quan aquestes
trobades es pensen i s'organit-

zen amb unes formes noves i
actuals, la gent —joves i grans—
hi acut. Es renova la fe religiosa
i l'amor a la terra.

Xavier Garcia i Farràs



VIC

70 animadors

del MIJAC

s'aplegaren

a Castellfolit

del Boix

XV aniversari dels grups d'Oració i Amistat

“Sembrar oració és sembrar treball ben fet”

BARCELONA.— El diumenge dia 14 d'octubre, una setentena d'animadors del bisbat de Vic van celebrar la seva assemblea diocesana anual a Castellfolit del Boix (Bages). Procedien de l'Anoia i del Bages, que són les comarques d'aquest bisbat on, de moment, hi ha present aquest moviment i hi aplega unes 525 persones, infants i joves.

D'aquesta trobada, se'n destaca el fet que s'hi acordés de fer l'esforç de participar activament en les iniciatives, eclesials o no, on pugui col·laborar a fer que els infants vagin exercint el seu paper d'agents de la seva pròpia vida i de la construcció del món segons el model de Jesucrist.

El MIJAC és un moviment cristià d'infants i joves amb finalitat educativa i que aprofita part del lleure per a analitzar, reflexionar i emprendre les accions que calgui per anar configurant el món i ells mateixos segons el model de l'Evangeli.

Aquest moviment es troba implantat, a més del bisbat de Vic, als de Girona, Lleida, Barcelona i Mallorca. Es troba arrelat bàsicament en parròquies i, a part de la seva eclesialitat, vol atendre especialment aquells infants que tenen menys possibilitats.

BARCELONA.— En ocasió del XV aniversari dels Grups d'Oració i Amistat, el bisbe de Castelló-Sogorb, monsenyor Josep Maria Cases, ha escrit per a CATALUNYA CRISTIANA el següent article, que constitueix una bonica reflexió sobre el valor de l'oració en tant que treball fructífer en pro de la humanitat...

“Aquesta consigna del nostre XV aniversari dels Grups d'Oració i Amistat, vol ser una resposta a tanta gent que acusen l'oració de fer alienats, evadits.”

“L'oració ha fet els sants. Els sants no han estat alienats, evadits. Els sants que per vocació han tingut una vida activa, han estat incansables, formidables treballadors. Joan Bosco, Xavier, Ignasi de Loiola, Teresa de Jesús, Pius X, són noms que s'han de col·locar entre els grans treballadors de la humanitat. Van ser treballadors perquè van pregar molt.



L'oració ocupava una part important de la seva vida. Però alhora explicava la seva constància, la seva fortalesa, la seva

alegria, la seva eficàcia. En ells no existia oposició entre oració i treball. L'oració il·luminava el seu treball i el seu treball en-

trava en l'oració.”

“Els sants canonitzats dominaren les seves passions. Si haguessin tingut el defecte de la ganduleria no haurien passat pel sedàs fi que és la causa de la canonització: L'Església no canonitza alienats o evadits.”

“Quantes vegades he sentit dir de llavis de sants d'avui aquesta frase: ‘No perdeu un minut!’. S'explica. El sant no pot ser avar del diner, però ho és del temps. Un minut perdut és un servei als germans que es perd, un minut perdut és eternitat mutilada”.

“En el nostre temps, en què molts treballen poc o malament, quan es fan tantes coses mal fetes que impedeixen la marxa de la societat, sembrar oració és sembrar treball ben fet, treball ben fet amb estima, treball que té aquí el premi de la cosa ben feta i allí un descans que està pensat per als que es cansen”.

Josep M^a Cases
(bisbe de Castelló-Sogorb)

Física i matemàtiques: vers un classicisme del caos

“Per què us neguitegeu?”

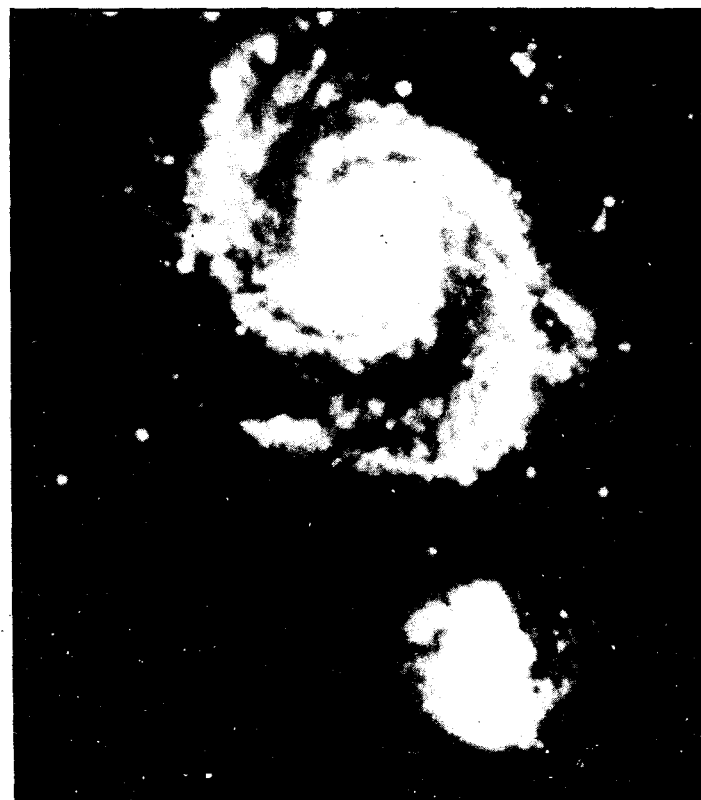
Un dels progressos conceptuals més vigorosos de la física, i les matemàtiques en els darrers deu anys és el tractament del caos, és a dir d'aquells fenòmens que se'ns presenten desordenats, confusos. En aquest període es deu haver celebrat ben bé mig centenar de congressos especialitzats sobre aquest tema. Exemples de caos en física? La turbulència del fum o d'un raig d'aigua, la variació irregular del pol nord magnètic de la terra amb el curs dels mesos, la fibril·lació ventricular... Fins fa poc, l'estudi d'aquests fenòmens mitjançant instruments conceptuals clàssics conduïa una vegada i una altra al fracàs, i el caos era temut en la ciència. Amb els nous mètodes i les noves idees, el seu estudi ha pres en canvi una gran vitalitat i al·licient. S'han descobert, per una banda, algunes regularitats insospitades i abstractes, però, encara més important, s'ha perdut en part la por al caos: es comença a saber-lo descriure i se'n van descobrint caracteritzacions parcials, impensables fins fa poc, molt fructíferes en aplicacions diverses.

Així, el caos, la presència del qual resulta a vegades tan angiosa en el nostre món, on sembla que tota mena de valors hi estiguin sotmesos, comença a presentar un aspecte menys esgarrifós. I no és imprescindible, però això, que el caos s'entengui només cal saber-lo

mirar amb prou serenitat i amb recursos intel·lectuals adients. La distribució de les estrelles en el firmament és ben caòtica, malgrat que haguem après a distingir la regularitat aparent d'unes quantes constel·lacions. Tot i això, la contemplació del cel nocturn és imposant i bella. Potser el concepte habitual del classicisme havia insistit massa en la bellesa de l'ordre, del cànon. Una de les característiques de la modernitat, si més no en la física i les matemàtiques més recents, sembla ser una ampliació del concepte del classicisme fins a arribar a incloure el propi caos.

Malgrat que aquests progressos intel·lectuals, encara molt lluny del gran públic, no puguin servir de consol al sofriment i les urgències quotidianes de tantes persones, no hi és de més anar-los prenent en consideració. El caos, abans terrible, comença a desvelar alguns dels seus secrets a aquestes ciències, que hi intueixen atractius apassionants. En un món, a vegades, tan atemorit pel caos, petits progressos com aquests fan pensar en la frase evangèlica: “Per què us neguitegeu?”

David Jou (Professor Adjunt del Departament de Termodinàmica i Física de l'Autònoma de Barcelona, Bellaterra)



La distribució de les estrelles en el firmament és ben caòtica, malgrat que haguem après a distingir la regularitat aparent d'unes quantes constel·lacions

El president Jordi Pujol a la Festa Major de les Borges del Camp



“L'energia dels homes ve de les conviccions fondes,

l'energia dels homes ve de les fidelitats”

El propassat 7 de setembre, les Borges del Camp celebrà la seva Festa Major, i com cada any es féu el trasllat de la imatge de la Mare de Déu de la Riera, patrona de la vila a l'església parroquial. Amb aquest motiu, el president de la Generalitat de Catalunya, senyor Jordi Pujol, pronuncià el parlament de benvinguda, del qual n'extraïem els paràgrafs més importants:

“Mare de Déu de la Riera! Fa molts i molts anys que baixeu cada any a visitar els vostres fidels, els borgencs. I jo ja sé que allà, a la vostra ermita, Vós sabeu molt bé, molt exactament, el que passa amb tot detall; però a mi m'agrada pensar que no és ben bé així i que la vostra visita de cada any, a les Borges, és com la d'aquell familiar que va a visitar els seus, un cop de tant en tant. I m'agrada pensar que Vós cada any us pregunteu: ¿Com trobaré, enguany, la gent de les Borges? ¿Què hauran fet d'ençà de l'any passat? I m'agrada pensar que Vós, amb aquesta visita, us assabenteu que a casa d'aquells hi va néixer una criatura durant aquest any, o bé que a casa d'aquell altre hi va haver una desgràcia o aquell avi s'ha mort. O tantes i tantes altres coses, així quotidianes, familiars, domèstiques. Per altra banda, també hi ha hagut anys que quan heu vingut aquí heu vist desgràcies grosses, no pas petites i familiars, i que l'endemà us en heu tornat al vostre

Santuari trista: aquells anys de males collites, o bé anys de gana, o bé hi va haver uns anys que els fidels borgencs us parlaven d'una plaga terrible que els matava els ceps i els va posar a la misèria. Hi va haver anys de pestes, hi va haver anys de guerra, pitjor encara, hi va haver anys de guerra entre germans, i no són pas tan llunyans, de discussió, de desunió, d'odis, de rancúnies. I després hi ha hagut anys bons, també. Fa molts anys, per exemple, fa dos-cents anys, més de dos-cents anys, vau baixar a la vila i us vàreu trobar que la gent de les Borges havia fet una església nova, un temple nou. Us vau trobar amb anys de riquesa, amb anys de benestar. Hi va haver tota una època en què cada any, quan baixàveu, Vós que podeu veure en la fosca, veieu que aquí, en les muntanyes dels voltants, cada vegada els bancals de les vinyes i de les oliveres estaven més amunt, que la gent cada vegada treballava més terres, i cada vegada podia anar adquirint més

béns. (...)

“Vós, Maré de Déu de la Riera, heu estat el notari de la vila, del poble de les Borges, del teixir i del desteixir, de veure com ara les coses van endavant i després endarrera; d'aquest anar fent, de mica en mica, una realitat de poble. N'heu estat el notari! També n'heu estat inspiradora i n'heu estat font d'energia. (...) L'energia dels homes ve de les conviccions fondes, l'energia dels homes ve de les fidelitats. I un home és tant més home, és tant més persona com més capaç és de fidelitat, i de servir allò que dura més que nosaltres, allò que és més important que nosaltres, allò que val més que nosaltres. I moltes vegades això és el fruit de la humilitat. No de la supèrbia, no de la saviesa, no del poder, sinó de la humilitat, de la tendresa, de la compassió, de l'afecte, de tot allò en què Vós, Mare de Déu de la Riera sou mestra.

“Un poble sense fe, un poble sense conviccions, no fa feina. Un poble sense fe, un poble sense conviccions, no va endavant. Vós sabeu prou bé, que hi ha gent que us estima, aquí a les Borges, però que en realitat potser no creu en tot allò que Vós representeu, que no creu, per exemple, en el vostre Fill. Però sí que, en canvi, creu en aquesta manera d'ésser, en aquesta tendresa forta, en aquestes con-

viccions fondes, en tot això que us deia abans, en aquesta capacitat de fidelitat que Vós millor que ningú vareu encarnar al seu dia, ara fas dos mil anys, i encarneu avui encara. (...)

“Perquè haureu constatat que es manté la fidelitat en aquest vostre poble de les Borges, les Borges del Camp, que es manté fidel a Vós d'ençà de fa segles i que a través vostre es manté fidel a la tradició i a la terra, i es manté fidel a la Pàtria. I això és bo. I heu pogut constatar, també, que manté aquell esperit de fer coses, aquell esperit de treball, aquell esperit d'esforç... (...)

“I aquest esperit, que és l'esperit de l'esforç, de la feina i del sacrifici, aquest esperit, la gent de les Borges, la nostra gent de Catalunya, el té. I per això treballa la terra que no és pas tan rica, i potser és una sort que no ho sigui perquè obliga més i l'esforç ennobleix. En canvi, la facilitat degrada. I aquest esperit de la feina, de l'esforç, de la superació, és l'esperit de la llibertat, perquè la llibertat mai no és regalada. Els qui pensen que la regalen, la perden. Aquest esperit, la gent de les Borges, enguany —jo us en puc donar l'exemple, Mare de Déu de la Riera— la gent de les Borges el tenen. I també això us farà anar, doncs, amb el cor lleuger. (...)”

“I finalment, Mare de Déu de la Riera, enguany, —ja m'imagino

que Vós ho sabíeu, però si no fos per la vostra sapiència especial us hauria sorprès— si, Vós enguany, aquí, a les Borges, m'hi trobeu a mi, convidat pels borgencs. Jo, com a President de Catalunya. D'aquest poble que sempre ha estat amarat de l'esperit maria, de l'esperit de la Mare de Déu. (...)”

“Jo us vull demanar, avui, com a President de la Generalitat, en primer lloc, per al poble de les Borges, però també us vull demanar per tot Catalunya. Que Vós, i totes les marededús trobades, vetlleu perquè l'esperit de Catalunya sigui l'esperit de la tendresa, de la fortalesa tendra, de la compassió forta. Que sigui aquest l'esperit que per dintre els homes va actuant, de mica en mica, com un foc lent i ens arriba a transformar en homes autènticament forts.

“Que això sigui així per als homes de les Borges, que això sigui així per a tots els homes de Catalunya. I que l'alegria amb la qual, jo n'estic segur, Vós retornareu, demà, a la vostra ermita de la Riera, sigui l'alegria que inunda tots els nostres cors. I que ens faci més decidits, més valents, més eficaços en la nostra acció de construir un país, de construir un poble, les Borges, de construir una Pàtria, Catalunya, en la qual tots plegats podem conviure amb aquest esperit de tendresa, de convivència, de mutu respecte que Vós ens heu ensenyat.”

Gerents interessats en
algun candidat truqueu
a l'Associació Cristia-
na de Dirigents. Tels.
319 77 21 - 318 79 77.
(De 5 a 8)

TREBALL

Oferiments

SRA. "CANGUR"

O terir cura d'ancians.
Contracte mercantil.

ASSESSOR

D'indústries tèxtils.
Contracte mercantil.

VENEDOR

De nivell o cap de vendes
béns industrials.
INEM 18.808.007

ADJUNT

A gerència amb molta expe-
riència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 31.282

PINTOR

Decorador-estucador.
Contracte mercantil.

CONSULTOR-

Analista d'empreses amb
gran experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

administratiu.
INEM 109.678.

ADMINISTRATIU

Expert, amb alemany i fran-
cès.
Contracte mercantil.

ENGINYER TÈCNIC

Especialista tintoreria i
"aprestos".
INEM 49.569 D.

ADMINISTRATIU

auxiliar comptable i caixa.
INEM 19.475.446

APARELLADOR

Contracte mercantil.

ADJUNT

A Direcció, comptable o cap
de magatzem.
INEM 40.006

SECRETÀRIA

Investigació i Relacions
humanes. INEM 21.089.846.

DEPENDENTA

Administrativa.
INEM 43.463.

SOTS-DIRECTORA

O responsable d'un departa-
ment, encarregada d'una
botiga, relacions públiques,
assistenta social.
INEM 0/4.119.321.

AUXILIAR

Administrativa en pràcti-
ques matins.
INEM 31.705.

CAP

De vendes o cap de magat-
zems.
INEM 18.533.853.

DIRECTOR

Comercial sector auxiliar
Construcció i Béns d'equip.
INEM 15.730.426.

GERENT

O executiu d'alt nivell.
Contracte mercantil.

CAP ADMINISTRATIU

INEM 14.367.157

DIRECTOR-GERENT

O director-industrial amb
experiència. Contracte mer-
cantil.

ADJUNT COMERÇ EXTERIOR

INEM 22152435.

ENGINYER SUPERIOR

Amb experiència en Direc-
ció. INEM 20854001.

DIRECTOR

De fàbrica de productes quí-
mics.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 34.788.

AUXILIAR

Comptable; facturació, cai-
xa per transports, magat-
zems, etc. INEM 1.820.056.

AUXILIAR

Comptable administratiu
només matins.
Contracte mercantil.

VIATJANT

Especialitzat en material
audiovisual.
Contracte mercantil.

AUX. ADMINISTRATIVA.

INEM 18.882.454.

ESPECIALISTA

En comptabilitat analítica,
planificació financera, cos-
tos, control de gestió i co-
neixedor temàtica fiscal.
Contracte mercantil.

ADJUNT GERENT
IMMOBILIÀRIA

Titulat amb experiència.
Contracte mercantil.

VENEDORA

objectes regal i sanitaris.
INEM - 115.429.

OFICIAL 1.ª EBENISTA

INEM 23.318.186.

DIRECTOR ADMINISTRATIVO

Con experiència. Contrato
Mercantil.

ADMINISTRATIVA I-O
DEPENDENTA

INEM 35.432.803.

OFICIAL 3.ª TORNER

INEM 36.491.459.

SECRETÀRIA

De gerència o advocat.
INEM 111.496.

ADMINISTRADOR

Experiència fiscal, compta-
ble i financera. Contracte
mercantil.

ENG. TÈCNIC TINTORERIA I
APRESTS.

INEM 49.769.

ADMINISTRATIVA

amb experiència.
INEM 20.302.647.

AUXILIAR ADMINISTRATIU

INEM 23.265.679.

SECRETÀRIA

Gerència i experta export-
import. INEM 37.988.149.

AUXILIAR

Administrativa i relacions
públiques. INEM 38.478.
279.

AUXILIAR ADMINISTRATIVA

O dependenta. INEM
35.053.491.

AUXILIAR ADMINISTRATIVA.

INEM 36 969 329.

ENGINYER,

industrial, adjunt direcció
general. INEM 48.383.

JOVE

Auxiliar amb germans al seu
càrrec. INEM 43.417.344.



SANTA MARTA

Servei a domicili de ATS, IN-
FERMERS, PUERICULTO-
RES, AUXILIARS. Informes:
Tel. 245 37 58.

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys

Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora

Cultura General

Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic

Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

ADMINISTRATIVA

Amb coneixement de fran-
cès i anglès. Tel. 345 93 68.
INEM. 37267594.

NUVIS

Lloguen pis 13.500 pts.
Tracte directe. Peu metro
Sta. Eulàlia. Tel. 331 53 43.
Hores: 11 a 2.

VENTILAT

Lloga pis 13.500 pts. Tel.
331 53 43. Hores: 11 a 2.

Vendes



▣ Apartado de Correos 35

VENDA DE XALETES I APAR-
TAMENTS en els millors in-
drets de L'Escala (Costa Brava).
Preus interessants. FINQUES
GUANTER (A.P.I.) Avinguda
Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra
per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula, i envieu-ho,
junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a
CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. Barcelona-7.

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ

Tel

PREU LÍNIA

50 ptes.
100 ptes.
150 ptes.
200 ptes.
250 ptes.
300 ptes.
350 ptes.

MES

SETMANES

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu
de l'anunci pel nombre d'insercions.
Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer
València, 244, 2on., Barcelona-7.

Si som molts
els que lluitem
per la Justícia
seran molts els que
tindran Pau.

ITALIA

1ª Trobada

General

de la Família

Claretiana

ROMA.— Dels dies 9 al 24 d'octubre s'ha dut a terme, a Roma, la PRIMERA TROBADA GENERAL DE LA FAMÍLIA CLARETIANA, integrada per totes les Institucions directament relacionades amb el carisma apostòlic de sant Antoni M. Claret. Hi han participat, concretament, les següents Congregacions i Institucions:

—Missioners Claretians (fundats pel P. Claret, a Vic, l'any 1849)

—Filiació Cordimariana (religioses seglars, P. Claret, 1850)

—Missioneres Claretianes (P. Claret i Mare París, a Cuba, l'any 1855)

—Missioneres Cordimarianes (P. Julià Collell, a Mèxic, l'any 1921)

—Missioneres de la Institució Claretiana (P. Lluís Pujol, a Vic, el 1951)

—Missioneres de Sant Antoni M. Claret (Mns. Fernández, 1956)

—Seglars Claretians (P. Claret, 1847. Estatuts, 1983)

Amb tot, el conjunt de famílies convocades per a aquesta 1ª TROBADA no esmentà pas la llista d'institucions igualment relacionades amb el carisma claretian, com poden ser les Cordimarianes de la Mare Güell, les Missioneres Seculars del P. Nolla i la Comunitat del P. Mascaró, de Sabadell.

L'objectiu d'aquesta 1ª TROBADA fou aprofundir la comprensió del do carismàtic que el Senyor ha conferit, a alguns sectors de l'Església, per mediació de sant Antoni M. Claret; compartir l'experiència històrica que cada branca de la Família Claretiana ha fet en el seu caminar, i proposar, en conseqüència, suggerències operatives per a la vida de família i un millor servei evangelitzador de conjunt.

Amb motiu d'aquesta trobada, durant el mes d'octubre i entorn de la festa de sant Antoni M. Claret, dia 24, cada comunicat de claretians d'arreu del món dugué a terme una celebració especial per tal de compartir, en sintonia amb la Trobada de Roma, el do que l'Esperit concedí al pare Claret i ha transmès als claretians per a un servei missioner a l'Església.

TURQUIA

Discriminació

contra les

minories cristianes

PARÍS.— El President de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa ha rebut un telegrama firmat per l'Arquebisbe de París, pel Pastor Maury i per l'arquebisbe ortodox Meletios en el qual sol·liciten que l'Assemblea Parlamentària tingui en compte "les persistents violacions dels drets humans de què són víctimes les minories religioses, particularment la cristiana, a Turquia". L'Assemblea Parlamentària, en efecte, té a la seva agenda l'estudi de la situació de les minories religioses en aquell país.

XILE

El pare André Jarlan, un nom més en el martirologi d'Amèrica Llatina

SANTIAGO DE XILE.— Des de Santiago de Xile us transmeto, amics de Catalunya Cristiana, la "canonització" dels nous sants de l'Església d'avui: "El Màrtir de la Victòria, sant Pare André Jarlan, francès, missioner de l'Ordre dels Oblats, tràgicament assassinat, el dia de la repressió, 4 de setembre, en el barri de la "Victoria", a Santiago de Xile". Aquesta és la trista i alegre, "Bona Nova", dels diaris, revistes, i ràdios de Xile i de tot el món.

Com a cristià i sacerdot, no puc menys que anunciar també als meus germans de Catalunya aquesta encarnació de l'Evangeli contemporani del Crist en la nostra Amèrica Llatina tan plena de contrastos, on l'Amor i l'odi, la Llibertat i l'esclavatge, la Pau i la guerra, la Vida i la mort, corren tan irònicament per les venes dels mateixos germans!!! "Muerdes violentas, basta con una, y ya es demasiado", comentava a la missa l'Arquebisbe de Santiago, Don Francisco Fresno.

Una mort que és vida

Escric aquestes ratlles el dia 7 de setembre, quan el crit de "Independència ou Morte" ressona per tot l'immens Brasil, i que per Xile serà el proper dia 18 del mateix mes, però que de debò només el P. André ha sabut "agermanar": Mort que és Independència, Llibertat i VIDA.

En la Vall del "Choapa", a 400 kms. de Santiago, estem predicant unes missions, junt amb el meu germà, mossèn Miquel Jordà als poblets de Quelén Alto i Quelén Bajo sota la mirada suau i feréstega de la imperial serralada. La notícia de la mort del P. Jarlan ens ha deixat més freds que la neu dels Andes. En Miquel se sent solidari, jo no hi puc faltar, diu, i amb dotzenes de sacerdots i milers de persones

participa dels funerals. El pare André, ja es el cinquè dels capellans sacrificats, en aquest Via-Crucis que viu Xile des dels fatídics dies de 1973, i augmentat encara per milers de cristians morts, desapareguts o no identificats fins el dia d'avui. I és una honra per Catalunya, constatar que un Català, el P. Joan Alsina, de Girona, va ser el primer a encapçalar aquesta llista de germans morts, però que viuen en el Senyor!!!

Sagrament de la vida i de la mort

Ja abans de portar el cos mort a la Catedral Metropolitana, perquè "forces superiors", volien impedir la celebració del funeral, es digueren misses en la mateixa capelleta del barri de "La Victoria". Fou una gran manifestació de protesta de tota la població solidària amb la víctima i amb el mateix poble. "Queremos justicia", pancartes, faixes, crits, plors, desesperació del poble, fet tot missa, en aquell matí del dia cinc de setembre. Centenars d'espelmes, creus a les portes, llargs de cintes negres en tots els arbres... tot era senyal i sagrament de la vida i de la mort, en aquell carrer Ranguil, transformat en un "Velorio comunitario" per la mort del germà i amic de tots, P. André Jarlan.

Durant una de les misses i en el moment de l'oració del Pare nostre tot el poble va ser víctima encara de "bombes lacrimògenes", dintre mateix de l'església, però ni això tan sols fou obstacle d'escampar la gent d'aquella missa "al viu", en el barri que humanament i divinament feia honra al nom "de la Victòria", perquè la victòria és nostra, no parava de cantar i resar el poble amb gestos i paraules.

Els sants dels nostres temps

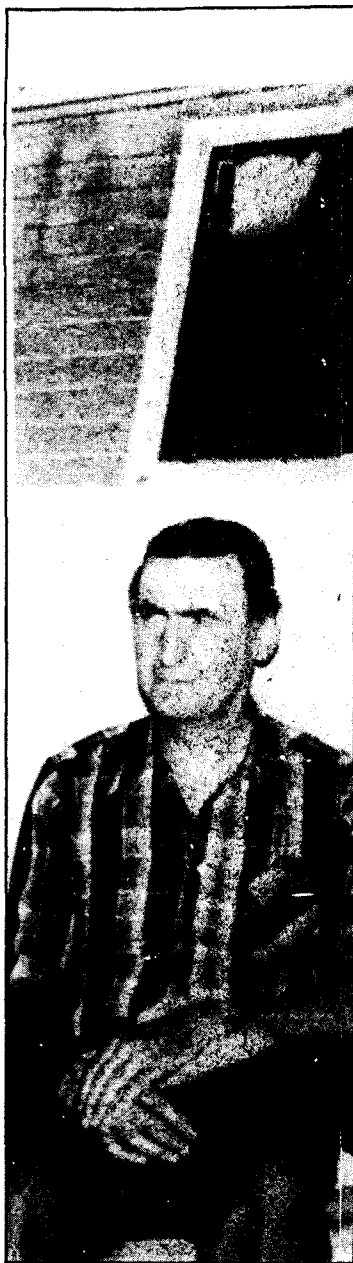
El govern de França es feu solidari en la persona de l'ambaixador, Leon Bouvier. "Aquests són els sants del nostre temps", digué emocionat. També des de París és condemnada la brutal repressió i és exigida una forta investigació arran de la mort del sacerdot francès. Al mateix temps el propi arquebisbe, Dom Fresno, presentava una queixa d'homicidi contra els responsables del crim. La Direcció General de "Carabineros", en represàlia, declara fer totes les investigacions en contra del sacerdot, P. Pierre Dubois, company del P. André, perquè va acusar a aquella institució de la mort del seu compatriota, malgrat que fins ara ningú no ho ha posat en dubte, perquè tristament és un fet evident!!!

El sensible i sofridor poble de la Victoria va fer seva la mort del estimat pastor, P. André, i en una processó de 15 kms, acompanyà el cos del seu rector fins a la catedral de Santiago. Eren milers de persones que denunciaven la violència vivien la fraternitat i anunciaven la Victòria, tú regnaràs, de Crist, del P. André i del propi poble!!! A les 18,30 a la catedral de Santiago tot Xile celebrava una sola missa unit al sacerdot i víctima, a Crist i al Pare André. Fins als recones de Quelén tocaren les campanes de la Victòria, i tot el poble, grans i petits, des d'aquelles humils casetes de terra, seguia per la ràdio l'oració de la pau i de l'esperança, del perdó i de la Resurrecció. Va ser el millor sermó d'aquella missió!!!

Avui junt amb en Miquel visitem personalment el barri i la caseta on vivia el P. André. Una creu de fusta penjada a la finestra i uns petits crisants assenyalen el lloc de les bales travessant les parets de fusta i el lloc de la mort del P. André. Ens obra la porta, encara emocionat el P. Pierre Dubois, la víctima inicial, que fou reemplaçada pel seu company. Amb quinze anys de treball en aquella parròquia el P. Dubois, era fitxat com a perturbador i "el comunista". Com un punt de mostra cal recordar que l'any passat en aquesta mateixa data ell feu front a un piquet de "carabineros" que volien disparar contra unes famílies: Passeu abans per damunt del meu cos, els digué el P. Dubois, ajagut a la carretera davant del cotxe de la patrulla!!! I recularen, fins aquest any!!!

"Des d'un abisme clamo a vós, Senyor"

Tres germanetes de Foucauld ens acompanyen explicant els detalls de la tragèdia: eren les set del vespre del dia quatre, el P. estava aquí en aquesta taula de treball preparant-se la missa... no



La seva sang és el preu d'una nova esperança per al poble xilè

cal dir res més. Encara la Bíblia està oberta damunt la taula preveient tot el que anava a succeir: Salm 129 i 130:

"Des d'un abisme, clamo a vós Senyor..."

El P. preparava la missa de dos quarts de vuit quan dues bales vingudes del carrer travessaren la prima paret de la casa i la nuca del sacerdot. Immediatament va caure, regant amb la seva sang la pròpia paraula de Déu. En el lloc encara hi han quedat els llençols amb marques de sang, autèntics corporals d'aquella missa vespertina!!!

Aquella petita cambra, com un sepulcre on el P. André vivia la pobresa i oració són ara un senyal, un autèntic exemple d'una Església compromesa, que ha fet opció pels pobres i que proclama la Teologia de l'alliberament sense massa tesis ni corol·laris!!!

Tinc com la impressió d'haver visitat les catacumbes del s. XX, i m'emporto com a record unes gotes de sang coagulada "in Memoriam" i relíquies d'aquest germà sacerdot i màrtir del poble.

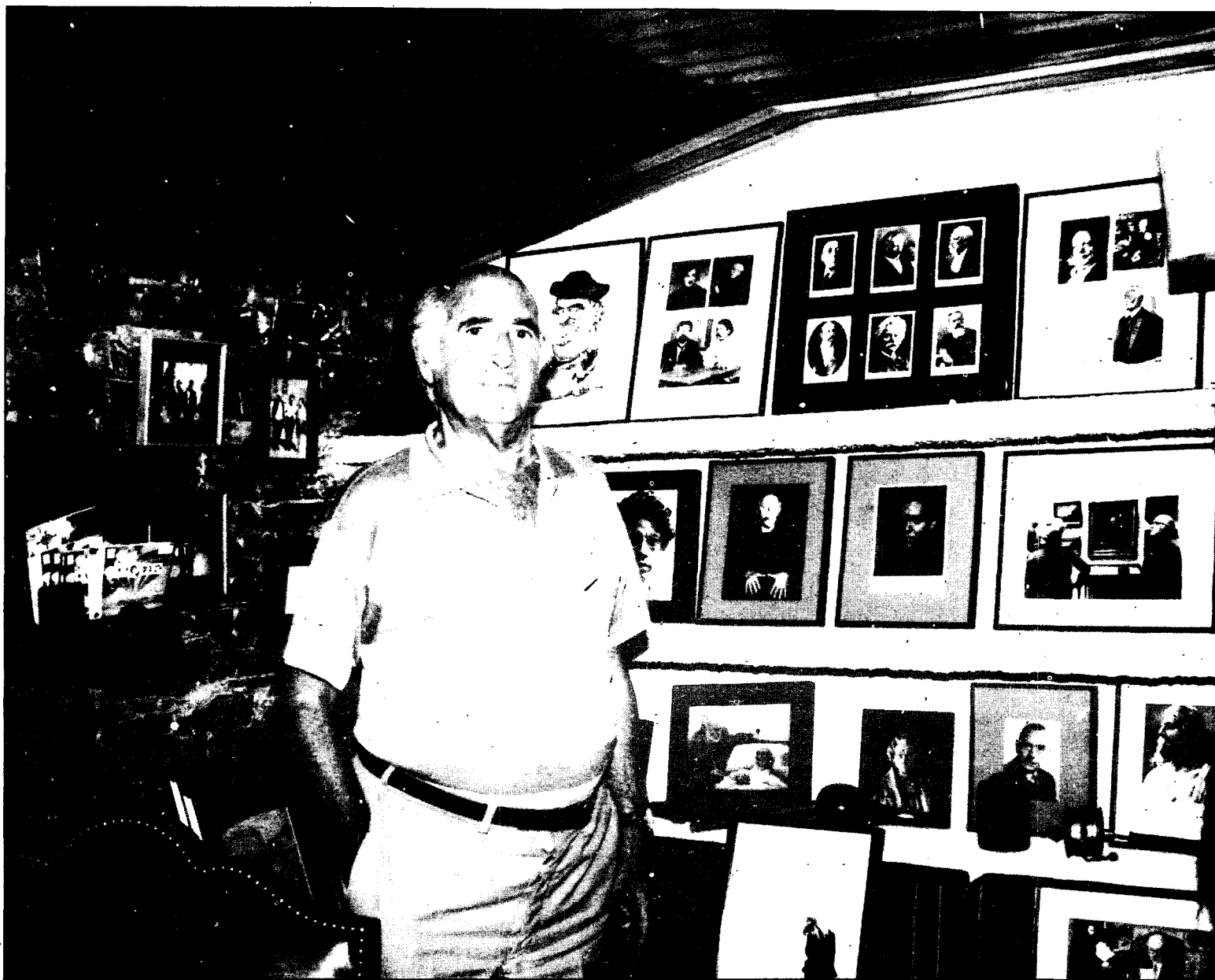
Que la sang innocent del P. André Jarlan i la dels altres nou morts també en aquests dies de la repressió sigui, i ja n'hi ha prou, el preu d'una nova esperança per aquest poble de Santiago de Xile i de l'Amèrica Llatina.

Pere Jordà Sureda cmf.

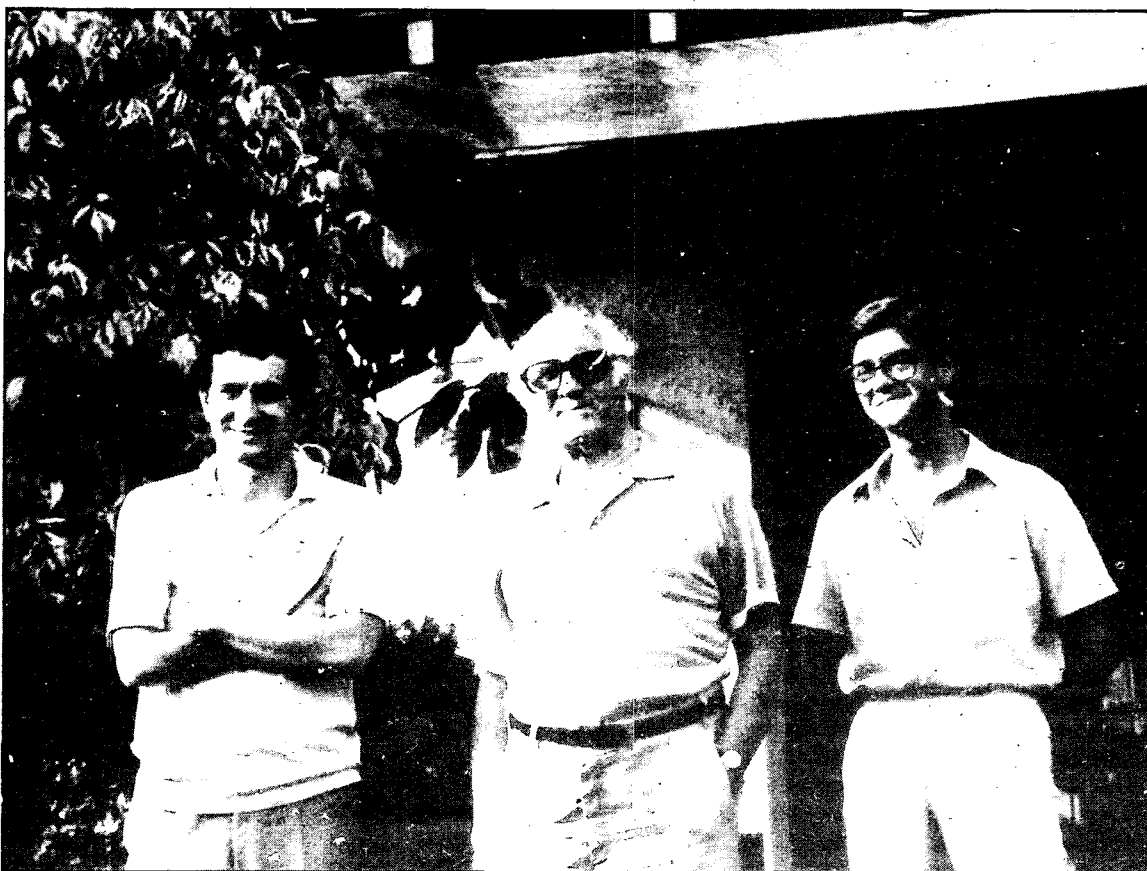


L'enterrament del pare Jarlan fou un testimoni de dol popular

"L'HOME TORNARÀ A I



Josep M. Gironella, és autor de més de 100 milions d'execucions. La seva trilogia "Los cipreses muertos" (1967) és una obra política-social, internacional. La seva llar d'Arles, França, perllongarà i q... solos", la qual... L'autor, avui, recessos en a... meitat masia— els seus viatges completament enriquir-me am... L'acompanya s... gironina, amb... qui l'impel·lí a... seva crítica més d'escriure no l... paperera; em d... Si alguna vegada acabat donant-



Gironella escriu en el si d'una soledat poblada i d'un silenci dens, sota l'esguard dels retrats d'aquells que admira.

L'escriptor, amb els rutins de l'entrevista.

—Quan escriu, té presents els seus lectors?

—Sí, hi penso molt. Procuro escriure en un llenguatge al més planer possible. Sempre dic que escric voltat de diccionaris de sinònims per a escollir la paraula més senzilla. Per exemple, jo sé que en castellà de "buhardilla", se'n pot dir "zaquizamí", però si escric això últim gairebé cap lector no m'entendrà, per això prefereixo escriure "buhardilla". El castellà és tan ric, tan poderós, cada paraula té tant de volum, tant



L'escriptor procura escriure en un

de relleu, com deia Ortega, que s'imposa per si mateix, i així explica que alguns s'enamoren del llenguatge i aleshores facien orfebreria i estilisme i s'oblidaven de narrar. Valle Inclán ho va definir així: "Mi mayor placer es ayuntar dos palabras por primera vez". Aquest tipus d'escriptor ha d'existir per la conservació i l'enriquiment del llenguatge, però no podem oblidar que el lector, el que vol, és que li expliquis coses, que l'informis.

(Gironella escriu en el s

a J.M. Gironella, escriptor

DESCOBRIR LA SOLEDAT

Gironella, escriptor, d'un auto-didactisme per de novel·les que han tingut tirades de milers. Entre aquestes la seva famosa trilogia creen en Dios (1953), "Un millón de dioses" (1954) i "Ha estallado la paz" (1966); novel·la d'amarada de realisme, que va assolir èxits. Ara prepara en la soledat i el silenci de la Munt de Munt (Maresme) el volum que la portarà per títol "Los hombres lloran" i serà "més que mai autobiogràfica". Gironella alterna la seva vida entre els llargs estius a aquesta casa —d'un estil meitat refugi, meitat treballa gairebé vuit hores diàries, i meitat es. "Quan acabo un llibre, em quedo buit i esgotat i necessito forçosament de noves imatges per a tornar a començar". Gironella sempre la seva esposa, Magda Castanyer, trenta-vuit anys ja de matrimoni. Fou ella a escriure per primera vegada, i és també la seva rigorosa: "Quan alguna pàgina que acabo no m'agrada, l'agafa, l'estripa i la llença a la pila. Lliteràriament és correcte, però no ets tu. Magda no li he fet cas, la crítica sempre ha de li la raó".



llenguatge planer.

e d'una soledat poblada i d'un silenci dens, amb la proximitat vital de la seva esposa, sota l'esguard dels retrats d'aquells que admira, que l'han influït d'una manera o altra i que ara presideixen el seu estudi: Papini, Hemingway, Baroja, Chesterton, Mann, Kazantzakis, Da Vinci, Beethoven...)

—Però la civilització de la imatge ¿no ha fet entrar en crisi els mitjans de comunicació escrits?

—Està en crisi la novel·la; en

canvi, l'assaig travessa una època d'or. La novel·la no sap com lluitar contra la importància de la ràdio, de la televisió, del vídeo. Parlant amb editors de tot el món occidental (perquè l'Orient, també en aquest sentit és completament a part), tots coincideixen que actualment, de novel·listes, n'hi ha poquíssims. En canvi, d'assagistes —l'assaig és un terme mitjà entre la novel·la i la filosofia—, n'hi ha molts i molt bons. Ara, a l'hora d'escriure, de narrar, la invasió àudio-

visual ens ha fet molt de mal. És molt difícil de trobar un autor descriptiu que produeixi el mateix impacte que les imatges; però jo sóc optimista i penso que es trobarà, i que la novel·la assolirà el mateix nivell dels mitjans àudio-visuales. (Gironella diu això a desgrat de l'èxit que té. Parla fluïdament en català amè, que té el segell del seu Darnius nadiu. La seva mirada és escrutadora i penetrant).

—"En Asia se muere bajo las estrellas", "China, laguna innumerable", "El Japón y su duende", "El escándalo de Tierra Santa", "El escándalo del Islam"... han estat fruit dels seus viatges i de la seva fascinació per l'Orient, pròxim i llunyà; ¿quin pes té avui l'Àsia en el nostre món?

—Un pes sobretot demogràfic. Cal no oblidar que la Xina té mil milions d'habitants, i l'Índia, set-cents milions; és a dir que, només en dos països d'Àsia, hi ha la tercera part de la humanitat (la raça blanca, representa tan sols un 12 per cent de la població mundial), i la demografia es va imposant sense que ens n'adonem; a part que jo considero que, des del punt de vista intel·lectual, mental i d'autodomini, per exemple, els asiàtics superen en molt els blancs. El Japó és un pont entre la tradició i el món modern, i a través de la presència nombrosa de japonesos pel món s'imposa arreu: per exemple, ací els nois fan judo, el karate abunda, l'acupuntura ja es troba per tot (i és una ciència que té cinc mil anys d'existència, amb una experiència enorme), etc. Àsia ens està influïnt, està caient sobre nosaltres d'una manera que no podem aturar.

Un altre "elefant" que s'està aixecant és l'Islam, que ja són vuit-cents milions. És la religió d'homes que tenen una fe, en

cert sentit molt més ferma que molts cristians, amb molts menys dubtes; amb Alà, en tenen prou, i Jomeini és un fenomen de la nostra època amb repercussions que poden ser incalculables... D'altres "elefants" que s'estan aixecant són l'Àfrica negra i Llatino-amèrica que és una força tel·lúrica que arriba als tres-cents cinquanta milions...

—És possible per a un occidental arribar a capir la mentalitat oriental?

—No, ho troba impossible. Fins i tot conec missioners, que són els meus canals de comunicació en tots els viatges que he fet a l'Àsia, que fa 40 anys que viuen a l'Índia i no s'han pogut transformar en asiàtics. Físicament, de vegades sí: les faccions, la mirada, els ulls una mica oblics... Però espiritualment hi ha com un abisme intransferible. I això produirà un xoc en la història de la humanitat, perquè la simbiosi és gairebé impossible...

—En el seu llibre "Condenados a vivir" va presentar els símptomes principals de malestar entre els joves i les seves protestes de fa uns anys... ¿Què ens n'ha quedat, de tot això, als joves d'avui?

—Crec que des d'un punt de vista majoritari, els joves estan molt desconcertats, sense escala de valors, i això els porta a estats extrems de dramatisme. Ara, em cridem molt l'atenció els grups minoritaris que hi ha, que s'estan adonant d'això i que seran una vacuna valorable amb el temps. Hi ha moltes comunitats de joves que treballen en silenci, i la seva tasca serà eficaç. Aquests grups minoritaris van formant com una sardana, una cadena que s'està enllaçant per tot el món...

M'impresiona molt l'accés

que teniu a la Cultura, amb majúscula, molt més que quan jo era jove... Ara teniu "el món a l'abast de la mà", teniu canals d'informació que nosaltres no podríem ni sospitar... Mercès a la microelectrònica i a la informàtica, el ventall d'opcions professionals és molt ampli, i no m'extranya que això sigui un motiu més de desconcert; és aclaparadora la quantitat de coses que es poden fer en el món modern. Tot això trigarà molts anys a canalitzar-se d'una manera positiva; però a la llarga, crec que s'assolirà...

—Com és que creu en el valor de la paraula escrita?

—Perquè la paraula escrita té un misteri que no té la imatge. La imatge és fugaç i un se n'oblida fàcilment. I l'home tornarà a descobrir la soledat, a desitjar llargues estones per a estar llegint sota d'un llum, com tantes vegades joestic sota d'aquest, llegint tot sol a Arenys de Munt...

(Gironella, però, sota aquest llum de fusta i pergami, no escriu per fruir en una torre de vori. Les seves novel·les, les seves àmplies i sucoses cròniques de viatges, arriben a la gent, l'interpel·len i creen resposta: "Fa 26 anys que vaig escriure 'los fantasmas de mi cerebro' una obra que reflecteix el procés de les meves depressions i, encara, cada setmana, rebo tres o quatre cartes parlant-me d'aquest llibre. Molts m'han dit que llegir-lo ha estat per ells una terapèutica molt eficaç... És una gran satisfacció per mi i, alhora, una gran responsabilitat".)

Jaume Aymar i Francesc Bundó
De l'Àmbit Maria Corral

Fotos: M.ª Lluïsa Gea

Calendari

Diumenge, 28 d'octubre. XXX del temps ordinari. Sant Simó i Judes Tadeu, apòstols i santa Cirila, verge i màrtir. El sol surt a les 6,17 i es pon a les 4,52 (hora solar). Festa major a Tivissa.

Fira a Peralada i Valls.

Dilluns, 29 d'octubre. Sant Narcís, bisbe i sant Maximià, màrtir.

Festa major a Girona.

Dimarts, 30 d'octubre. Sant Marcel, centurió i fills Claudi, Luperci i Victori, màrtirs i santa Eutròpia, màrtir.

Fira a la Selva.

Dimecres, 31 d'octubre. Sant Alfons Rodríguez, S.J., sant Quintí, màrtir; sant Wolfgang, bisbe i santa Lucília, verge màrtir.

Fira a Torrelles de Foix.

Dijous, 1 de novembre. Festa de Tots Sants. Sant Víctor, bisbe.

Fira a Calaf, Gòsol, Guardiola de Berga i Vilaller.

Divendres, 2 de novembre. Commemoració dels Fideles Difunts. Sant Victori, bisbe i màrtir.

Fira a Torrelles de Foix.

Dissabte, 3 de novembre. Sant Ermengol, bisbe; sant Martí de Porres, dominic; sant Hubert, bisbe, santa Sílvia i el beat Pere Almató.

Reflexió

"De profitosa, la religió ho és, i molt, que fa l'home lliure de diners. Que si no hem dut res al món, tampoc no ens n'endurem res. Si tenim, doncs, menjar i vestits, acontentem-nos. I els qui volen fer-se rics sàpiguen que no els faltaran caigudes ni ocasions, com tampoc el rebull de passions funestes que enceguen, arruïnen i enfonsen els homes en la perdició."

(1 Tim. 6,6-10)



L'Església celebra

28 d'octubre. Diumenge XXX de durant l'any. Lectures: Primera, Ex 22,21-27, S 17, segona 1 Te 1,5c-10, tercera Mt 22,34-40.

29 d'octubre. Dilluns de la setmana XXX de durant l'any. Lectures: Primera, Ef 4,32-5,8, S 1, segona Lc 13,10-17.

30 d'octubre. Dimarts de la setmana XXX de durant l'any. Lectures: Primera, Ef 5,21-33, S 127, segona Lc 13,18-21.

31 d'octubre. Dimecres de la setmana XXX de durant l'any. Lectures: Primera, Ef 6,1-9, S 144, segona Lc 13,22-30.

1 de novembre. Dijous, Tots Sants. Lectures: Primera, Ap 7,2-4,9-14, S 23, segona 1 Jo 3,1-3, tercera Mt 5,1-12.

2 de novembre. Divendres. Commemoració dels Fideles Difunts. A escollir del leccionari de difunts, per ex.: Primera Is 25,6,7-9, S 24, segona Ap 21,1-5,6-7, tercera Mc 15,33-48.

3 de novembre. Dissabte de la setmana XXX de durant l'any. Lectures: Primera, Fl 1,18b-26, S 41, segona Lc 14,1,7-11.

D'ACI I D'ALLÀ



L'home en atur

És evident que tan pot plorar un home com una dona. L'home es resisteix a plorar per tal de no fer palesa la pròpia feblesa. Qui plora pot dir-se que ja ho espera tot de l'amor dels altres, reconeix la seva impotència. Obriu-me la porta que truco tot plorant. Els metges consideren el plorar com una solució d'un pès interior que podria conduir a la folia. Un pare, amb set fills en edat escolar, el qual fa tres mesos que es troba en atur i sense possibilitats de feina, em confessava: —Espero la nit, que dormin els meus fills, per a plorar a soles la desesperació en què em trobo.

Pere Campàs Bonay

HOMES I INSTITUCIONS

El pare Miquel

d'Esplugues, caputxí

El primer d'octubre de 1934 va morir a Barcelona, al convent dels caputxins de Sarrià, una gran personalitat religiosa i humana: el pare Miquel d'Esplugues. Fa, doncs, ara, cinquanta anys del seu traspàs i ja que en el centenari del seu naixement, esdevingut el juliol del 1970, amb prou feines es va parlar d'ell, segurament per les circumstàncies polítiques d'aquells anys, es bo que contribuïm ara des d'aquí a recordar-lo.

El vaig conèixer en el despatx del qui fou gran poeta i il·lustre advocat, Jaume Bofill i Mates (Guerau de Liost), del qual jo era passant. La primera vegada que vaig veure el pare Miquel em va fer un gran efecte la seva barba que llavors duia; una barba agrisada, esponerosa, digne d'arrecerar-s'hi en cas de pluja. Ell s'adonà de la meua admiració i, en anar a saludar-lo, se l'acaronava lentament. La impressió que m'ha quedat de la seva figura l'he descrita com segueix:

Gemat, com una rosa primaveral. Ulls de fura, que us escorcollen, sagacíssims, fins a produir-vos calfred. Conversador paradoxalment agut i flonjo, tothora es-purnejant d'optimisme franciscà. I tan influent, que és l'únic expendedor de passis de lliure circulació per al Cel.

El pare Miquel d'Esplugues gaudia d'una viva popularitat

Ell havia estat no solament atent a la seva vida interior, com a religiós, sinó també a totes les inquietuds dels nostres intel·lectuals i de la vida sencera del país. Qui il·legixi el seu llibre *L'ideal de la Mercè* restarà convençut de l'extraordinària acuitat del pare Miquel davant la història amb els seus alts i baixos de la nostra terra i l'aguda orientació que es desprèn d'aquest llibre per tal que una constant catalanitat ens faci sobreviure de cara l'esdevenidor.

Les múltiples facetes de l'activitat del pare Miquel en el camp de l'ascetisme, de la religió, de la història, de la literatura i de la filosofia, constitueixen un joell deperennes reflexos que no s'esmoreixen malgrat el pas del temps.

Conseller d'eminents homes públics i també de molts d'altres, entre els quals jo, el més modest, era un veritable guaiador a través de totes les crisis humanament parlant, dels amics i dels adversaris que trucaven a la seva porta, sempre oberta a tots amb una abraçada de serenitat i de profund coneixement de les ànimes que hi acudien a la recerca de consol o de llum, en moments conflictius de molta responsabilitat.

Era un home, educat, i tolerant

Comprensiu i d'una paciència, que, com contava ell mateix, només li podien fer perdre les monges velles que s'hi confessaven. Una prova més de la seva tolerància ens la donà en presidir l'enterament del que se suposava ateu i menjacapellans Cristòfor de Do-



mènec, escriptor molt estimable amb cara de Dràcula.

Jo vaig viure moltes estones de conversa amical amb aquest frare extraordinari, que trobava hores per a tot i que, malgrat el perill d'una dispersió de forces físiques i morals, mai no li mancava el seu temps d'oració interior. A part de l'escriptor múltiples i força laborios, àdhuc en el parlar en públic, ell fou el fundador del *Estudis Franciscans* i de *Criterion*, així com l'impulsador, gràcies a l'entusiasta mecenatge de Francesc Cambó —el qual creà la fundació Bíblica catalana seguint la iniciativa del pare Miquel—, de la versió catalana de la Bíblia, somni daurat d'ambdós i que en morir el pare Miquel es trobava en ple curs de realització.

Era força premiat en parlar en públic, terror, amb les seves esmenes i afegits laberíntics, dels caixistes; potser per un excés de rigor amb ell mateix. Jo considero que vaig tenir molta sort d'ésser-hi amic. En moments difícils de la meua joventut m'orientà i sabé frenar les meves vehemències, no gaire dúctils, amb un gran tacte. Ell va beneir el meu casament, amb

una viva joia als ulls, encara que el seu fervor de bodes resultà intel·ligible.

D'entre les coses que dec al pare Miquel va ésser el fet d'ensenyar-me a veure les triflques humanes amb una benigna ironia que m'ha fet molt de bé. Del pare Miquel servo aquesta frase ben feliç: "Res, amic meu; molts dels que aspiren a la glòria, al capdavant s'han d'acontentar amb una glòria".

La seva mort va ser la d'un veritable sant. Suportà la terrible malaltia —un càncer a la gorja— amb un optimisme que bé puc qualificar, com el qualificaren aleshores, d'heroi. En cap moment no l'abandonà el seu habitual bon humor, tan serenament franciscà, que li permetia animar els qui curaven d'ell com si no estigués malalt.

En els actuals moments de trasbalsament espiritual i polític, que tan contribueix a desorientar a molta gent del nostre país, l'obra del pare Miquel d'Esplugues segueix essent una bruixola guiadora de la màxima eficàcia.

Tomàs Roig i Llop

Diccionari Regina

d'us del català

Alfons Tarrida i Muntaner. Emili Pascual i Ferrando

— Un diccionari molt pràctic, que vol superar les limitacions dels vocabularis de barbarismes que són llistes de paraules.

— És alhora un vocabulari d'incorreccions, un diccionari català-castellà/castellà-català, un diccionari de sinònims.

— Molta informació sobre els mots: definicions, règim gramatical, sinònims, abundants exemples, normes d'us, relacions de significatius, etc.

— Una completa llista de gentilicis amb el nom de molts llocs dels Països Catalans i dels Estats i Nacions de tot el món.

— Un completíssim vocabulari català-castellà de vegetals i d'animals.

Cartoné. 12x17 cms. 608 pàgines.

PVP, 1.200 ptes.

DE VENDA A LLIBRERIES

Editorial Regina - Mallorca, 87-89 - Barcelona/29.

Diumenge

XXX DURANT L'ANY

A cura
dels monjos de Poblet

el pa de la paraula

"NO MALTRACTIS NI OPRIMEIXIS..."

En el s. VIII, la situació sociològica ha canviat i, de retruc, també l'econòmica. Els egoïsmes, amb l'afany de crear-se una nova situació, creixen, i el sentit de l'altre, minva. Cal formular amb claredat les exigències de l'Aliança en matèria social. El nostre text recorda els deures de justícia i de caritat envers tots aquells que, en tota crisi o en tot canvi socio-econòmic, resten més deseparats: immigrants, viudes, orfes, aturats, marginats, etc. Israel havia patit en pròpia carn la tragèdia de la immigració: que ara no es converteixi en opressor. Perquè el Senyor, que és compassiu, escolta sempre el clam dels oprimits, i tota injustícia té, tard o d'hora, el seu càstig.

Lectura del llibre de l'Èxode (22:20-26)

El Senyor diu: "No maltractis ni oprimeixis els immigrants, que també vosaltres vau ser immigrants al país d'Egipte. No maltractis cap viuda ni cap orfe: Si els maltractes i alcen a mi el seu clam, jo l'escoltaré i, encès d'indignació, us mataré amb l'espasa: les vostres dones quedaran viudes, i orfes els vostres fills.

Si prestes diners a algú del meu poble, als pobres que viuen amb tu, no facis com els usurers: no li exigeixis els interessos. Si et quedes com a penyor el mantell d'algú, torna-li abans no es pongui el sol. És tot el que té per abrigar-se, el mantell que l'embolcalla. ¿Amb què dormiria? Si ell alçava a mi el seu clam, jo l'escoltaria, perquè sóc compassiu".

"US ESTIMO, SENYOR, VÓS M'ENFORTIU"

El salm 17 és un salm d'acció de gràcies al Senyor que, en els perills i en les tribulacions, escolta el crit d'auxili del creient, i movent el seu amor envers l'home, li atorga, finalment, la victòria sobre els seus enemics. El Senyor és roca i muralla, penyal, escut i força. En qualsevol circumstància, l'esperit del creient descansa en l'amor del Senyor que salva.

Salm 17:2-3a, 3bc-4, 47 i 51ab (R.: 2)

Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu,
roca i muralla que em deslliura.

R. Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu.

Déu meu, penyal on m'emparo,
escut i força que em salva.
Rodejat d'adversaris delirants, clamo al Senyor,
crido auxili d'entre els enemics. R.

Beneït sigui el Déu vivent, el meu penyal.
Beneïxo el Senyor que em salva.
"Ha donat grans victòries al seu rei,
ha mostrat l'amor que té al seu Ungit". R.

El Senyor ha vingut a ensenyar-nos a
estimar els altres com ell els estima.

Teresina de Lisieux

El servei als germans comporta una disponibilitat per als altres a tot risc

El Senyor, tot responant als fariseus, dona, per enèsima vegada, la dimensió de la seva saviesa no fonamentada sobre el càlcul sinó sobre un ple respecte dels drets de cadascú.

El principi de donar al Cèsar el que és del Cèsar i a Déu allò que és de Déu es tradueix, en el fragment evangèlic d'avui, en termes d'amor. La sensibilitat dels religiosos hauria d'estar avesada a sondejar el contingut dels dos principals manaments. Tota la seva vida vol ésser expressió de plena donació a Déu i als germans per testimoniar aquí baix a la terra, al màxim possible, allò que fou l'amor incondicionat de Jesucrist per la humanitat. Com que del voler al fer hi ha un bon troç, val més parlar en temps condicional.

En aquest context l'amor dels religiosos per Déu i per al proïsme s'hauria de traduir en humil servei. El Concili Vaticà II podria ésser resumit en aquesta expressió: "L'església està al servei del món". La consciència d'ésser per als altres" avui diem sentir-la de manera molt aguda com l'única vertadera possibilitat de testimoniar la nostra adhesió a Déu. Els religiosos que hauríem d'haver fet sempre d'aquests desmanaments el fi de la nostra vida i que fins i tot ho tenim de manera institucionalitzada, per constitucions, per segles, estem cridats a purificar totes les formes de servei fraternal, incloses aquelles que dintre dels convents no agrada gens de fer perquè abans els feien una determinada classe de religiosos i fer-les ara és baixar d'estament... Marc ens ho recorda repetint la frase de Jesucrist el Fill de l'home no ha pas vingut a ser servit sinó a servir i a donar la pròpia vida.

L'humil servei als germans comporta, en primer lloc, una disponibilitat per als altres a tot risc, però resulta que a tot risc solament s'hi asseguren les màquines, no la nostra disponibilitat. L'heroisme de l'amor pel proïsme que té el seu model en Jesucrist ha de poder assolir un estil de vida desinteressat en el qual l'únic interès que compta és aquell d'ésser per a l'altre una manifestació de l'amor del Pare, que arriba a nosaltres a través dels homes. Cada un de nosaltres ha d'ésser per als altres aquest mitjà a través del qual arriba la misericòrdia de Déu. Principalment els que tenim la cura d'arrossegar una comunitat —o que ella ens arrossegui a nosaltres— ho hauríem de portar ben escrit en el nostre cor i plasmat en els nostres fets: ésser sagrament de l'amor

misericordiós per aquells que ho han d'esperar tot de nosaltres...

El Senyor posa en guàrdia contra les fàcils temptacions de superioritat o d'exhibicionisme que ens escometen a tots, no solament a aquells que en diem "revestits d'autoritat". Aleshores Jesús parla així a la gent i als seus deixebles: **A la càtedra de Moïses s'han assegut els escribes i els fariseus. Tot allò que us diguin, doncs, fer-ho i obseueu-ho, però no obreu com ells obres, perquè diuen i no fan. Llueu fardells pesants i els carreguen a les espalles dels altres, però ells ni amb el dit no els volen moure. Totes les seves obres les fan per ser vistos pels homes... els agrada de tenir els primers llocs als convits i els primers seients a les sinagogues, de rebre les salutacions a les places i que la gent els anomeni mestres. Però vosaltres no us feu anomenar mestre, perquè de mestre només en teniu un i tots vosaltres sou germans... El més gran de vosaltres serà el vostre servidor.**

Els religiosos —qualsevol que sigui la nostra catalogació— no hauríem d'oblidar que la nostra vocació no ens pertany. És un do que Déu ens ha fet perquè estiguem al servei dels germans, cadascú segons li escau. Els carismes, diu Pau, no són per a qui els ha rebut, sinó per a benefici de l'Església. La pobresa, l'obediència responsable i activa —a Déu, a imitar Crist causa de salvació per aquells que el segueixen, a col·laborar per al bé comú— i principalment lluitar per convertir i redreçar el cor i conservar-lo indivís, són carismes que Déu ha concedit. Ningú, si no és guiat per l'Esperit no pot pertànyer als pobres del Regne dels cels; ningú no pot ésser verge, si Déu no se li ha mostrat i el frena fent-li veure el seu rostre. Cadascú sap com se li ha mostrat, tal vegada en la situació més impensada i a través de la circumstància més inversemblant. Ningú no pot ésser obedient si no es crida per Déu mateix a realitzar el seu pla. I és en el viure els propis carismes que els religiosos retrobarem junts el fi de la nostra donació, acomplirem el manament de l'amor al proïsme i realitzarem la fraternitat com el lligam, com el vicle de la comunitat que anticipa la joia dels últims temps i ens és la seguretat material del present.

Maur Esteve
Abat

LA FIDELITAT A DÉU EN LA PROVA, OMPLE DEL GOIG DE L'ESPERIT

Pau dona gràcies a Déu perquè la comunitat cristiana de Tessalònica ha esdevingut autènticament missionera. El seu testimoniatge apostòlic ha fet que el ressò de l'Evangeli s'hagi estès per tota la regió. Tan de bo que els no-cristians poguessin constatar com els cristians d'avui abandonem també els ídols del món modern i, girant el nostre cor a Déu, centrem la nostra vida i la nostra esperança en Jesucrist, i en la força poderosa de la seva salvació.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1:5c-10)

Germans, ja sabeu el que fèiem per vosaltres mentre érem a la vostra ciutat. També vosaltres, heu imitat el nostre exemple i el del Senyor, acollint la paraula de Déu enmig de moltes adversitats, plens del goig de l'Esperit Sant. Així heu estat un model per a tots els creients de Macedònia i d'Acaia, perquè, des de la vostra ciutat, s'ha estès el ressò de la paraula del Senyor. I no solament a Macedònia i Acaia; pertot arreu parlen de la vostra conversió de manera que no ens cal afegir-hi res: ells mateixos contenen com va ser la nostra arribada entre vosaltres i com abandonàreu els ídols i us convertíreu a Déu, per adorar només el Déu viu i veritable i esperar del cel Jesús, el seu Fill, que ell ressuscità d'entre els morts, i que ens salvarà de la pena, en el judici que ha de venir.

"ESTIMA EL SENYOR EL TEU DÉU... ESTIMA ELS ALTRES COM A TU MATEIX"

Els fariseus no pregunten per saber i creure, sinó per provar Jesús i comprometre'l. Jesús respon sense vacil·lacions, proclamant obertament que, l'eix de tota la Llei i els profetes, és l'amor a Déu i al proïsme. No és la pura observança, minuciosa, casuística i escrupulosa de la Llei, allò que salva. Déu és l'únic salvador. Si la Llei no porta a l'amor a Déu, del que és inseparable l'amor a tots els homes, esdevé estèril i inútil.

Evangeli segons sant Mateu (22:34-40)

En aquell temps, quan els fariseus s'assabentaren que Jesús havia fet callar els saduceus, es tornaren a reunir, i un d'ells, mestre de la Llei, per provar-lo, li va fer aquesta pregunta: "Mestre, ¿quin és el manament més gran de la Llei?" Jesús li contestà: "Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament. Aquest és el manament més gran i el primer de tots. El segon és molt semblant: Estima els altres com a tu mateix. Tots els manaments escrits en els llibres de la Llei i dels Profetes vénen d'aquests dos".

SOLEMNITAT DE TOTS SANTS

A cura
dels monjos de Poblet

el pa de la paraula

**"AQUESTS SÓN ELS QUI VÉVEN
DE LA GRAN TRIBULACIÓ. HAN
RENTAT ELS SEUS VESTITS
AMB LA SANG DE L'ANYELL..."**

En la història de la Humanitat, i en l'esdeveniment de la Salvació que s'hi desplega, hi ha un fet fonamental: l'enfrontament entre les forces del mal i les forces del bé. El Regne de Déu, regne d'amor, de justícia, de veritat, de vida, no es realitza sense violència davant l'embat de les forces de l'egoisme, del pecat, de la mentida, de l'odi, del diner, etc. L'Apocalipsi, amb l'estil propi d'aquest gènere, ple de símbols i d'imatges, vol donar des de la Paraula i des de la fe, una visió realista de l'ahir, de l'avui i del futur de l'Església: malgrat les proves, les persecucions i les escissions internes, el poder de Déu portarà el nou Israel, rescatat amb la sang de l'Anyell, a la festa eterna del Regne.

Lectura del llibre de l'Apocalipsi (7:2-4,9-14)

Jo, Joan, vaig veure un àngel que puja de sol i xent i tenia la marca del Déu viu, i cridà amb totes les forces als quatre àngels que havien rebut el poder de fer mal a la terra i al mar: "No feu cap mal a la terra, ni al mar ni als arbres, fins que haurem marcat al front els servents del nostre Déu". Llavors vaig sentir el nombre dels qui havien estat marcats: eren cent quaranta-quatre mil de totes les tribus d'Israel.

Després vaig veure una multitud tan gran que ningú no l'hauria poguda comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races, i de tots els pobles i llengües. S'estaven drets davant el tron i davant l'Anyell, vestits de blanc i amb palmes a les mans, i cridaven amb totes les forces: "Hosanna al nostre Déu, que seu al tron, i a l'Anyell". I tots els àngels s'estaven drets al voltant del tron, dels ancians i dels quatre vivents, i es prosternaren davant el tron amb el front fins a terra, adorant Déu, i deien: "Amén. Lloança, glòria, saviesa, acció de gràcies, honor, poder i força al nostre Déu pels segles dels segles. Amén". Llavors un dels ancians em va preguntar: "Aquests que van vestits de blanc, ¿qui són i d'on vénen?" Jo li vaig respondre: "Senyor meu, vós ho sabeu". Ell em digué: "Aquests són els qui vénen de la gran tribulació. Han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell, i els han quedat blancs".

**"AQUESTS SÓN ELS QUI VÉVEN
PER VEURE-US DE CARA, SENYOR"**

El salm 23 formula les condicions per entrar a la festa: "el cor sincer i les mans sense culpa". La "muntanya del Senyor" és Sion, on David portà l'arca i després s'hi edificà el temple. El poble, tot dirigint-s'hi en processó, després de lloar Déu creador, recorda la necessitat d'un cor net per per anar a l'encontre de Déu, i veure'l

Salm 23:1-2,3-4ab,5-6 (R.: 6)

És del Senyor la terra i tot el que s'hi mou, el món i tots els qui l'habiten. Li ha posat els fonaments dins els mars, i les bases, a les fonts dels rius.

R. Aquests són els qui vénen per veure-us de cara, Senyor.

¿Qui pot pujar a la muntanya del Senyor?

¿Qui pot estar-se al recinte sagrat?

El qui té el cor sincer i les mans netes de culpa, que no confia en els déus falsos. R.

Rebrà benediccions del Senyor, rebrà els favors del Déu que salva.

Aquests són els qui vénen a buscar-vos, Senyor, per veure-us de cara, Déu de Jacob. R.

**Els sants del futur faran transparents
imprevisibles aspectes de l'esguard de
Déu.**

Henri de Lubac

**El qui estima esdevé més home,
és a dir, més sant**

Una festiva i fastuosa cerimònia de canonització a la basílica de sant Pere no diu gran cosa a la societat del nostre temps, almenys a una gran majoria dels qui estem dintre de l'Església: la glòria de Bernini queda disminuïda enfront de la il·luminació nocturna que reclama, amb tants d'incentius, l'atenció de la societat actual. D'altra banda, però, quan es parla de "sants" no és difícil prendre una actitud de mitja rialla mofeta per una figura que pertany a un altre temps. Fins i tot ens preguntem si té sentit avui parlar de santedat. No costa gaire reconèixer que una determinada hagiografia del passat no ha fet cap bon servei a l'Església presentant-nos sovint aquesta obra mestra de Déu sota una llum poc autèntica. L'Església, canonitzant els seus sants, no intenta pas organitzar "una fira de vanitats" i donar un premi a les virtuts dels seus fills, sinó més aviat cantà un himne de la santedat. Per això el primer esforç que haurem de fer és el de desmuntar els dèbils suports amb els quals sovint hem volgut sostenir autèntics gegants de civilització a més de cristianisme. Perquè la santedat és la realització més plena del cristianisme, que és com dir un autèntic humanisme i els sants són els més "reeixits" fins i tot humanament parlant. Les grans etapes de la civilització occidental sovint estan marcades per la presència d'hommes com Benet, Lleó el Gran, Francesc d'Assís, i en els nostres temps per Joan XXIII, homes profundament contemporanis i profundament anticipats al seu temps. Tenir aquesta dimensió "horitzontal" de la santedat no és cap ofensa a Déu o als mateixos sants, si és veritat que Déu sempre ha volgut teixir la seva història amb la de l'home.

Això perquè el sant és, en primer lloc, un home perfecte. El Vaticà II diu: "Crist revela plenament l'home a l'home i li fa conèixer la seva altíssima vocació" (G.S., 41). Per alguna cosa serà que un màrtir dels primers temps, sant Ignasi d'Antioquia, mentre era conduït al martiri, exclamà: "Deixeu-me rebre la llum pura. Arribat allí, seré més home". La tasca a la qual Déu crida l'home és la perfecta realització

de si mateix, per això "la glòria de Déu és l'home vivent". El sant no és un ser enviat al nostre planeta des d'un altre món: és un home que s'ha realitzat a si mateix en plenitud. Segons això, els sants serien, doncs, vertaderament aquella multitud immensa que va contemplar el vident de l'apocalipsi.

Per a assolir-ho, però, el sant no pot comptar amb les seves forces. No és un "supermann", perquè és Déu qui el "fabrica". Un sant no es construeix tot sol. El primer i insubstituïble artífex és l'Esperit. I l'Esperit **bufa cap on vol**. Per això és difícil dir, d'entrada, en què consisteix la santedat, abans que s'hagi realitzat concretament en aquest o en aquell altre sant. Com també hauria estat difícil de demanar a Michelangelo les característiques del seu Moisés. L'obra mestre li ha sortit del cap i del braç, durant el treball, malgrat que ell deia tenir-ne prou amb primer una pedra per a fer-hi sortir l'estàtua.

Mai s'insistirà prou sobre aquest aspecte vertical: igual que el cristianisme, també la santedat és una construcció que ve de dalt. La iniciativa és Déu. L'home no fa res més que estar disponible. El **vine i segueix-me** del Mestre esdevé la lògica que acompanya el sant. Per això és quelcom difícil dir què és un sant. És més fàcil dir què no és.

En l'aspecte positiu (qui és el sant) solament podem dir que és un que ha comprès a fons la lliçó del Mestre sobre l'amor. En ell **apareix la bondat i l'amor de Déu per als homes**. És en el terreny de l'amor que es realitza la semblança plena entre Déu i el sant i la realització més perfecta de la seva personalitat, perquè "l'home creix en tots els seus dons i pot respondre a la seva vocació per mitjà de la seva relació amb els altres i el col·loqui amb els germans" (G.S., 25).

El qui estima esdevé més home, és a dir, més sant.

Maur Esteve
Abat

"DÉU ENS RECONeix COM A FILLS SEUS, I HO SOM"

"L'ésser cristià", esdeveniment continuat al cor de la nostra vida, és, ja ara, realitat viva, dinàmica i transformadora. Els poders messiànics de Jesús es palesen en la seva Església, amb la victòria de la fe sobre l'esperit del món, i en la fecunda maternitat sobrenatural de l'Església. Ara ja som fills de Déu, perquè hem estat fets participants de la vida divina que Jesús posseïx en plenitud, però la nostra esperança encara no ha arribat al seu ple acompliment: la nostra plena incorporació a la Resurrecció i a la Glòria de Jesucrist que ens permetrà de veure Déu tal com és.

Lectura de la primera carta de sant Joan (3:1-3)

Estimats, mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som. Per això el món no ens reconeix, com ho l'ha reconegut a ell. Sí, estimats: ara ja som fills de Déu, però encara no s'ha manifestat com serem; sabem que quan es manifestarà, serem semblants a ell, perquè el veurem tal com és. I tothom qui té aquesta esperança en ell, es purifica, tal com Jesucrist és pur.

**"ALEGREU-VOS I FEU FESTA, PERQUÈ LA VOSTRA RECOMPENSA ÉS
GRAN EN EL CEL"**

Costa escoltar la crida a la plenitud de la felicitat i de la festa des de la nostra pobresa criatural, des de la nostra limitació en un món de pecat. A exemple de Jesús, cal assumir aquesta pobresa, fer-ne una motivació per a la nostra pobresa d'esperit, per al nostre desprendiment, i pel nostre abandó confiat en les mans del Pare. Aleshores, fets solidaris de totes les pobreses reals humanes, el nostre esperit, des de la fe i des de la llibertat, s'obrirà al Déu de la vida, i tindrem la certesa que, Jesús ressuscitat, és la plenitud de tot home.

Evangeli segons sant Mateu (5:1-12a)

En aquell temps, en veure Jesús les multituds, pujà a la muntanya, s'assegué i els deixebles se li acostaren. Llavors es posà a parlar i els instruïa dient: "Feliços els pobres en l'esperit: el Regne del cel és per a ells. Feliços els qui estan de dol: vindrà el dia que seran consolats. Feliços els humils: són ells els qui posseïran el país. Feliços els qui tenen fam i set de ser justos: vindrà el dia que seran saciats. Feliços els compassius: Déu els compadirà. Feliços els nets de cor: són ells els qui veuran Déu. Feliços els qui posen pau: Déu els reconeixerà com a fills. Feliços els perseguits pel fet de ser justos: el Regne del cel és per a ells. Feliços vosaltres quan, per causa meua, us ofendran, us perseguiran i escarniran contra vosaltres tota mena de calúmnies: **alegreu-vos en i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel**".

LA BÍBLIA A L'ABAST per Josep M. Aragonès

Una Església missionera

El llibre dels Fets dels Apòstols, ens mostra una imatge d'Església ben dibuixada amb fortes línies missioneres. A la recepció de la fe, els creients hi responen amb l'anunci de la salvació en Jesucrist. El do de Déu no resta mai immobilitzat. Passa de mà en mà, o com diria sant Pau, de boca en boca. La consciència missionera d'aquells creients, no sols és molt forta, sinó que és forta perquè sobretot estan convençuts que és essencial a la seva vida cristiana i se la senten a la base de la pròpia sang. Aquest convenciment i aquest sentiment no és vist mai com a propi o específic dels ministres, sinó que tota la comunitat se sent cridada al testimoniatge. Es viu la fe al mig del món, així s'esdevé llum i sal per a tota la humanitat, començant per la més immediata al cristià concret. Aquest capteniment cristià és un dels fruits de la presència de l'Esperit Sant en l'Església. Ens ho recordava l'Apòstol en el v. 5a i ho subratlla avui al començament de la nostra lectura: **Germans, ja sabeu el que feiem per vosaltres mentre érem a la vostra ciutat** (v. 5c). Sant Pau hi feia de missioner.

Estendre el resò de la Paraula (1Te 1:5c-10)

Anunciava l'evangelí de paraula, amb obres poderoses, amb dons de l'Esperit Sant, i amb molta convicció (v. 5a-b). Pau arriba a Tessalònica com un bon marxant: porta el tresor de l'Evangelí i l'ofereix a qui sàpiga descobrir-ne el valor i vulgui fer-se'l seu. I troba bons clients, disposats a omplir-se d'Evangelí i a viure'l.

L'oferta i la demanda

L'anunci de Pau és ben acollit. La missió va seguint el seu curs. **També vosaltres, heu imitat el nostre exemple i el del Senyor, acollint la paraula de Déu enmig de moltes adversitats, plens de goig de l'Esperit Sant** (v. 6). Es tracta d'una adhesió plena a la salvació. Els tessalonicencs fan l'opció personal per Jesucrist. I això sempre comporta renúncia, trencament, canvi, que moltes vegades no sols té repercussions internes en la pròpia consciència, sinó que suposa un canvi de capteniment, una influència decisiva en la manera de viure, i això porta a ser perseguit més d'un cop. Sant Pau ho resumeix en

l'expressió: **enmig de moltes adversitats**. Però la creu de la moneda també té la seva cara positiva: l'Esperit Sant, no sols omple el buit que les renúncies han deixat, sinó que ho fa aportant el seu goig, la joia de ser de Crist. Déu, a través del seu apòstol-missioner, ha fet l'oferta. Els de Tessalònica han vist com naixia en ells la fam de demanda. I demanen cada vegada més fins a convertir-se ells mateixos en missioners de la Bona Nova. **Així heu estat un model per a tots els creients de Macedònia i d'Acaia, perquè des de la vostra ciutat s'ha estès el resò de la paraula del Senyor... per tot arreu** (v. 8).

Els que s'han deixat prendre per la fe, la propaguen als altres.

Anunciar Jesucrist

La missió del cristià és la de proclamar Jesús com a salvador. Això no té res a veure amb el prosselitisme, que és agressiu i va a la caça del client. S'acosta més al testimoniatge, però al mateix temps el supera. No n'hi ha prou de donar bon exemple, de tenir

un capteniment evangèlic. La nostra salvació és el misteri pasqual del Verb. Hi ha la Paraula al seu bell mig. Cal que el testimoniatge esdevingui transparent i intel·ligible per l'acció de la paraula. S'ha d'explicar. No podem prescindir d'arribar al moment que el nom de Jesús ha de ser dit sobre el nostre capteniment. Per això l'acció missionera és essencialment la del qui anuncia. Diu l'anunci de Jesús. Un anunci modest. El Senyor és amb nosaltres. Per això hem de ser sal i ferment del món. Un anunci altrament ambiciós. Ell és la llum del món. Hem de fugir de la comunitat dels cecs i omplir-nos de la llum de Crist. Un anunci ple de risc. La salvació és el misteri pasqual. Que és dialèctica de mort i de vida. Per això és un anunci ple de joia: creiem en el que viu. Fer de missioner és anunciar aquesta fe joiosa i compartir-la. És el que fan els tessalonicencs, que s'han convertit en veritables missioners: **per tot arreu parlen de la vostra conversió... com abandonàreu els ídols i us convertíreu a Déu, per adorar només el Déu viu i veritable i esperar del cel Jesús el seu Fill, que ell ressuscità d'entre els morts, i que ens salvarà de la pena, en el judici que ha de venir** (vv. 9-10).

Cultura científica

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."
Antonino Zichichi

32. - Pulsars i estrelles neutròniques

Dos anys després del descobriment per Penzias i Wilson de la radiació de fons de l'univers, la radioastronomia feia una altra troballa també molt important: els pulsars. No afectava a les teories cosmològiques aquesta vegada, però sí a la comprensió dels mecanismes de l'evolució d'una estrella, cosa que interessa també, és clar, a la cosmologia: si es vol tenir una descripció detallada de com evoluciona l'univers, cal saber què s'esdevé amb els estels que formen les galàxies. La descoberta es produí de la següent manera:

Uns "bips" molt intrigants

Som al 1967; Anthony Hewish astrònom de Cambridge, volent mesurar la magnitud angular de radiofonts celestes de petites dimensions, ha construït un llarguíssim acoblament d'antenes de ràdio, segons el sistema dit "radiotelescopi de Mullard", capaç de captar-ne els espurneigs, és a dir, les ràpides oscil·lacions d'intensitat que mostren les ones procedents de radiofonts quasi puntuals per mor de l'atmosfera terrestre. Aquest fenomen que presenten les ones de ràdio és anàleg a allò que passa visualment amb la llum de les estrelles, que espurnegen per l'agitació atmosfèrica perquè són pràcticament puntuals, mentre que els planetes no ho fan, perquè no ho són.

Entre els col·laboradors de Hewish hi havia una noia, Joscelyn Bell, estudiant, que va observar la "interferència",

a la recepció, d'una sèrie de bips, semblants als d'un radar, que duraven uns 4 minuts i prou cada dia, o sigui només quan el radiotelescopi enfocava un determinat punt del cel. Comprendent que allò no era una interferència terrestre sinó que venia dels astres, ho comunicà al professor. De seguida es va descartar que aquells bips vinguessin d'un satèl·lit artificial o fossin ecos de radar de la Lluna; no podien sortir més que d'una radiofont còsmica regular: els bips es produïen cada 1'3372795 segons i cada un durava només 37 mil·lèsimes de segon. Una precisió de rellotge que sembla artificial: seran sers humans d'un altre planeta que ens envien senyals? No ens podem precipitar... La troballa és publicada el febrer de 1968 i causa sensació.

Els americans de Green Bank s'animen a cercar pel mètode del radiotelescopi de Mullard noves radiofonts similars. I aviat en troben tres: els seus períodes són de 1'2738, 1'1878 i 0'2508 segons. Tots van resultant indetectables amb telescopis òptics. Els alemanys Staelin i Reifenstein també en troben dos, de 0'033 segons i de 3'745. El primer, d'aquests catalogat NP 0532, és ben extraordinari: fa tres bips cada dècima de segon. Aquests objectes celestes reben el nom de PULSARS (contracció de "Pulsating radio sources").

I què són pulsars?

A primers de 1969 l'ameri-

cà Donald Taylor de l'observatori de Sewart (Arizona) identifica per fi un pulsar amb una estrella visible: el NP 0532 dels alemanys és una debilíssima estrella del cor d'una nebulosa dita "del Cranc", per la seva forma, a la constel·lació del Taure. Fotografiant-la a intervals de centèsimes de segon comprovà que la seva llum presenta la mateixa oscil·lació de 33 mil·lèsimes que té la seva radiació, cosa que mirant-la no s'hi veia perquè variant tan ràpidament passava com al cinema que no es veu el salt de quadre a quadre.

La nebulosa del Cranc se sap que és la nebulositat que va deixar al cel una supernova de la qual es va observar l'exposició l'any 1054 de la nostra era. Ho sabem pels astrònoms xinesos: el 4 de juliol d'aquest any anotava el fet d'haver aparegut al cel una nova estrella, després de comunicar-ho a l'emperador de Kai-Feng, l'astrònom encarregat del calendari, lang-Tek, i ho comunicava així mateix als seus col·leges japonesos, que també en van deixar constància. A Occident ningú no en va deixar res escrit, ni tan sols els àrabs. No és fins el segle XVIII que un anglès, Devis, descobreix que al lloc on els xinesos van anotar que havia aparegut una estrella nova s'hi veu ara una nebulositat, només visible amb el telescopi. Els xinesos havien consignat que aquell nou estel havia arribat a brillar fins a poder-se veure de dia però que després havia minvat la seva resplendor fins a fer-se

invisible al cap de 10 anys. Actualment el telescopi ens mostra que la nebulosa del Cranc és un "núvol" d'uns 3 anys-llum de diàmetre (180.000 vegades la distància Terra-Sol) que s'expandeix a 1.100 Km per segon, i es troba a uns 6.000 anys-llum de nosaltres.

Ara bé, si dels altres pulsars (que els catalogats fins avui ja passen de 300) no s'ha pogut trobar l'estrella que els origina, sí que s'ha vist que la majoria coincideixen amb l'interior de nebulositats que també poden ésser restes d'una nova o d'una supernova, i en conseqüència ja es considera certa l'explicació donada per Thomas Gold, de Cornell, New York, que en resum fa així: un pulsar és una estrella de neutrons, és a dir, un astre format quasi exclusivament per aquestes partícules subatòmiques sotmeses a una pressió elevadíssima que fa que la seva densitat esdevingui de l'ordre de milions de tomes per cm³. Un tal objecte provindria de l'esfondrament d'una estrella de massa superior a la del sol, fins a un volum de radi inferior a 8.000 Km., podent fins i tot encongir-se fins a només 10 o 15 Km. L'esfondrament hauria originat l'esclat de nova o supernova de pocs mesos de duració, bo i llançant a l'espai gran quantitat de gasos. Tot això ja havia estat previst teòricament el 1932 pel rus Lev Landau (Premi Nobel de Física) i també independentment i gairebé al mateix temps, pels americans W. Baade i F. Zwicky. La raó dels bips és que el pulsar gira sobre ell

mateix fent una volta a cada bip com una monstruosa i rapidíssima baldafa. I com és que un astre tan enorme i tan pesat pugui fer una volta en dècimes de segon? Senzillament ha d'ésser així perquè ho mana la física: quan un cos que ja girava es contrau, augmenta la velocitat de rotació perquè el moment cinètic que tenia ha de mantenir-se igual pel principi de la conservació de l'energia. Si un patinador sobre gel donava voltes braços en creu, quan els plega es posa a girar més de pressa. Què passarà, doncs, amb una estrella que ja girava (totes giren; el sol fa una volta cada 26 dies) si disminueix el radi unes 10.000 vegades? El càlcul diu que encara hauria de giravoltar més de pressa, però el fregadís amb els gasos que l'envolten li ha fet perdre velocitat i continua frenant-la. Concretament el pulsar de la nebulosa del Cranc retarda el seu moviment en 38 mil milionèsimes de segon per dia. I els bips que ens arriben provenen del fet que girant produeix un camp magnètic molt intens, milions de vegades el terrestre, que fa que el plasma que rodeja l'astre faci remolins bo i originant-se el fenomen de l'emissió sincrotró (anomenada així per ésser com el que es fa amb un sincrotró en el laboratori), la qual emissió és pràcticament direccional i només ens arriba a la Terra quan el feix radiació és orientat cap a nosaltres, cosa que es va repetint a cada volta de l'astre.

Francesc Nicolau
Profesor de la Facultat de Teologia de Barcelona

"AJUT", una cooperativa des de la base

"Es pot dir que la crisi econòmica actual que patim i els seus efectes deshumanitzadors constitueixen en els nostres dies el fenomen social i humà més greu que amenaça la qualitat moral de la nostra convivència i fins el futur democràtic d'Espanya".

Això han dit els bisbes espanyols en una Declaració sobre la crisi de l'atur en el nostre país. El susdit document ha fet un impacte per la cruesa i serietat en l'exposició. En un dels apartats d'aquesta

Declaració els bisbes suggereixen una colla d'iniciatives per reactivar el treball que donaria "el pa nostre de cada dia" a tantes famílies modestes.

Cooperatives des de la base

A nivell de Catalunya han sorgit des de la base certes cooperatives que, per una banda, es presten a treballs determinats i especialitzats; i per altra, acullen nous socis, proporcionalment al nombre d'en-

carrecs de treball que reben. A Barcelona, concretament, s'ha fundat la cooperativa AJUT, amb estatuts propis, aprovats per l'autoritat competent. Iniciadors d'AJUT en son en Lluís Pérez Morales i M^a Elena Morató.

—La finalitat de la nostra cooperativa —comença dient en Lluís Pérez— és la de crear llocs de treball, i crear-los per a gent que està en l'atur i sense subsidi. AJUT és per al que veritablement no té res.

Per esbrinar el que realment està desocupat, AJUT manté una relació directa amb les assistents socials de les parròquies de la

ciutat. En la cooperativa poden incorporar-se tota mena de gent: joves i vells, homes i dones. La cooperativa ha nascut ara fa cinc mesos i en els propis estatuts s'especifica la identitat dels cooperativistes com també la missió social detallada que du a terme.

Pilons per les voreres dels carrers

Avui per avui AJUT realitza dos classes de treball.

—Sí. Hem començat amb la col·locació de pilons per les voreres dels carrers. Són pilons que priven que els automòbils aparquin sobre la vorera o a l'entrada de les cases. El material dels pilons els fabrica un manyà i no saltar els col·loquem. Fem una mica de paletes i manobres, per entendre'ns. Els clients d'aquests pilons són entitats públiques, com les associacions de veïns, i privades. Com més demanda de pilons tinguem, més socis podran entrar a la nostra cooperativa.

AJUT ha imprès uns fulls de slogans com aquests: "Fora els obstacles!" "Més seguretat ciutadana!" "Protecció per als infants!" Aquesta seguretat que anuncien la proporciona el piló, que pot ser fix o mòbil.

Uns pilons en la vorera hauria permès l'accés als propis estatges.

El tractament de la humanitat

La senyora M^a Elena ens parla d'una altra activitat específica de la cooperativa AJUT.

—És el tractament de la humanitat en els locals. És un tractament integral i segur, que no és mai expulsat per la pressió de l'aigua, com succeeix amb altres mètodes. És dur i pot ser sobrepintat, manté una resistència a la corrosió i a la temperatura i àdhuc a l'aigua salada. Per la seva aplicació s'utilitzen dues persones: un mulla i l'altre aplica; i no és necessari cap tècnic especial.

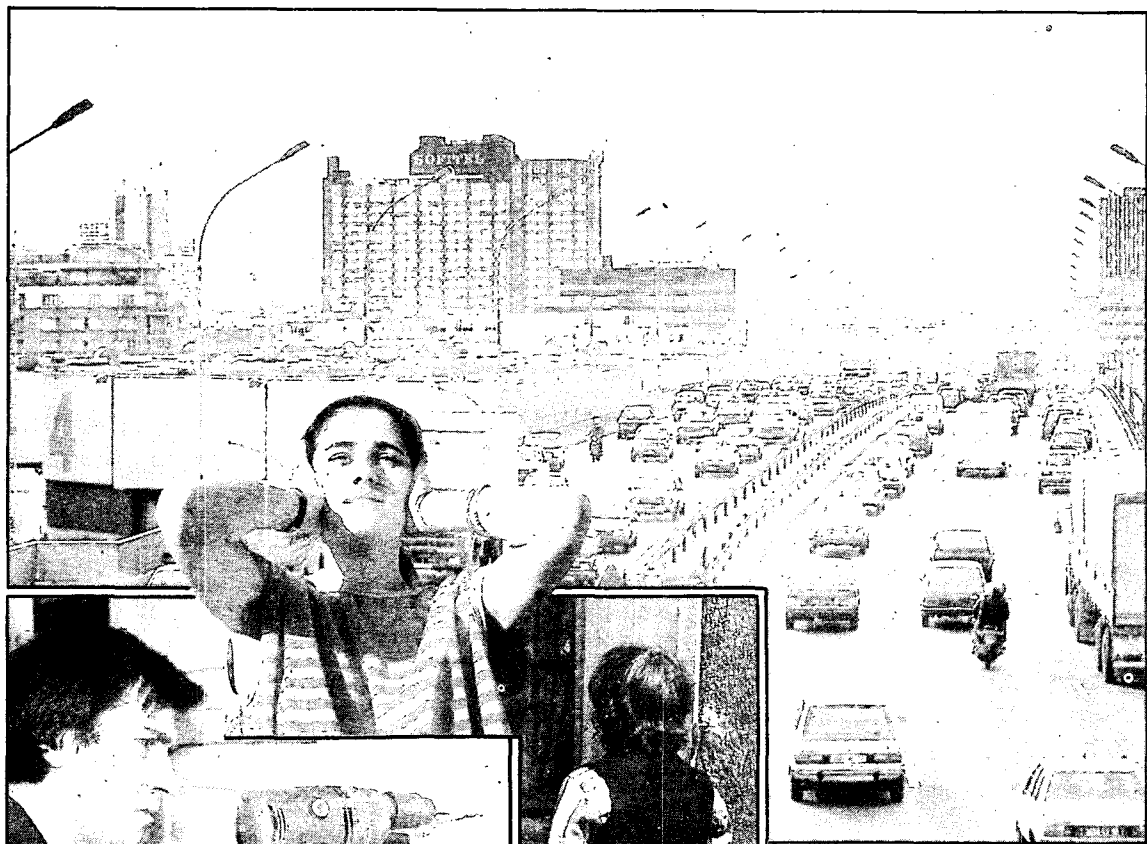
Dificultats d'AJUT

Aquesta cooperativa —tot just naixent— experimenta ja greus dificultats, que es concentren en la poca clientela que té, potser perquè no és prou conegut el seu nom i la seva tasca. Un altre perill és la possible acceptació de cooperativistes no prou conscients i responsables del treball, i si manca responsabilitat tampoc no hi pot haver beneficis.

AJUT té de moment la seva raó social al carrer de Sant Guillem, 4, 6, botiga, i telèfon: 2090508. A través del nostre setmanari AJUT fa una crida a les empreses i a particulars que vulguin beneficiar-se dels seus serveis, tant més que en aquesta cooperativa no hi ha afanys d'especulació, sinó un sentiment de solidaritat humana vers els aturats.

Francesc Gamissans

El soroll que tot ho envaïex



El soroll és l'enemic número u d'aquells que viuen en grans concentracions urbanes.

Una moto que circula sense tub d'escapament per un carrer cèntric d'una gran ciutat, a les dues de la matinada, s'ha calculat que pot despertar unes 30.000 persones, una xifra realment impressionant. La inconsciència d'un ciutadà qual-sevol provoca aquest tipus de fets que són tan perjudicials per a la col·lectivitat. I és que, malgrat que alguns no se'n vulguin adonar, no vivim sols.

El soroll és, de fet, l'enemic número u d'aquells que viuen en grans concentracions urbanes. La densificació de les ciutats, la mala construcció dels habitatges i el poc civisme de molts ciutadans esdevenen factors claus d'aquesta autèntica pol·lució que envaïex les ciutats.

Els especialistes en temes de medi ambient han calculat que el 80% del soroll d'una gran ciutat té el seu origen en la circulació, mentre que el 20% és fruit de l'activitat

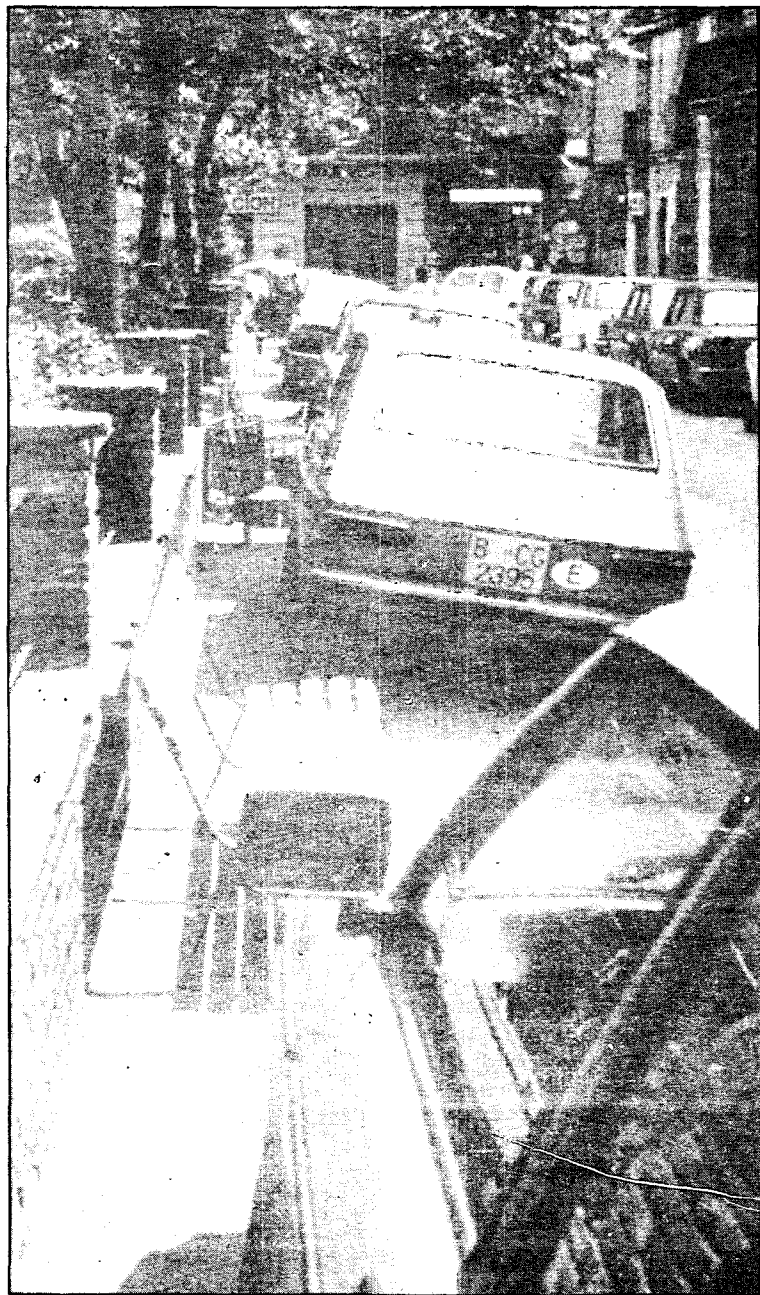
dels ciutadans. Les ciutats, per tant, seran sempre sorolloses, però resta encara molt a fer per tal que els veïns facin menys sorolls domèstics i molts conductors portin el cotxe amb una mica de cura, evitant arrencades brusques i trepitjades d'accelerador que no serveixen per altra cosa que cremar combustible.

Així com la contaminació ambiental ens afecta les vies respiratòries, el soroll exerceix una influència molt perjudicial sobre el

sistema nerviós i pot alterar el nostre comportament. El professor francès André Soullairac ha estudiat aquest tema i ha manifestat: "L'organisme es defensa del soroll tot lliberant certes substàncies químiques, però pot provocar modificacions importants del ritme cardíac, pujades de tensió arterial, dificultats per dormir, cansament físic aparentment inexplicable i, a llarg termini, un estat d'ansietat que ens pot abocar inconscientment a comportaments agressius."

Un grup de psicòlegs americans, preocupats pel tema, han fet un estudi seriós. Han comprovat el nivell de comprensió dels alumnes d'una classe amb les finestres obertes o tancades. El percentatge d'error de comprensió passa del 6,3% amb les finestres tancades al 14% quan estaven obertes. Percentatges similars es donen quan els escolars fan els deures o estudien a casa seva.

Tomàs Puntí



Trobada de les Esglésies europees a Riva-Trento

L'abraçada de la reconciliació i de l'amistat

Representants de les esglésies sortides de la Reforma i de comunitats cristianes, s'han reunit, recentment, a la localitat italiana de Riva del Garda, prop de Trento. L'encontre ha estat qualificat com l'abraçada de la reconciliació i de l'amistat i obre noves perspectives cap a un futur de major enteniment que ha de permetre de trobar punts de contacte i potenciar la col·laboració mútua.

Aquesta trobada ecumènica no s'ha limitat només a un simple debat teològic, com va ser el cas de Chantilly y en un primer encontre del KEK (115 esglésies protestants d'Europa) i la CEE (Consell de les Conferències Episcopals d'Europa). Tampoc no es pot considerar una experiència exclusivament espiritual com la trobada de Løgumkloster, que tingué lloc l'any 1981. En canvi, Riva-Trento passarà a la història com el signe d'un testirnoniatge comú.

Pau VI sentiria, amb tota seguretat, molt satisfet d'aquesta reunió. Fa vint anys pronuncià aquestes

paraules: "L'abraçada de la reconciliació i de l'amistat (amb els protestants) no ha estat possible a Trento, que ha d'esdevenir el símbol d'aquest desig. No hem d'esperar aquells que no han vingut des de fa quatre segles, sinó anar-los a buscar fraternalment."

La reconciliació, l'abraçada fraternal ha tingut lloc precisament a Trento, en la catedral que el segle XVI va ser l'escenari de la contrareforma. L'abraçada de Trento representa per les Esglésies de la Reforma allò que va ser la trobada de Pau VI i d'Atenàgoras pel món catòlic i ortodox, o allò que la visita de Joan Pau II a Canterbury significà per les relacions fraternals de les Esglésies catòlica i anglicana.

"Els representants de les Esglésies sortides de la Reforma varem anar a Trento —digué el pastor Apel, president del KEK— amb certes inquietuds i aprensions. Per nosaltres Trento era el símbol de la ruptura definitiva, del refús de Roma de pendre realment en consideració les preocupacions

del moviment de la Reforma. Sorrosament, quatre anys després, la situació ha canviat".

Aquesta trobada representa un pas endavant molt important en el desenvolupament ecumènic d'Europa. No hi ha hagut únicament un debat entre especialistes o un debat entre els responsables de l'Església. Els delegats han intentat demostrar que el Credo pot ser encara una paraula vàlida per a l'home del segle XX, i la seva formulació antiga una font d'esperança nova. Els participants subratllen que per canviar el món cal, primerament, canviar el cor de l'home.

Missatge

Els participants en la reunió adreçaren un missatge a tots els cristians d'Europa que és un cri a l'esperança:

"Totes les Esglésies d'Europa tenen en comú el símbol de Nicea-

Constantinoble redactat el segle IV després de Jesucrist. Forma part de la litúrgia de les Esglésies ortodoxes, de l'Església catòlica romana, de l'Església anglicana i de les Esglésies de la Reforma. És doncs un lligam preciós que uneix aquestes Esglésies separades, i nosaltres hi hem vist una gràcia de Déu.

Malgrat les diferències que subsisteixen en la seva interpretació, nosaltres hem mirat de comprendre aquest símbol i d'aplicar-lo al nostre temps.

Confiant amb l'ajuda de l'Esperit Sant, l'hem recitat per confessar la nostra fe amb la comunitat aplegada a la catedral de Trento el diumenge 7 d'octubre del 1984.

Encara que aquest indret ens recorda les divisions que subsisteixen en els nostres dies, la nostra confessió comuna de la fe, avui i aquí, ha expressat la nostra esperança d'una plena reconciliació de les nostres Esglésies, vers la que

l'Esperit ens emmena...

La nostra comuna confessió de la fe ens repta per cercar nous camins per respondre junts les qüestions que el món modern planteja i per assegurar junts als homes el servei de compartir i ajudar que Crist ens demana. Pau, desarmament, drets de l'home, lloc de la dona a l'Església i la societat, atur, misèria, ecologia, heus ací alguns problemes difícils als quals nosaltres, cristians, hem de cercar solucions entre uns i altres.

Aquest repte que ens planteja la nostra comuna confessió de fe, hem de compartir amb vosaltres, germans i germanes en Crist. Nosaltres us invitem a recitar junts el símbol de Nicea-Constantinoble en la vostra vida d'Església i en els encontres ecumènics, a usar-lo per mantenir la vostra fe i estudiar cada una de les afirmacions i a treure'n les explicacions pràctiques en comunió amb totes les Esglésies."

T.P.

Una entrevista amb el cardenal Basil Hume

"L'edat del materialisme va vers la seva fi"

Nascut de mare catòlica i de pare anglicà escocès, monsenyor Basil Hume, arquebisbe de Westminster, és per si mateix un símbol ecumènic. És sens dubte la primera personalitat catòlica britànica en assumir un paper ecumènic europeu. Al costat del pastor Appel, d'Estrasburg, president de la KEK, ha estat cridat a presidir els treballs de la 3.^a Trobada ecumènica europea en nom del Consell de les Conferències episcopals d'Europa que dirigeix des del 1980.

—Aquesta 3.^a Trobada ecumènica europea ha estat per endavant un acte de fe. ¿Per què?

—Perquè el gran problema del nostre continent és la seva pèrdua de fe. Ens cal, doncs, redescobrir la fe cristiana, comprendre millor què significa creure i allò que cal creure. En el curs d'aquesta trobada hem reflexionat i pregat a partir del nostre Credo i, junts, cristians de diferents tradicions, hem cercat com, els uns i els altres, podríem arribar més enllà en el marc d'una mútua comprensió.

Aquesta trobada ha estat una gràcia: hem pogut testimoniar i professar junts aquest símbol de fe públicament, a la catedral de Trento.

—Vosaltres no deixeu de subratllar com la pèrdua de fe en el nostre continent és un problema capital per a les Esglésies. ¿La secularització no és també una de les conseqüències d'aquesta manca de credibilitat que troben avui dia les Esglésies del fet de llur divisió?

—No es pot pas dir que la secularització sigui un efecte de les nostres divisions religioses. Té el seu origen en raons de naturalesa totalment distinta. És tot el moviment cultural que pot explicar-ho. Però el que és segur, és que la divisió entre les Esglésies no condueix a un testimoniatge de la fe que pugui respondre a la

situació de secularització del món del 1984.

La secularització és, efectivament, l'aire que respirem. En les nostres grans metròpolis, en els diversos moviments culturals que hi abunden, un fenomen patent salta a la vista: és un món sense Déu que se'ns ofereix.

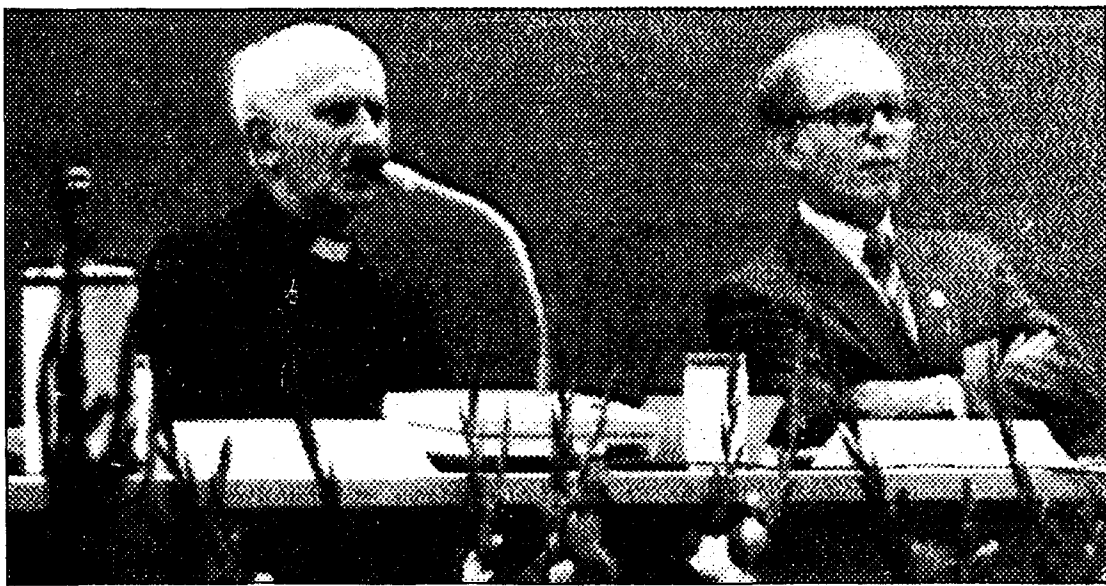
—Com enfocar el futur en un semblant context?

—Estic convençut que l'edat del materialisme i de la secularització va vers la seva fi. Ha engendrat moviments de pensament que amenacen destruir tota forma de fe, que han intentat fer d'aquest món i dels seus béns l'objectiu suprem de tot ideal humà.

Avui dia el nostre continent, la nostra generació han de retrobar les seves fidelitats de sempre, han de redescobrir les realitats eternes, els horitzons espirituals propis del gènere humà. És en aquesta recerca que la vida humana esdevé una revifalla d'esperança per al segle XXI.

—Quina sortida veieu a aquesta situació?

—Signes d'esperança ja els tenim davant dels nostres ulls. Una novella energia es desplega a tots els nivells de la vida de l'Església. Aquest diàleg ecumènic de Riva del Garda, com molts altres treballs de comissions ecumèniques,



constitueix una considerable reflexió per una clarificació del pensament teològic i la nova expressió de les nostres convergències.

Però jo em pregunto si el món secularitzat mesura veritablement com aquesta trobada ecumènica europea és important i que segu-

rament representa una acció de l'esperit en el nostre món.

Bernat Leanerac
"La Croix"

Vols donar sentit a la teva vida?

T'ajudaria una trobada personal amb Déu

Exercicis Espirituals dies 3 i 4 de novembre.
Informació: Tel. 219 21 20.

Organitza Lumen Dei segons mètode de Sant Ignasi en règim d'internat i silenci.

Dr. J.L. Viscarri
i Trullàs

Psiquiatria - Psicologia
Tractament malalties nervioses i mentals. Alcoholisme.

Visita: Dilluns, dimecres,
divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Teléfono: 247 50 97.



CARITAS

Les classes, curulles en l'inici de curs

La universitat obre les seves portes

Entre l'edifici de la Universitat Central de Barcelona i les facultats repartides per la zona universitària s'han encabint aquests dies prop de 70.000 alumnes, segons fonts de la mateixa universitat. També, encara que no tan nombrosos, molts alumnes s'han integrat a la Universitat Autònoma de Barcelona. Moltes facultats coneixen ja el problema del "numerus clausus". És el cas per exemple, de la facultat de Ciències de la Informació.

Hem preguntat, amb motiu de l'entrada a les facultats, quin és el parer de l'universitari sobre diversos temes. ¿Els queden encara il·lusions tenint present un futur tan negre com el dels llicenciats?

Núria Estévez, de 19 anys i resident habitual a Barcelona, estudia dret. —**És una de les millors carreres en lletres**— ens diu. La facultat d'economiques i l'escola universitària d'Empresarials acullen 10.524 alumnes segons dades de la universitat, del curs 83-84.

Eduard, de Lleida estudia 3er curs de disseny gràfic. —**Els primers cursos són una autèntica aglomeració. Fins al 3er curs l'alumne no es decideix**—, malgrat tot, té unes grans il·lusions en el seu futur professional, encarant bàsicament a la publicitat i als dissenys comercials.

També Teresa López de 19 anys estudiant de l'escola de traductors i intèrprets i que viu habitualment a Lleida, ens comenta que la seva escola, depenent de la Universitat Autònoma de Barcelona situada a Bellaterra, té 33 hores lectives. La carrera dura 3 anys amb la qual cosa no se'ls pot donar el títol de llicenciat en la seva especialitat. A tot Europa són cinc anys universitaris. Ells no tenen accés a les institucions internacionals de traducció i interpretació entre altres inconvenients. Quant al seu futur —**com que m'agrada conèixer gent i voltar**— ens diu —**hi ha lloc gairebé segur**.

Hem parlat també amb Ignasi Renau i Ribé de 19 anys i resident a Corbera del Llobregat, estudiant

de 2on de pedagogia o ciències de l'educació. —**Trobo a faltar classes pràctiques que sols són a 4rt i 5è**—. Veu sortides a la carrera que ha triat, però creu que s'ha d'orientar d'una altra manera.

La mateixa facultat de Filosofia i Ciències de l'educació té un creixement d'un 16% anual i en separar-la de psicologia ha mantingut el seu augment. Psicologia com a independent ja tenia l'any passat 4.945 alumnes.

Són unes dades oficials que ens aclareixen un estat de coses en un tema de prou actualitat per tot hom. És incomprensible que en una universitat catalana només un 44% dels docents parlin, escriguin i entenguin correctament la llengua catalana.

El pressupost del curs anterior era de més de vuit mil milions de pessetes. La Universitat Central de Barcelona rep per alumne 72.000 ptes. en contraposició a la de València, 181.000, o la de Palma, 307.000, segons fonts ministerials. L'alumne paga un 43% del pressupost, enfront al 8% de Las Palmas o el de Màlaga, el 15%. L'Estat financia un 28% del total. En tot va a la cua. La Universitat Central de Barcelona aporta l'alumne més econòmic a l'Estat mentre aquest paga les xifres més baixes d'arreu d'Espanya a la Central de Barcelona.

Una sola de les seves facultats és tan gran com tres universitats juntes d'altres llocs.

Com interpretar aquestes xifres? La quantitat d'alumnes de primer baixen substancialment al segon i tercer curs. Es pot dir o



Els estudiants ja es tornen a concentrar en el pati de la Universitat de Barcelona, un indret ideal per a la conversa i la reflexió.



parlar d'un fracàs universitari encara que aquesta mesura no és prou exacta. La Universitat, malgrat el cost elevat de matrícula i llibres, és una de les més econòmiques de l'estat. Aventuraria un possible esnobisme universitari per ajudar a comprendre aquest fracàs que, d'altra banda, és evident.

Els estudiants enquestats estudien perquè els agrada. No ens cal cap dubte al respecte. També hi

entra el futur que ofereix una o una altra carrera per acabar escollint. De tota manera les il·lusions succeïxen davant els primers exàmens que són la prova intel·lectual d'uns estudis realitzats amb massa poc temps. Els alumnes de primer de dret han començat el curs el quinze d'octubre.

El resum del present reportatge es fa difícil. La Universitat és una entitat difícil de comprendre. Mas-

sa alumnes per tan poques instal·lacions, pressupostos reduïts per cobrir un ensenyament tan ampli i concorregut, un deficient arrelament a la terra.

No siguem del tot pessimistes. Que la universitat tingui estudiants fins a les golfes per alguna cosa servirà.

Jordi Farrando



El SCV féu un homenatge

a Xesco Boix

Gairebé cinc-cents monitors dels Centres d'Esplai pertanyents al Servei Col·lòries de Vacances van aplegar-se el passat dissabte a la tarda per a celebrar el principi de curs en un acte d'homenatge al cantant i animador Xesco Boix, mort aquest estiu.

La trobada de monitors va servir per a retrobar-se les persones que des dels noranta Centres que hi ha al SCV estan dia rera dia educant els infants en el seu temps lliure, i que tant han heretat d'en Xesco Boix per les seves cançons i la seva actitud amb els infants.

La festa va celebrar-se als mateixos locals del SCV i van cantar els que foren companys de Xesco Boix en l'animació infantil: Àngel Daban, Noè Rivas, Lluís Panyella i Toni Giménez, que conjuntament havien format els "Cinc dits d'una mà". En el mateix acte es va fer la presentació del programa de treball del SCV de Barcelona, que se centra per aquest any en aprofundir les estructures de responsables

dels Centres, per a garantir una qualitat pedagògica i una continuïtat dels Centres d'Esplai de cara al futur. Al mateix temps es pretén aprofundir en les línies ideològiques i especialment pel que fa a l'opció confessional del SCV, base de la seva identitat.

El SCV aplega actualment gairebé noranta Centres d'Esplai, que al llarg de l'estiu han ofert activitats per a aproximadament nou mil infants, a càrrec de mil tres-cents monitors. Aquestes activitats han estat principalment colònies i campaments, i en menor grau, casals, camps de treball i rutes.

En aquest moment el SCV és l'entitat que aplega més joves i infants a Barcelona i, conjuntament amb els altres SCV de les restants diòcesis catalanes, que formen la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai, formen l'entitat juvenil i infantil amb més nombre de beneficiaris arreu de Catalunya.

S'hi han presentat 36 novel·les

El dia 30 es fallarà el Sant Joan de novel·la

Tancat el termini d'admissió d'originals el passat dia 6 de setembre, han concorregut al Premi Sant Joan d'enguany trenta-sis novel·les d'autors procedents de les capitals de Barcelona, Girona, Tarragona i Mallorca, així com altres del País Valencià, Catalunya Nord, i de les comarques del Vallès, Empordà, Penedès, la Garrotxa i Osona. Entre aquests autors —dels quals una quarta part són autors— figuren noms de prestigi en la narrativa catalana, alguns dels quals es presenten amb pseudònim.

El Jurat és compost per Jordi Sarsanedas, Dolors Oller, —Agustí Pons, Joaquim Sala-Sanahuja i Joan Ripoll, i actualment procedeix a la lectura dels originals, tot perfilant la selecció dels finalistes que hauran d'accedir a les votacions definitives. Els temes i els estils són prou variats com perquè les votacions finals siguin discutides: així, per exemple, s'oscil·la de les tècniques tradicionals a altres més agosarades, basades en punts de vista subjectius, alternància d'accions o ús del "collage". Els temes predominants són el de la introspecció personal, la crítica social, la història-ficció, amb presència sovint de l'humor, i fins i tot de la paròdia; també hi són presents el tema de la guerra civil i el substrat polític-social d'èpoques passades, així com les històries sentimentals.

El veredict del Jurat es farà públic el proper dia 30 d'octubre, en un acte a celebrar al Saló de la Caixa d'Estalvis de Sabadell, segons el programa que oportunament s'anunciarà.

Antoni-Lluc Ferrer, guanyador del premi Sant Joan 1981

Nasqué a la Ciutat de Mallorca el 1942, i des de l'any 1970 resideix

Margarida Aritzeta
Guanyadora Premi Sant
Joan 1982



Margarida Aritzeta, guanyadora del premi Sant Joan 1982

a Aix-en-Provence, on és professor de literatura catalana. Historiador de la literatura i novel·lista, ha publicat treballs a "Serra d'Or", "Diario de Mallorca", "Lluc", "Última Hora", "Els Marges" i "Randa". En 1974 presentà la seva tesi de llicenciatura sobre el tema "El Diari de Buja" de Miquel Ferrer i Bauçà; el 1970 preparà l'edició de "El futurisme i altres assaigs", de Gabriel Alomar; el 1978 aconseguí el premi de novel·la Prudenci Bertrana amb "Dies d'ira a l'illa", i quedà finalista del premi Xarxa d'assaig amb "Diccionari d'un lector".

Nascuda a Valls l'any 1953, és llicenciada en Filologia Catalana i en Història Moderna i Contemporània, i exerceix de professora de Llengua i Literatura Catalanes a l'Escola Universitària de Tarragona.

Autora de diverses obres d'investigació i de narració, té publicats els estudis "Carrasclet-Ve-

ciana, assaig d'Història" i "Janse-nisme del segle XVIII i Consciència catalana. Estudi Històric de la literatura del segle XVIII" i el recull de narracions "Quan la pedra es torna fang a les mans", que merescué el premi "Victor Català" de 1980 així com el llibre "Grafèmia", que quedà finalista en el premi "Joaquim Ruyra" de 1981. Així mateix, ha quedat finalista i ha merescut accessits en altres concursos; col·laborà a la revista "Canigó" i en altres, i manté un programa de crítica literària a Ràdio Popular de Reus, sota el títol "Finestral de les Lletres".

Vicenç Villatoro, guanyador del premi Sant Joan 1983

Nasqué a Terrassa l'any 1957. Periodista en actiu, ha conreat la poesia i la narració: és autor dels reculls de poemes "Passió, Mort i Resurrecció de Nostre Senyor Jesucrist", "Les banderes, tampoc" i "Els arbres cara als marges"; en narració, guanyà el premi Joaquim Ruyra 1980 amb "Papers robats que cremen", recreació medieval a l'entorn de la vida d'un jueu català, i el premi Sant Jordi 1981 amb "Evangeli gris".

Antoni-Lluc Ferrer
Guanyador Premi
Sant Joan 1981

Vicenç Villatoro
Guanyador Premi Sant Joan
1983

El civisme, motor de la Comunitat

III convocatòria del Premi

Serra i Moret

BASES

1er. Poden optar a aquest Premi aquelles obres que analitzin el civisme en alguns dels seus aspectes o bé en facin una descripció global.

2on. Els treballs que s'hi presentin hauran de ser inèdits i d'una extensió mínima de 100 fulls holandesos escrits a màquina a doble espai.

3er. Les obres presentades no han d'haver comptat amb cap beca ni ajut per a la seva elaboració.

4art. El Premi serà de 250.000 ptes. i l'original quedarà propietat de l'autor, que podrà disposar-ne i haurà de fer constar en publicar-ho que ha estat guanyador del Premi per a obres de civisme "Serra i Moret".

5è. Els treballs s'hauran d'enviar a Acció Cívica, Via Layetana, 46 A, Pral. 08003 Barcelona. El termini de presentació serà el 31 de gener de 1985 i es concedirà el 23 d'abril, Dia de Sant Jordi, del mateix any.

6è. El jurat serà format per Ramon Alcoberro, Joaquim Ferrer, Octavi Fullat, Joan Triadú i Ildefons Valls.

LA SARDANA I LA DANSA

Concursos musicals.— Treient sardanes han estat presentades a concurs i opten als Premis "Joaquim Serra" que anyalment convoquen Ràdio Nacional d'Espanya i l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona. L'atorgament dels esmentats premis, dotats amb tres-centes-deu mil pessetes, es decidirà el dia 2 de desembre de 1984, durant la ja tradicional Festa de la Sardana al Palau de la Música Catalana, per mitjà de la votació del públic assistent a l'esmentat acte en el qual es donaran a conèixer les sardanes seleccionades previament pel Jurat qualificador.

Per altra part, l'Agrupació Sardanista d'Ivars d'Urgell ens comunica que el dia 15 de setembre es va cloure la convocatòria del Primer Certamen Musical de l'esmentada vila i que el Jurat que ha de decidir l'atorgament dels Premis ha quedat integrat per Ireneu

Segarra, com a president, i Josep M.ª Bernat, Josep Capell, Josep Prenafeta i Enric Sauret; tots ells músics destacats i ben coneguts dins el món sardanista. El Certamen Musical d'Ivars d'Urgell culminarà amb la celebració d'una vetllada que tindrà lloc el dia 1 de desembre, amb la col·laboració de les cobles Pral. de Barcelona i Mediterrània.

D'altra banda, aquest mes d'octubre es clourà el termini d'admissió de sardanes optants al Premi establert enguany per la Societat General d'Autors d'Espanya: un premi únic, que no podrà declarar-se desert, dotat amb cent-mil pessetes. El resultat s'establirà per decisió del jurat nomenat per a aquest fi i es farà públic abans d'acabar l'any 1984. Els interessats poden demanar les bases a la Societat General d'Autors d'Espanya, carrer de Còrsega 163-167, Barcelona, Codi postal 08036.

Memòries del mestre Joan Balcells.— L'Orfeó Gracienc està preparant l'edició de les Memòries del que fou el seu fundador, el mestre Joan Balcells, amb un interessant recull de dades especialment referides a la vida de l'Orfeó (del 1904 al 1968), relatant els fets i anècdotes més importants de l'entitat, entrellaçats amb la vida cultural, política i urbanística de Barcelona, acompanyat d'una bona col·lecció de fotografies de les diferents èpoques.

Aquest llibre, d'unes 400 pàgines, es posarà a la venda cap a final d'any, amb cobertes en símil de pell i xilografies daurades, a un preu de 1.500 pessetes; també s'està preparant una edició especial amb paper de fil numerada, per a col·leccionistes. Els interessats en aquesta edició poden adreçar-se a l'Orfeó Gracienc, c/. Astúries, 83 de Barcelona.

Josep Ventura



COSTUMS I TRADICIONS

De quan els aplegadors
anaven pel món

Ran de les recerques per a redactar la història i les llegendes sobre la Mare de Déu de Montgrony i el seu Santuari, vaig tenir la sort de trobar una llibreta on hi havia consignats els noms d'alguns ermitans i aplegadors que hi hagueren entre els segles XVIII i XIX.

D'aplegadors no sé si encara en queden. En la meua joventut per la comarca del Ripollès n'hi havia algun. Duïen barretina, anaven vestits de vellut i calçaven espadenyes de set betes. Els més moderns les duïen de caçador.

Abans tots els santuaris tenien aplegadors. Duïen una capelleta penjada al coll, amb la imatge de la Mare de Déu venerada a l'ermita corresponent. Les captes solien consistir en donatius per a la festa anual. Més antigament —l'època de la dessús dita llibreta—, també recaptaven blat, blat de moro, farina, llegums i altres productes per al sosteniment dels ermitans, així com llana i fil. Els aplegadors, per aquests casos, duïen alforges o sacs.

D'aplegadors n'hi havia, també, que menaven mula o ruc. Aleshores, és clar, era l'animal qui traginava les alforges.

Les capelletes tenien una porteta de dues batents. A dins una mena d'altaret tot adornat amb flors artificials i, és clar, la imatge corresponent. Per comptes de vidre eren tapades amb una tela metàl·lica molt clara, la qual cosa anava bé perquè els aplegadors hi posessin alguna floreta collida pels camins. Al peu, una guardiola formada per la peanya.

Abans els santuaris no eren tan visitats com

ara tot l'any; s'hi solia anar per les festes anyals o dies d'aplec. Molts no tenien hostatgeries ni tant sols menjadors com ara i els ermitans necessitaven molt les almoines i els donatius de queviures per passar l'any, especialment l'hivern quan les visites només es produïen molt de tard en tard. Era, també, quan s'agraïa més la recapta de farina de blat de moro per a fer les farinetes tan reconfortants en temps de fred.

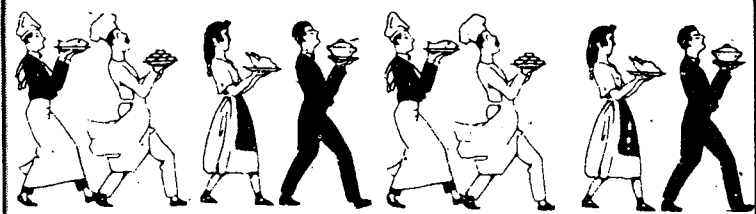
L'arribada d'un aplegador a les masies era festa pels infants. Els grans es llevaven la barretina si eren homes, per a besar la imatge, és a dir, la tela metàl·lica perquè a dins n'hi arribaven els llavis, però si el cor. Si s'esqueia l'hora de dinar, hom els posava plat a taula. Sinó, havien d'acollir-se en un hostal on sempre, o gairebé sempre hi tenien taula de franc. O llit si era de nit. I —tot cal dir-ho— els murrís ja sabien quines cases o hostals els acollien millor i s'ho manegaven per a deixar-s'hi caure sovint.

Com a mostra del què citàvem abans, de Montgrony, direm que del 1764 al 1855 hi hagueren vuit aplegadors que recaptaren una mitjana de 37 quarteres de blat anuals, 8 de blat de moro, 26 de llana i fil i altres quantitats per valor de 103 lliures.

Avui no sé, repeteixo, si hi ha aplegadors. Algun petit santuari o ermita potser sí que els necessitaria.

Esteve Busquets i Molas

CUINA



Steak Príncep Albert

750 grams de carn picada de vedella i bou a parts iguals.
50 grams de xampinyons.
6 trossos de pa de motlle.
6 rodanxes petites de pinya.
1 ou.
Una mica de Maggi.
125 c.c. vi negre.
Una cullerada de Catxup.

6 guindes.
1 culleradeta de mostassa.
1 ceba mitjana.
100 grams de pernil dolç.
100 grams de llard.
Un raig de xerès.
Un raig de Perrins.
Una cullerada de cacauets.
Molts.

Amasseu la carn picada amb l'ou sencer, el raig de xerès, la culleradeta de mostassa, unes gotes de Maggi, un raig de Perrins, sal i pebre, trebal·leu-lo durant una estona per unir-lo ben bé, després feu sis boles i deixeu-les reposar una estona. Ratlleu la ceba i fregiu-la amb oli fins que quedi daurada fosca, afegiu-hi llavor els xampinyons nets i tallats molt fins, deixeu-los coure uns minuts, després tireu-li el vi negre. Quan els xampinyons siguin tous, tireu-hi els cacauets molts i un collaret de brou o aigua, deixeu-lo coure una mica, afegiu-hi una cullerada de catxup després passeu-ho tot pel turmix. Xafeu les boles de carn deixant-les a 2 cm. de gruix. Talleu el pa de motlle amb un got perquè quedi rodó, fregiu-lo amb mantega només per un costat i poseu-lo a la plàtera, damunt un tros de pernil dolç, fregit també lleugerament i damunt del pa els stachs fregits amb llard, fregiu-los a foc viu però no sobtat, procurant que quedin cruets, segons el gust.

Escalfeu la salsa i unteu la carn, després damunt de cada un poseu una rodanxa de pinya amb una guinda al centre. Serviu-ho de seguida.

María Gloria Muntañola

MODA

No ens oblidem dels accessoris

El capítol dels accessoris és un tema apassionant, si ens adonem de la importància que adquireixen a l'hora de complementar un vestit o conjunt.

Yves Saint Laurent, una de les primeres firmes de l'alta costura francesa, s'ha llançat amb força al fabulós món dels accessoris i complements de moda, pretenent guanyar-se aquesta nova imatge de creador estilista.

Sota el lema "L'accessori transforma una dona, un vestit..." Yves Saint Laurent presentà la seva col·lecció d'hivern formada per tres apartats de qualitat:

—Els accessoris "metall" que comprenen encenedors, escriptura, rellotges.

—Els accessoris "flexibles" dedicats a portamonedes, bosses de viatge i marroquineria.

—Els accessoris "moda" que abasten tot el camp de la bijuteria comprenent collarets, penjolls, arracades, braçalets, etc., etc.

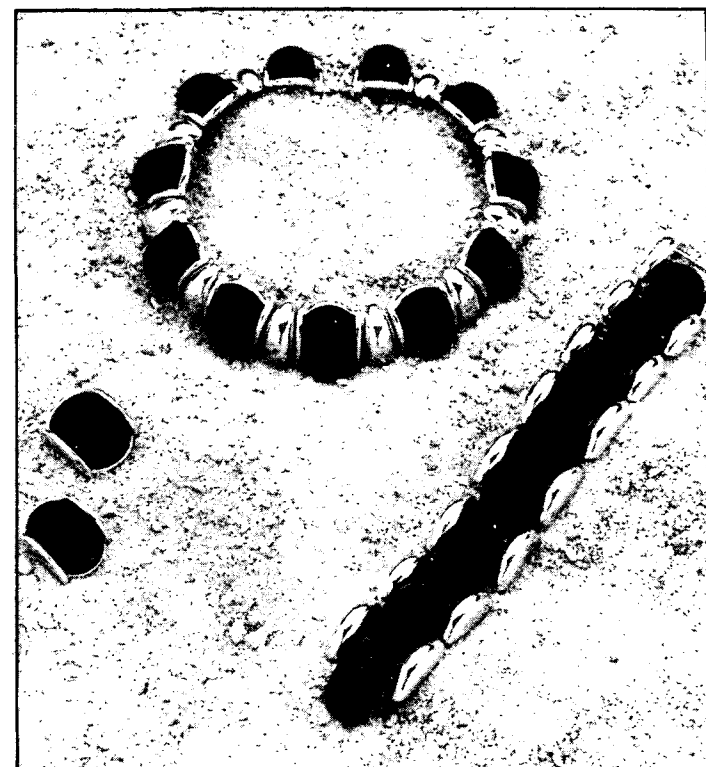
En l'apartat "metall" hem vist que juga un paper molt important les combinacions de color. La forma arrodonida i clàssica de plomes, retoladors i bolígrafs, es personalitzen per un joc de laques de color i línies d'or.

Rellotges amb gran varietat d'esferes, sempre basats en una única forma de caixa: blanc amb xifres romanes, anglesos o joc de laques violades i línies daurades.

Pel que fa als accessoris "flexibles", llançament del nou material P.V.C. (puntejat i mat) de garantida solidesa per a portamonedes, maletes i marroquineria en general.



Accessoris "flexibles" realitzats amb el nou material de gra mat amb motiu "tweed", combinant amb cuir en to contrastat.



Accessoris "moda" presenta aquest conjunt de collaret i braçalet i arracades realitzat amb fusta de banús natural i metall daurat.

L'últim apartat "moda" mostra una àmplia col·lecció de bijuteria en la qual queden fidelment reflectides les tendències de les col·leccions del vestir exterior. Per a la seva realització s'ha emprat fusta de banús natural associada amb galons daurats o pedres de colors. Gran presència del metall daurat per enriquir les formes clàssiques i moltes pedres dures de color.

Peces totes elles molt creatives basades sempre en aquests materials que van atraure poderosament l'atenció per les seves formes i dissenys.

En conjunt, una completa i magnífica col·lecció repartida en tres apartats amb la garantia d'un nom: Yves Saint Laurent.

María José Ejarque

RACÓ DEL LLENGUATGE

Les parts del cos (19)

Hi ha barbarismes gairebé impossibles d'eradicar. D'altres, en canvi, n'hem adoptat la bona substitució fàcilment: entrepà i bústia van entrar, primer de forma tímida i després amb convenciment, en lloc de bocadillo i busson. Però n'hi ha d'altres sobre els quals tinc dubtes fonamentats que no els veurem mai de boca en boca, que només els trobarem escrits. Em refereixo, no sé si ja ho haureu endevinat, a les caderes, les parts que sobresurten lateralment sota la cintura. El mot és ben castellà, però jo no he sentit mai ningú anomenar-les d'altra manera. Els malucs, que és el mot encertat, no ha tingut fortuna. D'una manera semblant, el barbarisme nalgues ocupa el lloc de natges, molt poc usat, i d'un ús més extens és el seu sinònim anques.

Tots els sers humans nats de dona tenim aquell clotet al mig del ventre que és la cicatriu de la ruptura del cordó umbilical. L'anomenem llombrígol o melic. La ela final de llombrígol se sol fer muda, com passa també amb alguns mots de la mateixa característica: plànol, bonítol, déntol, Campdevànot, etc. En canvi, hi ha mots en què, abusivament, hi és afegida un ela final que no existeix: tífuls, dròpol... El baix ventre, cobert de pèl, rep el nom de pubis, i els plec d'unió del ventre amb les cuixes són els engonals, mot que molt sovint es veu suplantat pel barbarisme castellà les ingles.

Amb les parts sexuals entrem en una parcel·la del llenguatge desproveïda de termes usuals de nivell mitjà. Durant molts anys aquestes qüestions han estat proscriutes de les converses entre gent educada. Només la gent poc educada, en les tavernes, en els prostíbuls, en els llocs de treball de poca consideració, han emprat els mots grollers i les comparances animals i vegetals que hi han referència i que no penso exemplificar aquí. Amb tot, crec que fóra bo que algú els recollís, a la manera del Diccionario secreto, de Camilo José Cela, com un testimoni de la nostra època sobre el llenguatge de baixa extracció social. Recordeu que, gràcies als escriptors que recollien els sermons de sant Vicenç Ferrer, ara coneixem les exclamacions el llenguatge pintoresc del poble en els segles XIV i XV. Sense aquesta transcripció, gairebé taquigràfica, s'haurien perdut les maneres de dir populars que no trobaríem en els tractats escrits de més alta volada.

Perles ortogràfiques.— Una escola de dansa anuncia: JIMNÀSSIA RÍTMICA. JIMNÀSSIA DE MANTENIMENT. Ni el mot és correcte ni és ben escrit. Ha de dir: GIMNÀSTICA RÍTMICA.

Albert Pera

MÚSICA

Reaparició de la

"Revista Musical Catalana"

Aquesta tardor veurem reviuir una prestigiosa i enyorada revista: aquella Revista Musical Catalana que fa molts anys editava l'Orfeó Català. Ara en una segona etapa que en vol ésser continuadora, alhora que oberta als nous temps, a les estètiques musicals i a les generacions de compositors i d'aficionats. Afortunadament Catalunya està en un bon moment musical: cada dia hi ha més estudiants de música, més conjunts orquestrals i corals, tenim figures de prestigi i sobretot públic. Els

auditors de música s'han ampliat enormement, ja no tot s'acaba al Palau i al Liceu on d'altra banda hi han entrat noves generacions, sinó que hom pot escoltar música a molts llocs de Barcelona i sobretot a comarques. Assistir a un concert o a un recital es cosa freqüent entre els joves. És per tot això que estem a l'espectativa de veure el primer número d'aquesta publicació que ve avalada per un ampli consell de redacció i que omplena un buit.

Apostolado Litúrgico

Conforme a la consigna del seu fundador, el pare Santiago Alberione, les Pías Discípulas del Divino Maestro es proposen posar l'art al servei del culte i de la pietat cristiana devotament i intel·ligentment.

Per aquesta raó disposen en els seus centres d'Apostolat Litúrgic de:

Calzes
Ornaments
Quadres
Imatges
Discos i cassetes

Apostolado Litúrgico

08003 BARCELONA. Via Laietana, 46. A. Tel. 318 60 48.
48001 BILBAO. Colón de Larreátegui, 17. Tel. 423 13 72.
28013 MADRID. Eordadores, 11. Tel. 248 16 26.

CRÒNICA CASTELLERA

La Vella de Valls guanyà el X Concurs de Castells

Estava previst, i qualsevol altra cosa hauria estat una gran sorpresa o un cúmul de coincidències entre la mala sort dels favorits i un excés de bona fortuna d'alguns altres. Però no, la Colla Vella dels Xiquets de Valls guanyà merescudament el concurs i la clau de volta del triomf fou el magnífic quatre de nou amb folre —el cinquè d'aquest segle, tots de la Vella.

A la primera tanda d'actuació ja es va dilucidar com podia acabar el concurs, si més no pel que fa a les dues colles amb més possibilitats de guanyar. La Vella descarregava d'antuvi la torre de vuit amb folre, mentre que els Joves començaven amb mal peu, precisament amb el castell que per ells més podia representar, el cinc de vuit; la llenya de cinc de vuit i una espectacular caiguda amb el quatre de vuit que només carregaren, en el torn de repetició, aportà els lògics nervis en la resta de l'educació dels joves i facilità l'èxit de la Vella.

En la segona ronda la Vella carregaria el quatre de nou que decidí el concurs mentre la Joves carregava la

torre de vuit. Tot seguit la Vella intentaria el cinc de vuit que cauria abans de carregar-se i repetiren amb un tres de vuit amb el qual ja puntuaven en el primer lloc del concurs. Els Joves, malgrat tot, encara es jugaren el tipus amb el quatre de vuit amb l'agulla al mig, castell que tampoc no s'arribà a carregar, i descarregaren a la ronda de repetició el cinc de set, castell que els classificà amb el quart lloc de la classificació final.

En segon lloc van quedar la colla dels Castellers de Vilafranca, colla que realitzà la millor actuació de la seva història, descarregant el tres, el quatre i la torre de vuit, intentant a la ronda de millorament el pilar de sis però que no arribà a culminar.

El tercer lloc fou per la colla local dels Joves Xiquets de Tarragona, colla que va descarregar el quatre de vuit, i carregà la torre de set i l'únic pilar de sis de la jornada castellera.

Pel que fa a l'organització, enguany hem de felicitar el Patronat Municipal de Castells de Tarragona, una organit-

zació perfecta, i una puntualitat a l'hora de començar i acabar el concurs insòlita. De totes maneres quatre colles en actiu mancaren a la cita de Tarragona: Minyons de Terrassa, Castellers de Ribes, Bordegassos de Vilanova i Xiquets de Reus. Lamentablement —cal dir-ho tot— ningú no els trobà a faltar i difícilment el Patronat es plantegi tornar a les exhibicions, en comptes del concurs —tal com reclamen aquestes colles—, després de l'èxit de l'edició d'enguany.

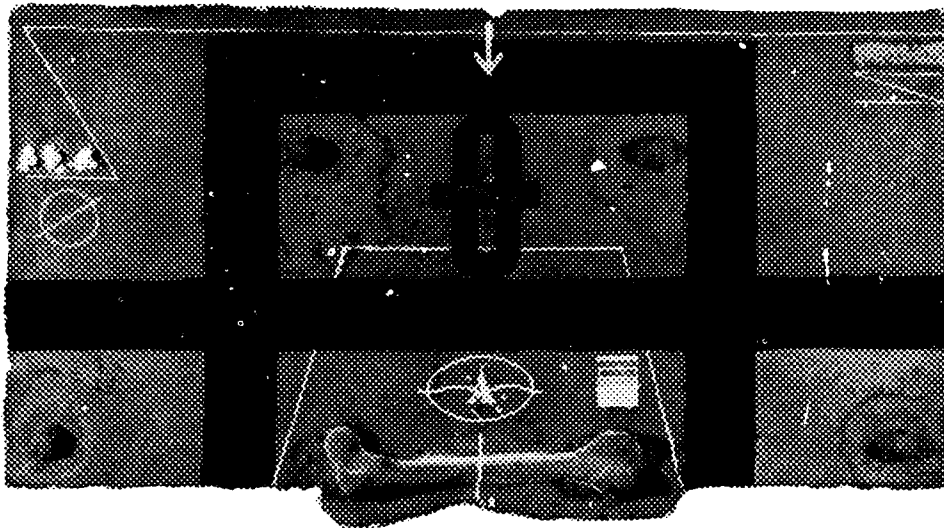
Properes actuacions:

I la temporada continua: el proper diumenge 21, és obligat anar a Valls —diada de Santa Úrsula—; les dues colles vallenques ho donaran tot i més per intentar aixecar els millors castells, que donaran cloenda a les grans actuacions d'aquesta temporada 84 a prop de la seva recta final.

Eloi Roca

VILADECANS

Pensament i Passió



Sala
CAIXA DE BARCELONA

Passeig de Gràcia, 2

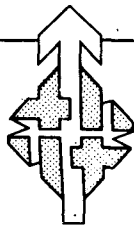
Del 18 de setembre al 28 d'octubre 1984

Horari:

Feiners: 11 a 14 i 17 a 21 hr.

Festius: 11 a 14 hr.

CAIXA DE
BARCELONA



OBRA SOCIAL

La Lliga, d'un cop d'ull



JORNADA 8

	Barcelona	València	At. Madrid	Sevilla	Sporting	Osasuna	Betis	Hèrcules	R. Madrid	Valladolid	Eix	Màlaga	R. Societat	Racing	Espanyol	Athletic	Saragossa	Múrcia
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
	12+4	10+2	10+2	10+2	8	8+2	8+2	8	7+1	6-2	6	6	5-1	5-1	5-1	5-3	4-2	3-5

ENCREUATS

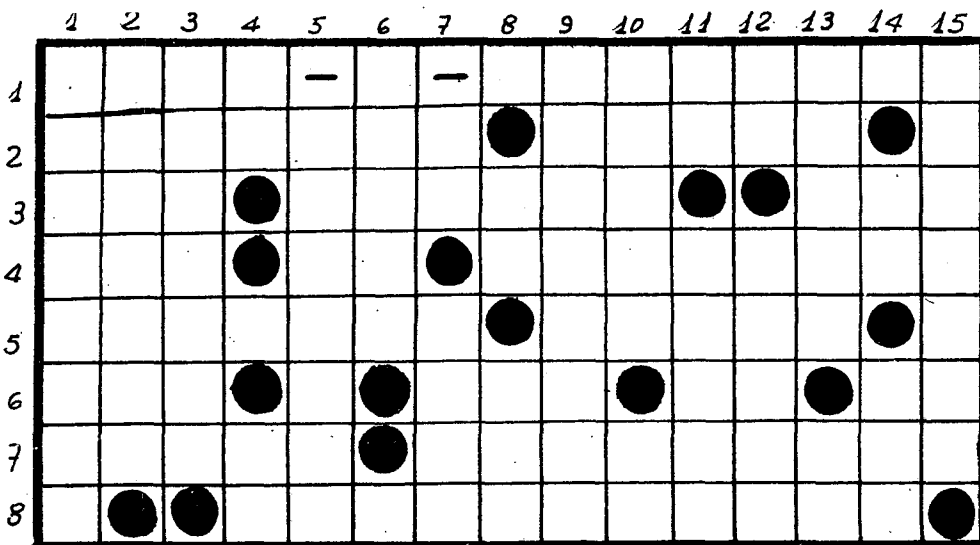
Per Rosa Collet

HORITZONTALS:

1.- Metge i escriptor, especialista en Pediatria i Tocologia. Fundà el 1920 la lluita contra la Mortalitat Infantil. Els grans èxits com escriptor els obtingué essencialment amb les novel·les "L'ermità Maurici", "Flama vivent", "Montnegre". 2.- Millorar alguna cosa llevant-se les imperfeccions. Venedora de porpra, convertida per Pau. Preposició. 3.- (A l'inrevés, bulb comestible). Individu d'un poble semita establert el segle XI A.C. a l'oest d'Assíria. (A l'inrevés, figura geomètrica). 4.- Estats Units d'Amèrica. Quatre-cents noranta-cinc. En les ciutats gregues antigues, part alta que servia com a lloc de defensa en moments de perill i com a centre de cultes religiosos i cívics. 5.- Relatiu o pertanyent al nucli. Ciutat de Mèxic, capital de l'Estat de Nayarit. Preposició. 6.- Sigles d'un sindicat. Consonant. Reflexió d'ones sonores. (En anglès, neutre). (A l'inrevés, ofrena, favor). 7.- Vocals. Part de l'aerologia que estudia les regions més altes de l'atmosfera. 8.- Vocal. Persona destinada prèviament per Déu a la salvació o també a la condemna.

VERTICALS:

1.- Acció i efecte de renunciar. 2.- Club de futbol del nord de l'Estat espanyol. 3.- Xoc amb penetració. 4.- Nom de consonant. Cinquanta. (A l'inrevés, hom d'arbre). 5.- Viatjar amb una embarcació, especialment per la mar. 6.- Unitat anglesa de longitud. Inicial de punt cardinal. 7.- Déu egipci. (En anglès, llegir). 8.- Consonant. Final del braç. Comunitat Econòmica Europea. 9.- Aquell qui té dret a elegir (plural). 10.- Tenir vida. Nom d'home. 11.- (A l'inrevés, nom de consonant). Digui la seva opinió. 12.- Nom de la tretzena lletra de l'alfabet grec. Nom que hom dóna a una espècie de serp molt verinosa. 13.- Començament d'una acció a fer, la qual no arriba a consumir-se. La meva. 14.- Vocal. (A l'inrevés, art. dialectal). (A l'inrevés, germà del pare de la mare). 15.- Satisfeta, sadollada, plena.



SOLUCIÓ

1.- Rendúcia. 2.- Osa-
suna. 3.- Impacte. 4.- Ge-
da. E. 7.- Ra. Read. 8.- R.
Ma. CEE. 9.- Electors. 10.-
Vire. Ot. 11.- ed. Opini.
12.- Ni. Pion. 13.- tanoc.
Ma. 14.- O. OL. OT. 15.-
Saciada.

VERTICALS:

1.- Roig i Revetós. 2.-
Esmerar. L'rida. A. 3.- Nap.
Aramen. noc. 4.- USA. VD.
Acropoli. 5.- Nuclear. Te-
pic. A. 6.- CNT. G. Eco. It.
OD. 7.- IAEIA. Aeronòmia.
8.- A. Predestinat.

HORITZONTALS:

CADECA

Animar i educar

Una publicació francesa de caràcter esportiu i de tendència cristiana es preguntava fa poc, si davant les dificultats de cada dia, no s'anava a perdre, o estava a punt de perdre's, l'objectiu que l'esportista o el dirigent esportista ha de tenir en tot moment, o sigui ser animador i educador.

Els dirigents de CADECA hem d'estar molt atents en aquest aspecte. L'esport, segons molts creuen, ha de ser una escola d'educació cívica i no el contrari com a vegades succeeix en certs nivells. És bàsic que el que és educatiu ha d'estar a la ment de l'animador.

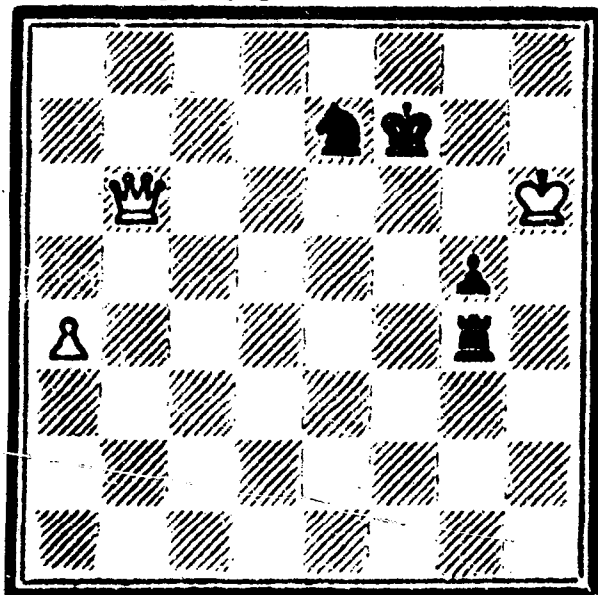
Ara que CADECA amplia la seva esfera d'actuació a d'altres demarcacions comarcals, és precis estar atents a no perdre la raó de ser del nostre Col·lectiu esportiu-cultural.

Que els esportistes estiguin satisfets del seu treball. Però la flaqueza sempre està a l'aguait i no hi podem caure en la nostra acció de cada dia. Hem de perseverar en els nostres propòsits, els d'actuar en pro dels valors humans. Aquesta actitud ha de ser una plena realitat i més ara que la nostra activitat tindrà més resonància, per tenir més equips, més jugadors, més possibilitats. En definitiva, tot a favor de la joventut.

ESCACS

Per Jaume Mora

Diagrama 135 Negres juguen i fan taules



Jesús ens parla



Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Mateu, capítol 22, versets del 34 al 40 (Mt 22:34-40).

Reflexionem: 1. Els saduceus i els fariseus preguntaven a Jesús no per saber la veritat i creure, sinó per provar-lo i mirar de comprometre'l. Els cristians hem d'escollir la paraula de Jesús i guardar-la al cor, perquè ens ajudi a conèixer-lo i estimar-lo cada dia més.

2. Jesús diu clarament que allò més important és: "Estimar Déu, amb tot el cor... i estimar els altres com a tu mateix". Estimar vol dir voler el bé i la felicitat per a tothom, ajudar, compartir, etc. Estimar sincerament les persones amb les que ens relacionem cada dia.

3. Fem una pregària a Jesús demanant-li de tot cor: Senyor, ajudeu-nos a estimar!

El mossèn

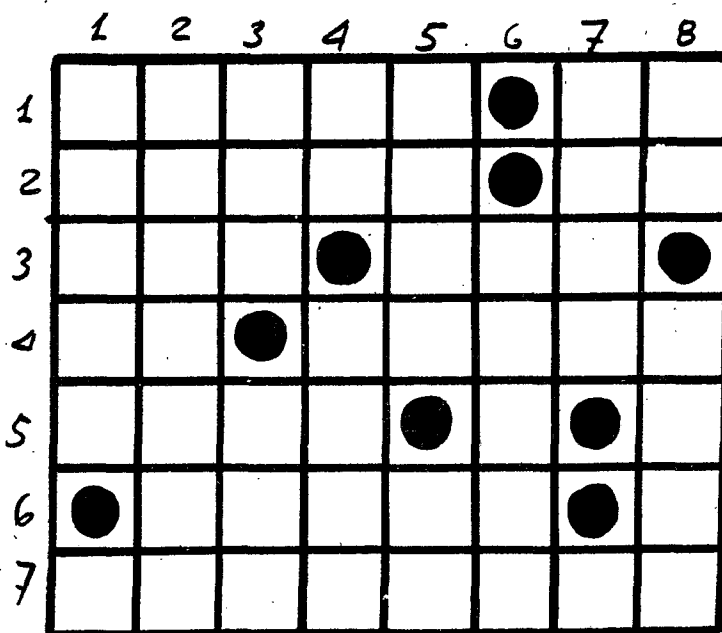
HORITZONTALS

1.- Vehicle de transport. Nom de consonant. 2.- Gran verdor i frondositat. Veu de comandament. 3.- (A l'inrevés, sobirà). (A l'inrevés, enclusa d'argenter. 4.- Consonants. Muntanya on Déu donà a Moises les taules de la llei. 5.- Relatiu o pertanyent a l'aire. Consonant. Cinquanta. 6.- Una de les hores canòniques. Cinquanta. 7.- Recipient de canya amb nansa per a portar coses.

VERTICALS

1.- Lloc de la casa on es fa el menjar. Cent. 2.- Supressió d'una lletra o s.

Supressió d'una lletra o síl·laba al començament d'un mot. 3.- Gran extensió d'aigua salada. Cap cosa. 4.- (En llatí, en). Nom d'home. 5.- Lloc de vegetació en el desert. Nom de consonant. 6.- Que té lloc cada any. 7.- (Femení, animal domèstic. Cinquanta. 8.- Aca- bament d'infinitiu. Lloc de terra voltat d'aigua.



8.- En illa.
7.- Gata.
6.- Anyal.
5.- Oasi. Te.

4.- In. Sixt.
3.- Mat. Res.
2.- Afèsi.
1.- Quina. C.

7.- Cistella.
6.- Sexta. L.
5.- Aeri. Y. L.
4.- NR. Sina.

3.- Ier. sat.
2.- Ufana. Ar.
1.- Camió. Ge.

VERTICALS

HORITZONTALS

Avet Set esllips per a nenes i nens

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

ANY V N.º 226

L'angelet Ignasi

El meu nas i la pastissera

La mare, de vegades, em diu que menjo més amb els ulls que amb la boca, perquè no m'acabo el que m'havia posat al plat. (Poques vegades, eh!).

No és cap secret que els pastissos ens agraden molt a tots, oi? Doncs bé, de pastissos sí que en menjo més amb els ulls que amb la boca. I és que, gairebé cada dia, quan vaig al "cole" m'aturo a l'aparador de la pastisseria. Manoi! Allà sí que n'hi ha de pastissos! Però només puc mirar-me'ls ben mirats i pintar-me'ls a l'oli, deixar córrer la rata per la panxa, empassar-me la saliva i cap escola falta gent.

L'altre dia, mentre amb el nas aixafat al vidre mirava i remirava, tot d'una sortí la pastissera i m'escridassà dient: "Que vols fer un forat amb el nas, noi? Que et creus haig de netejar cada dia els teus mocs i les teves baves? Em vaig quedar més parat i mut que una tortuga.

Vés, també, no n'hi havia per tant! Ara passaré per l'altra banda del carrer; però, quan sigui gran, hi entraré per comprar un pastís que no passi per la porta.



L'EIXERIT

Avet Set — Avet Set —

El pare Pere posava les ventalles a la botiga. La mare airejava aquelles bates austeres i serioses de l'hivern i recuperava aquella cara de polític exiliat.

En ser a les acaballes de setembre, entre alguns dels clients de més edat, es feia recordança "d'aquell aiguat d'ara fa anys" —en el nombre dels quals no es posaven mai d'acord— que s'emportà riera avall les parets del cementiri i féu la gran escampadissa de baguls per tot el poble.

Començaven a donar-se algunes trobades escadusseres, de bolets. De moment, no feien ni fred ni calor a ningú. Però, quan un dia, en Perico Niu, posseïdor del secret de tots els volets del veral, arribava a casa, tombat el migdia, just abans de dinar, amb un cistell, ple fins al caire, de bolets primerencs, la notícia corria com el foc. Aquest fet ritual, obria oficialment la temporada de bolets. Durant uns quants diumenges els despertadors tocaven d'hora. Hom es llevava a les petites i retrobava l'encant d'ésser matiner i veure trencar el dia, després d'una bona caminada. Pertot, hi havia un gran trapi de cistells de totes mides —grossos, no tan grossos, mitjans, petits —amunt i avall. Els boscos semblaven places en dia de mercat. Tothom furgava.

De retorn, els mes afavorits, passaven pels carrers amb parsimònia, satisfets, altius com galls. Els menys afortunats tornaven d'amagatots. Anaven llambrescos i es feien els fugissers. Alguns, els de poca traça però afecionats a tenir cura de la façana —homes d'imatge i de cartell— omplien el cistell de molsa i de pinassa, col·locaven els quatre bolets caçats al damunt i passaven etzits. Anaven a la idea. Ells eren homes d'anar per feina i no podien perdre temps. Però espiaven de cua d'ull, cercant l'admiració. Volien ser vistos sense ser observats. Si algú els buscava la volta, se l'espolsaven amb un: "Tinc tard". Seguit de: la dona m'espera per dinar. Soc puntual, jo. No m'agrada fer esperar. Segur que ja tinc l'arroç a taula, i decidits, passaven avall, sense parar. Tothom els coneixia. Eren els de sempre. Tothom reia per sota el nas. Però ningú, tampoc, no els en feia retret. Tot això, ben mirat, ajudava a fer més gustosos els bolets. Tot això, era com una altra picada d'all i julivert.

Els estiuejants, un pèl pansits, liquidaven les últimes despeses i s'acomodaven fins l'any vinent. Cada dia uns quants, fins a esgotar-se.

Alguns, passaven per ull. Es feien fonedissos i convenia fer-los alguna visita a Barcelona per tal de deixar els comptes nets. Aquesta feina l'empenia, cada any, l'avi Pere.

LEGENDS



L'avi Pere, només de veure com el seu fill botzinava. Com per una futsa feia petar totes les portes. Com engegava reganys a tort i a dret. Com ho feia anar tot de bursada...

Ja sabia, ben bé, el què li tocava. —Noi —li deia— deixem veure la llibreta.

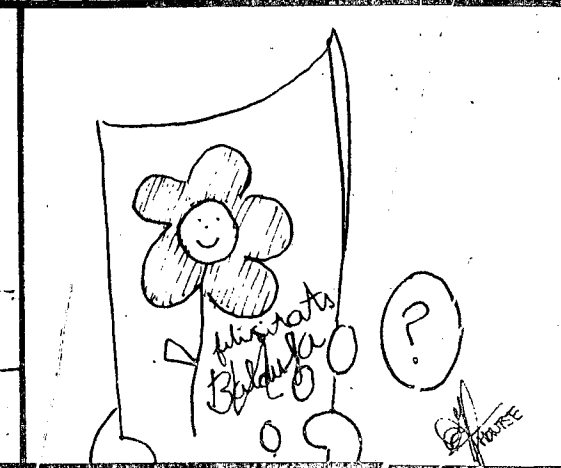
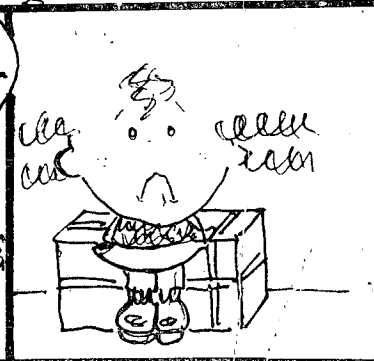
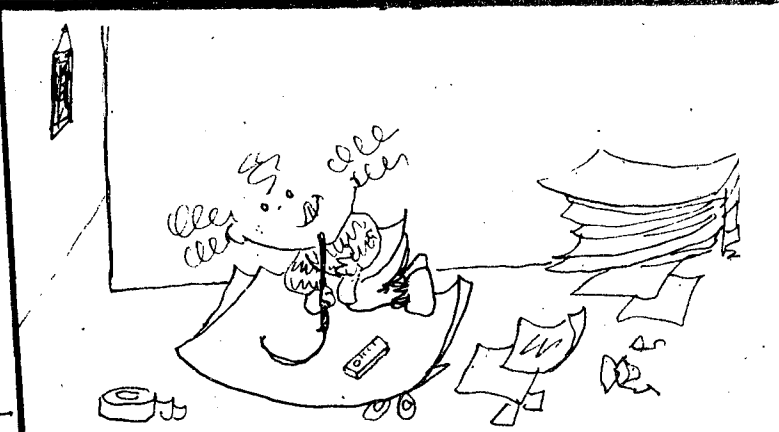
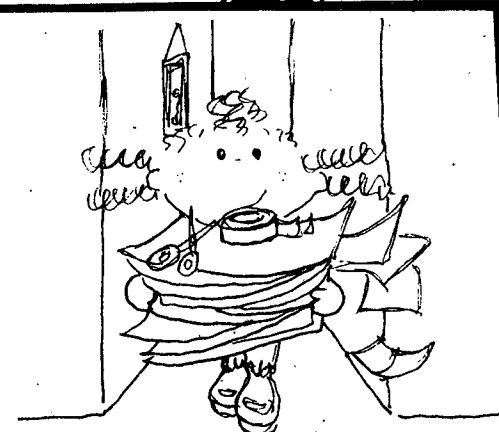
A l'avi, ja no li venia de nou. A la llibreta hi havia els de cada any. I com cada any, l'avi aprofitava els dies que anava a Llotja, per passar la visita i així, de mica en mica, anava cobrant tot el què hi havia pendent. Per Nadal quedava tot dat i beneït. Bé! Del tot, del tot, no! Però, l'avi, per tal de no veure cares llargues, fulejades de llibretes i no sentir comentaris despectius, posava, de la seva butxaca, el que mancava per cobrar i s'anava rescaballant de la bes-treta, a poc a poc, a ritme acompassat, amb compta gotes, setmana rera setmana, fins a les darreries de juny. Just abans de començar la nova temporada. L'avi, no era un altruista. No! Ni un benefactor. L'avi, només volia menjar els torrons amb la pau i l'alegria de Nadal.



Avet Set eslips per a nenes i nens



La Baldufa



Avet Set eslips per a nenes i nens

TELEVISIÓ DE CATALUNYA TV3

DIUMENGE - 28

18.00 DIBUIXOS ANIMATS
18.30 DIGUI, DIGUI...
19.00 CURAR-SE EN SALUT
19.30 ESTOC DE POP
20.30 TELENOTÍCIES
21.00 EL NATURALISTA AMATEUR
21.30 DALLAS
"Pare i fill"
22.30 GOL A GOL - Esports

DILLUNS - 29

14.15 DOSSIER INFORMATIU
Tunel del Cadí
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 ELS PALLISER
Cap. 10
16.00 DIGUI, DIGUI
19.30 DIBUIXOS ANIMATS
20.00 CONCURS
20.30 TELENOTÍCIES
21.00 INFORMATIU CINEMA
21.30 CINEMA 3
"Estic enamorat"

DIMARTS - 30

14.15 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 ELS PALLISER
Cap. 11
19.45 DIBUIXOS ANIMATS
20.00 CONCURS
20.30 TELENOTÍCIES
21.00 JOC DE CIENCIA
21.30 ÀNGEL CASAS SHOW

DIMECRES - 31

14.15 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 ELS PALLISER

Cap. 12
19.30 ELS NOIS DEL CANAL
20.00 CONCURS
20.30 TELENOTÍCIES
21.00 IDENTITATS
22.00 FLAPPERS
Cap. 2
22.30 LA REVOLUCIÓ NUCLEAR
"L'àtom després de la guerra"

DIJOUS - 1

14.15 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 SELS PALLISER
Cap. 13
19.45 DIBUIXOS ANIMATS
20.00 CONCURS
20.30 TELENOTÍCIES
21.00 DIGUI, DIGUI...
21.30 A TOT ESPORT
22.00 BRONK
Cap. 2

DIVENDRES - 2

14.15 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 ELS PALLISER
Cap. 14
19.30 DIBUIXOS ANIMATS
20.00 CONCURS
20.30 TELENOTÍCIES
21.00 30 MINUTS
21.30 "AL VOSTRE GUST"
de William Shakespeare

DISSABTE - 3

20.00 MAYA
20.30 TELENOTÍCIES
21.00 CONCURS
"Tres i l'astròleg"
22.30 SECRETS DIPLOMÀTICS
"Mort d'un ambaixador"

16.30 LA TARDA
17.25 AL MIL PER MIL
17.50 ¡HOLA, NOIS!
18.25 EL KIOSC
18.50 INFORMATIU JUVENIL
19.05 TOCATA
20.00 LLETRA MENUDA
20.30 TELEDIARI-2
21.05 L'HOMI I LA TERRA
21.35 CONTES IMPOSSIBLES
22.40 EN PORTADA
23.30 TELEDIARI-3
23.40 TELESPORT
23.50 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 DIGUI-DIGUI
17.00 BERENAR A SANT CUGAT
18.30 DIBUIXOS ANIMATS
19.00 CONNEXIÓ AMB MADRID

CIRCUIT ESTATAL

19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.30 ARC IRIS
19.45 ART I TRADICIONS POPULARS
20.05 TAULA D'ANUNCIS
20.35 AMB LES MANS A LA MASSA
21.05 SI JO FOS PRESIDENT
22.30 L'EDAT D'OR
24.00 TELEDIARI-4
00.30 COMIAT

DIMECRES 31

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 COMARQUES
14.00 MIRALLS
14.25 MIRAMAR, Informatiu
15.00 CONNEXIÓ AMB MADRID

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI-1
15.35 WESTGATE, Epis. núm. 10
16.30 LA TARDA
17.25 D'ACÍ D'ALLÀ
17.50 ¡HOLA, NOIS!
17.55 BARRI SESAMO
18.25 EL KIOSC
18.50 INFORMATIU JUVENIL
19.05 OBJECTIU-92
20.00 UN MÓN FELIÇ?
20.30 TELEDIARI-2
21.05 DINTRE D'UN ORDRE
21.35 SESSIÓ DE NIT
23.40 TELEDIARI-3
23.45 TELE-ESPORT
23.55 TESTIMONI
24.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 BERENAR A SANT CUGAT
18.30 DIBUIXOS ANIMATS
19.00 CONNEXIÓ AMB MADRID
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.30 ARC IRIS

19.45 ART I TRADICIONS POPULARS
20.05 LA PORTA DEL MISTERI
21.05 ESTUDI OBERT
23.00 JAZZ ENTRE AMICS
24.00 TELEDIARI-4
00.30 COMIAT

DIJOUS 1

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

11.00 SANTA MISSA
12.00 CONCERT
12.30 NOVILLADA
315.00 TELEDIARI-1
16.35 WESTGATE (Episodi núm. 11)
16.30 LA TARDA
17.25 EL PAIS DE SAGITARI
17.50 ¡HOLA, NOIS!
17.55 BARRI SESAMO
18.25 EL KIOSC
18.50 INFORMATIU JUVENIL
19.05 MICKY I DONALD
19.30 DISC-VIST
20.00 DE PEL·LÍCULA
20.30 TELEDIARI-2
21.05 NINETTE I UN SENYOR DE MÚRCIA
21.45 AQUÍ ET VULL VEURE
22.50 PAISSATGE AMB FIGURES
23.40 TELEDIARI-3
23.50 TELE-ESPORT
24.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

10.30 SANTA MISSA
11.30 PEL·LÍCULA:
"Janot i Elisenda"
13.30 COMARQUES
14.00 ELS PRIMERS RECORDS
14.25 MIRAMAR
15.00 MÚSICA PER TOT HOM
16.30 CREAM I VIURE
17.00 ÒPERA
18.30 DIBUIXOS ANIMATS
19.00 CONNEXIÓ AMB MADRID
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.30 ARC IRIS
20.05 LEO CONTRA TOTS
21.05 FILA 7
22.05 CINE CLUB
"La bestia humana"
24.00 TELEDIARI-3
00.30 COMIAT

DIVENDRES 2

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 PRIMERA FILA
14.00 PLEITAGUENSAM
14.25 MIRAMAR
15.00 CONNEXIÓ AMB MADRID

CIRCUIT ESTATAL

15.00 TELEDIARI-1
15.35 WESTGATE, Ep. núm. 12
16.30 LA TARDA
17.30 AL GALOP
18.00 ¡HOLA, NOIS!
18.10 BARRI SESAMO
18.35 L'INSPECTOR ESQUIROL
19.00 INFORMATIU JUVENIL -
NOSALTRES
19.35 LOU GRANT
20.30 TELEDIARI-2
21.05 ESPAI A DETERMINAR
22.30 RETORN A BRIDESHEAD
23.30 TELEDIARI-3
23.40 TELE-ESPORT
23.50 L'ART DE VIURE
00.35 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.20 EL COMPORTAMENT DELS ANIMALS
16.30 TEMPS DE PAU
17.30 IMATGES DEL CINE MUT
18.00 EN PARAL·LEL, ELS JOVES
19.00 FORMATS
19.30 LA CLAU
24.00 TELEDIARI-4
00.30 COMIAT

DISSABTE 3

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

11.00 LA BOLA DE VIDRE
12.25 GENT JOVE
13.50 LOTERIA NACIONAL
14.00 LES CORTS D'ESPANYA
14.25 PROTAGONISTA, EL VI
15.00 TELEDIARI-1
15.35 LA PETITA LULÚ
16.05 PRIMERA SESSIÓ
17.45 DIBUIXOS ANIMATS
18.10 ELS SAVIS
19.05 L'ILLA DELS FUGITIUS
19.35 VOSTÈ, PER EXEMPLE
20.30 TELEDIARI-2
20.55 M.A.S.H.
"Querida mamá"
21.35 INFORME SETMANAL
22.40 DISSABTE CINE
00.30 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

10.30 PLANETA IMAGINARI
11.15 DIGUI-DIGUI
11.30 PLEITAGUENSAM
12.00 LA TERRA I LA CENDRA
13.00 UN MILIÓ PER AL MILLOR
14.00 RECALL INFORMATIU
15.00 EL XOU DE LA FAMÍLIA PERA
15.30 CONNEXIÓ AMB MADRID
15.30 LA VIGÍLIA DEL NOSTRE TEMPS
17.00 RETRANSMISSIÓ ESPORTIVA HIPICA
19.30 LA BONA MÚSICA
20.30 A CIÈNCIA CERTA
21.30 LA FINESTRA ELECTRONICA
24.5 TEATRE REIAL
01.00 COMIAT

DIUMENGE 28

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

10.00 CONCERT
10.30 EL DIA DEL SENYOR
Santa Missa
11.30 POBLE DE DÉU
12.00 TEMPS I MARCA
15.00 TELEDIARI-1
15.35 L'INSPECTOR GADGET
Episodi núm. 4
16.05 PORTEU-LOS VIUS
"Aviso de tormenta"
17.05 I TANMATEIX T'ESTIMO
18.00 EL PLANETA VIVENT
19.00 INFORMACIÓ ESPORTIVA
19.10 LA SARSSUELA
20.00 MÉS VAL PREVENIR
20.30 TELEDIARI-2
20.55 L'AMO DEL JOC, Ep. 5
21.55 ESTUDI ESTADI
23.10 AUTORRETRAT
24.00 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

10.30 SANTA MISSA
11.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 RECALL INFORMATIU
15.30 CONNEXIÓ AMB MADRID
15.30 DEIXA PAS A L'AMOR
15.30 A L'AIRE LLIBRE
16.00 COSMOS
17.00 ESTRENES TV
18.45 CANDY, CANDY (nova sèrie)
19.05 DOS A RATLLA
20.00 ... I LA VIDA CONTINUA
21.00 EL DOMINICAL
22.00 LLARGMETRATGE
"El poderoso influjo de la luna"
24.00 MÚSICA I MÚSICS
00.40 COMIAT

DILLUNS 29

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 CREAM I VIURE
14.25 MIRAMAR, Informatiu
15.00 CONNEXIÓ AMB MADRID
15.00 TELEDIARI-1
15.35 WESTGATE, Episodi núm. 8
16.30 LA TARDA
17.25 EL MÓN VEGETAL
17.50 ¡HOLA, NOIS!
17.45 BARRI SESAMO
18.25 LA COVA DELS FORRELLATS
18.50 INFORMATIU JUVENIL
19.05 CREMALLERA
20.00 CONSUM
20.30 TELEDIARI-2
21.05 NI EN VIU, NI EN DIRECTE
21.35 SHOGUN, Ep. n.º 5
22.30 ELS MARGINATS
23.30 TELEDIARI-3
23.40 TELE-ESPORT

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

16.45 BERENAR A SANT CUGAT
18.30 DIBUIXOS ANIMATS
19.00 CONNEXIÓ AMB MADRID
19.00 AGENDA
19.10 POSTA A PUNT
19.30 ARC IRIS
19.45 ART I TRADICIONS POPULARS
20.05 ESTADI-2
20.35 SILENCI, ES JUGA
23.30 ULTIMES PREGUNTES
24.00 TELEDIARI-4

DIMARTS 30

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALÀ

13.30 COMARQUES
14.00 A L'ABAST DE LA MA
14.25 MIRAMAR
15.00 CONNEXIÓ AMB MADRID
15.00 TELEDIARI-1
15.35 WESTGATE, Ep. núm. 9

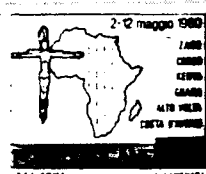
FILATELIA

Per Enric Graupera

Joan Pau II és un vertader pelegrí al servei de totes les comunitats cristianes del món. El 3 de desembre del 1981, el Vaticà posà en circulació una sèrie de segells que recorden els seus viatges evangelitzadors de l'any 1980 i els temes fonamentals dels seus missatges.

Aquesta sèrie està composta d'11 valors. Avui parlarem dels cinc primers. Format horitzontal 30 x 25,4 mm. Dentat 13 1/4 x 14 1/4. Folis de 40 segells. Realitzats sobre paper blanc setinat i estampats al buit-caligràfic en multicolor per l'Institut Poligràfic e Zecca de l'Estat Italià. Disseny d'Angelo Canevari.

El valor 50 liras, presenta l'escut del Papa Joan Pau II. El de 100, presenta la imatge del crucifix, la silueta del continent africà i els noms dels països visitats: Zaire, Congo, Kenya, Ghana, Alt Volta i Costa de Marfil. El de 120, evoca el retrobament del poble africà. El de 150, el Papa administrant el sagrament del baptisme. El de 200, l'abraçada fraternal del Papa a l'episcopat africà.



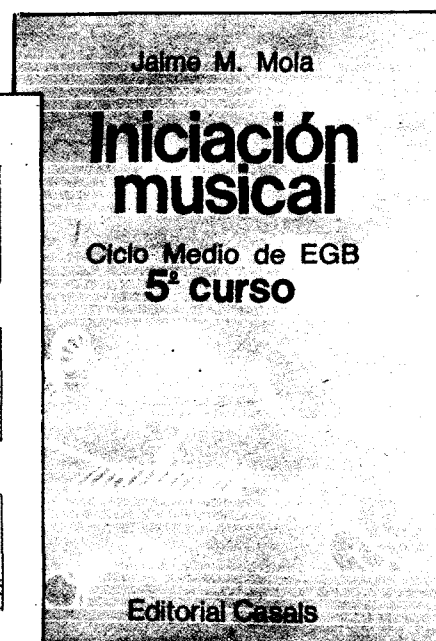
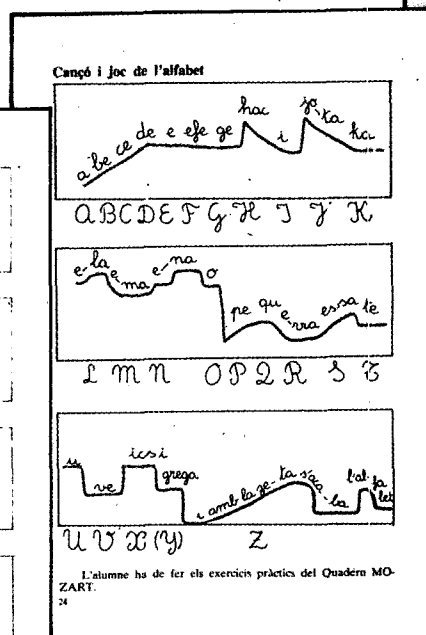
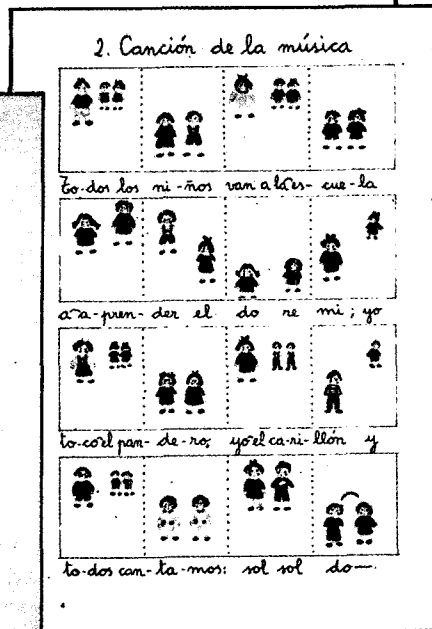
EDUCACIÓ MUSICAL

MÈTODE ACTIU INTEGRAL

MATERIAL DIDÀCTIC:

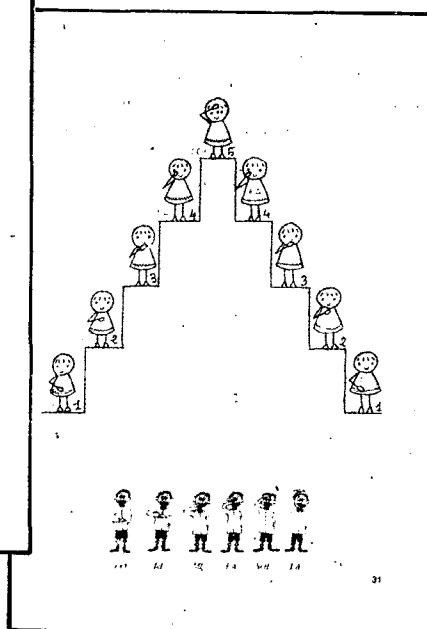
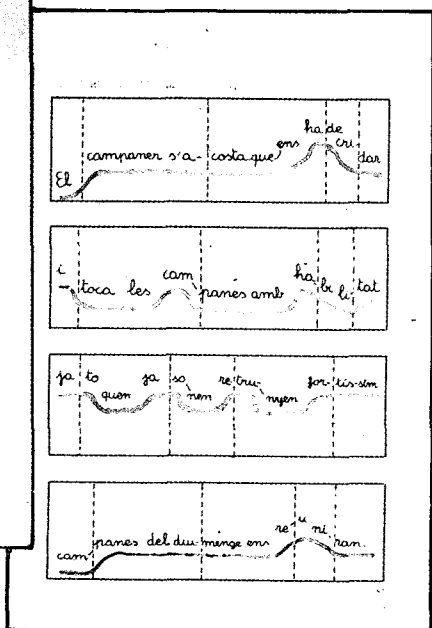
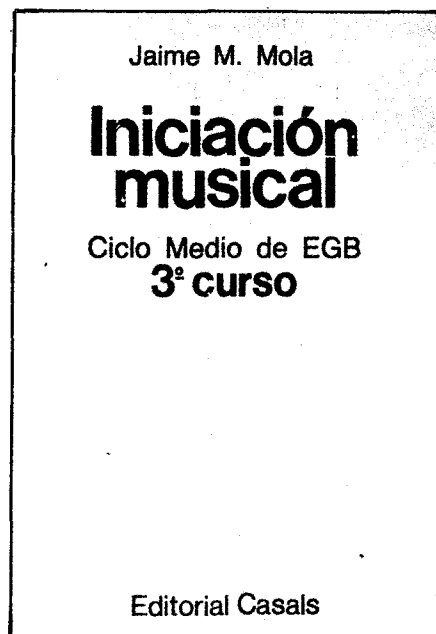
PREESCOLAR

«Ja faig música»
Llibre alumne, guia,
casete 1, casete 2.



CICLE INICIAL

«Iniciació musical»
Llibre 1r., quadern Mozart, casete 1.
Llibre 2n., quadern Vivaldi, casete 2.
Guia (de 1r. i 2n.)



EN PREPARACIÓ

CICLE MITJÀ

«Iniciació musical»
3r., 4rt. i 5è.

EDICIONS EN CATALÀ I CASTELLÀ



EDITORIAL CASALS

ESPECIALITZADA EN LLIBRES DIDÀCTICS
MATERNAL-PREESCOLAR-EGB-BUP

Casp, 79. Barcelona-13 Tels. 245 72 03-04